Katherine Roberts

CELE ȘAPTE MINUNI

3

ÎN CĂUTAREA TEMPLULUI AMAZOANELOR

KATHERINE ROBERTS

În căutarea Templului Amazoanelor

KATHERINE ROBERTS *s*-a născut la Torquay, Marea Britanie, îă 1962 și și-a petrecut copilăria n orașul Devon din Cornwal. A absolvit ca șefă de promoție Facultatea de Matematică din cadrul Universității Bath.

De atunci a lucrat în domeniul informatic, al cursclor hipice și într-un magazin de animale. A publicat prima carte în 1999, Song Quest, considerată o remarcabilă nuvelă pentru copii (Premiul The Branford Boase).

Katherine Roberts

În căutarea Templului Amazoanelor

Al treilea volum al seriei **CELE ȘAPTE MINUNI**

CUPRINS

Capitolul 1 – Cearta / 11
Capitolul 2 – Hero / 25
Capitolul 3 – Sanctuarul / 45
Capitolul 4 – Casa sîngelui / 61
Capitolul 5 – Templul / 72
Capitolul 6 – Smyrna / 87
Capitolul 7 – Buclucul / 100
Capitolul 8 – Pergamentul filosofului / 114
Capitolul 9 – Regina Macedoniei / 130
Capitolul 10 – Falsificatorul / 144
Capitolul 11 – Altarul lui Androklos / 160
Capitolul 12 – Scutul / 177
Capitolul 13 – Focul / 194
Capitolul 14 – Paguba / 207
Capitolul 15 – Grifonul / 220
Capitolul 16 – Transformarea / 238
Capitolul 17 – Alchimia / 251
Capitolul 18 – Judecata divină / 270
Capitolul 19 – Anul nou / 291

ANATOLIA
Tărîmul Mamei Soare
Sciția
Amazoane
Pontus Euxinus
astăzi Marea Neagră
Tracia
Macedonia
Bizanț
Muntele
Olimp
Marea
Egee
Atena
Efes
Halicarnas
Rodos
Creta
Cipru
Marea Mediterană
Imperiul Persan
Fluviul Tibru
Fluviul Eufrat
Siria
Babilon

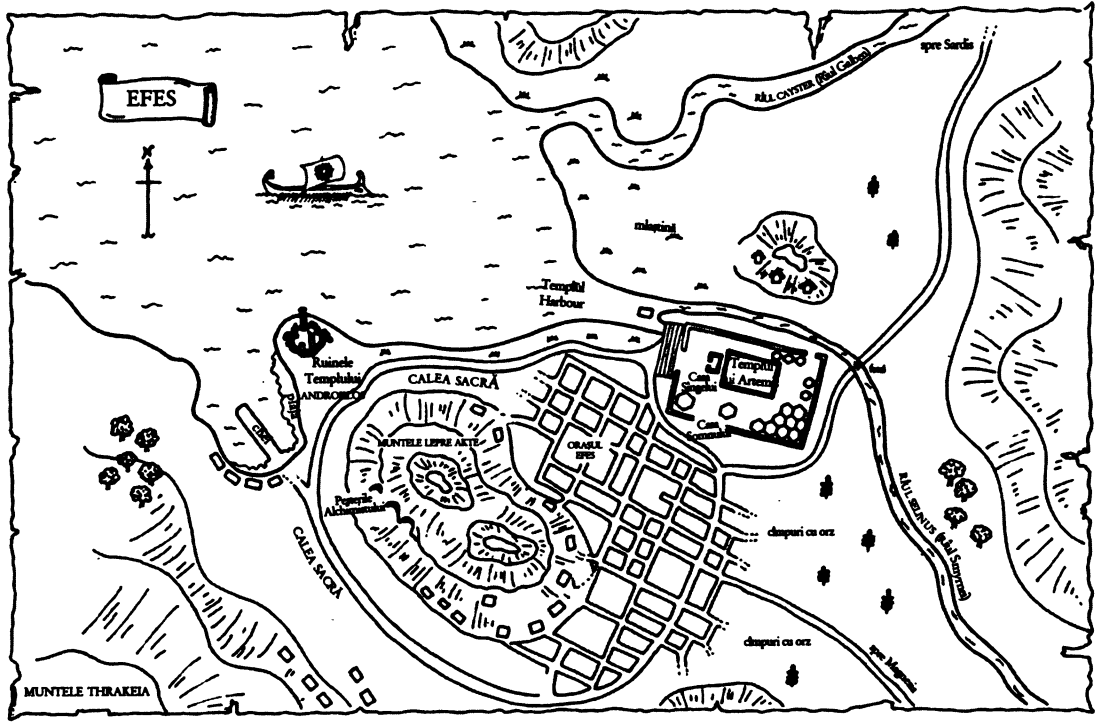
EFES
spre Sardis
RÂUL CAYSTER (Rîul Galiken)
mlaștină
Templul Harbour
Ruinele Templului ANDROCLU
CALEA SACRĂ
Templul lui Artemis
Curtea Templului
Curtea Templului
MUNTELE LEBRE AETE
ORAȘUL EFES
Poarta Alchimenului
CALEA SACRĂ
câmpuri cu orz
RÂUL SELINUS (Rîul Smyrnei)
câmpuri cu orz
spre Magnesia
MUNTELE THRAKEIA

Șapte sînt semnele unei adevărate amazoane:
Ochii cei galbeni,
Somnul care tămăduiește,
Un spirit de luptătoare,
Un scut care orbește,
Nașterea fără bărbat,
Moartea fără durere
Și puterea de a porunci flăcării unui grifon.

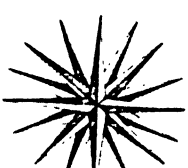

Capitolul 1
CEARTA

Să nu ne purtăm precum
copiii părinților noștri!

Cearta fusese atît de prostească!

Nici nu ar fi avut loc dacă Lysippe și Tanais s-ar fi întors acasă în stepă – sau, cel puțin nu ar fi continuat schimbul usturător de cuvinte. Lysippe ar fi călărit pe Vînt-de-Nord departe, pînă cînd vîntul i-ar fi alungat supărarea. Apoi s-ar fi întors la corturi și ar fi spus că-i pare rău. Sora ei ar fi îmbrățișat-o și totul ar fi fost la fel ca înainte. Dar iată că acum erau singure într-o peșteră, pe partea cealaltă a lumii; mama lor plecase împreună cu restul tribului înainte de revărsatul zorilor, iar ele începeau să se îngrijoreze.

Pereții de piatră ai grotei păreau să se prăvălească peste ea, trezindu-i un sentiment ciudat, și-o făceau să se simtă speriată și irascibilă. Lysippe aștepta cu nerăbdare venirea celorlalți, chiar dacă asta însemna să călărească mai departe prin acest ținut stîncos, neprietenos, cînd ea nu-și dorea de fapt decît să se întoarcă acasă. Frecă mai tare gîtul lui Vînt-de-Nord

cu o mînă de iarbă pe care o culesese de pe povîrniș și semințele îi intrară calului în ochi. Mînzul voinic, care își sprijinise capul de ea, bucurîndu-se de alintări, sforăi surprins și o mușcă ușor pe iapa lui Tanais. Soare-Răsare scoase un mic nechezat de durere. Tanais se repezi să despartă cele două animale. Vînt-de-Nord își lăsă urechile pe spate și Tanais îl plesni ușor peste bot.

– Nu da în calul meu! zise Lysippe.

– Atunci ține-ți-l în frîu! se răsti Tanais, trădîndu-și nervozitatea, pentru că, de obicei, nu ridica vocea în preajma cailor.

Și așa începu cearta.

De fapt, cearta începuse să mocnească încă de cînd mama lor, regina Oreithyia, găsise această peșteră, ridicase vechiul scut al grifonului tribului ei și rostise cuvintele secrete de chemare. Lysippe își amintea cum își ținuseră respirația, dar nu se întîmplase nimic. Apoi mama lor sărise în șaua calului ei, le privise cu asprime pe cele două fiice ale sale și le spusese să stea ascunse în peșteră. Se pare că mama invocase un spirit numit „oreadă" spre a le proteja în timp ce ea își conducea suratele războinice spre oraș. Tanais nu voise să rămînă și nici Lysippe. I-ar fi plăcut mult mai mult să vadă orașul legendar al strămoșilor lor decît să stea împreună cu un spirit invizibil într-o peșteră.

– Nu e vina lui Vînt-de-Nord. Nu-i place aici. Nici mie.

Lysippe o împinse pe sora ei la o parte și se duse la gura peșterii. Privi în josul potecii pustii pînă cînd începură s-o doară ochii.

– Cît o să mai stea? Dacă nu se mai întorc?

– Nu vorbi prostii! Bineînțeles că se vor întoarce.

– Crezi că vor găsi Piatra?

Tanais o privi pe deasupra grumazului lui Soare-Răsare.

– Nu.

– Ce vrei să spui?

Sora ei se încruntă. Pentru o clipă, păru că vrea să spună altceva. Apoi oftă.

– Themiscyra e primul oraș în care am încercat. Nu cred că e posibil să găsim una dintre Pietrele Grifonului atît de repede, asta e.

– Atunci de ce durează atît de mult? Poate s-a întîmplat ceva. Ar trebui să mergem să le căutăm.

– Nu. Ai auzit ce a zis mama – poate fi periculos. Trebuie să rămînem în peșteră.

Lysippe își încleștă pumnii.

– Am un arc. Știu să mă lupt!

Dar Tanais clătină din cap.

– Și ce te faci, mă rog, dacă sîntem atacate? Tu nu te înduri să dobori nici măcar o pasăre. Te cunosc prea bine, surioară! Am văzut cum puneai căpușele lui Vînt-de-Nord în iarbă, în loc să le strivești. Te-am fi lăsat în stepă, dacă s-ar fi găsit cineva să rămînă cu tine.

Lysippe roși, pentru că în adîncul sufletului, recunoștea că sora ei avea dreptate. Membrii mai vîrstnici ai tribului discutaseră acest subiect cînd primiseră invitația să se alăture armatei regelui Filip, hotărînd în cele din urmă că șapte amazoane bine

antrenate ar trebui să fie de ajuns pentru a apăra două tinere fete care, în definitiv, erau pe cale să devină femei în toată firea. Dar era încă prea supărată ca să spună că-i pare rău.

– Te-ar fi lăsat și pe tine, mormăi ea.

– Ba nu. Eu sînt îndeajuns de mare ca să mă lupt.

– Pun pariu că n-ai putea s-omori un om!

Tanais își strînse buzele.

– O voi face dacă va trebui. Vom merge în Macedonia ca să ne alăturăm unei armate. Asta fac războinicii. Se luptă și omoară oameni.

Dar aruncă o privire nesigură spre gura peșterii.

– Dacă ești așa mare luptătoare, atunci de ce te-a lăsat mama aici cu mine?

Sora ei se uită la ea exasperată.

– Ca să am grijă de tine, tu ce credeai? Uneori, Lysippe, ești de-a dreptul imposibilă! Vino-ți în fire și intră în peșteră!

Lysippe își încleștă dinții.

– A chemat o oreadă ca să se ocupe de asta.

– Nu fi proastă! se răsti Tanais. Nu există nici o oreadă și nici alt fel de spirit aici, nu vezi? Spiritele peșterilor și ale apelor sînt doar niște legende, ca și Pietrele Grifonilor. Nu există cu adevărat. N-au existat niciodată.

Lysippe clipi surprinsă. Cînd mama lor le explicase că nu puteau vedea oreada pentru că nu se aflau încă în posesia unei Pietre a Grifonului, Lysippe o crezuse. Crezuse că și Tanais era convinsă de asta.

– Atunci de ce...?

– De ce-a plecat mama în oraș să caute o Piatră a Grifonului? Pentru că știe că, dacă va purta așa ceva, puterea dușmanilor noștri o să scadă, de asta. N-are rost să încerci s-omori pe cineva care poartă o piatră care îl apără de moarte, nu? Nu m-ar mira să aducă vreo piatră de pe munte și să spună că e vrăjită. Contează ceea ce cred oamenii. Cred că de aia ne-a zis că aici se află o oreadă și a făcut toate chestiile alea cu scutul, ca să ne simțim noi în siguranță.

Lysippe clipi iar.

– Mama nu ne-ar minți.

– Nu? Tanais o privi cu milă. Te-a mințit de când te-ai născut, surioară.

Lysippe simți cum i se strînge inima.

– Ce vrei să spui?

Tanais se strîmbă. Părea că tocmai luase o hotărîre și nu era mulțumită de asta. Se ghemui lîngă focul care ardea înăbușit. Grămada de lemne pe care o adunaseră cu o noapte în urmă se micșorase, dar fata împinse un alt vreasc în cenușă și murmură:

– N-ai nici o picătură de sînge pur de amazoană, și nici eu. Mama s-a culcat cu un bărbat scit ca să te aibă, așa cum a făcut ca să mă aibă și pe mine.

Lysippe își privi uluită sora. Ochii i se umplură de lacrimi de mînie.

– Retrage imediat ce ai spus!

Tanais clătină din cap.

– Ce să retrag? Adevărul? Chiar credeai că tatăl tău a fost un zeu care a „vizitat-o" pe mama în mijlocul nopții? Nu mai fi copil, Lysippe! Astfel de

lucruri nu se întîmplă. De ce crezi că neamul nostru e pe cale de dispariție? Credeam că ești destul de mare ca să-ți dai seama singură.

Ochii i se încețoșară de lacrimi.

– Te urăsc!

Lysippe întinse mîna după arc, dar Tanais nu greșea spunîndu-i că în mîinile ei era nefolositor și ura felul în care îi sălta pe umăr cînd îl căra. Îl aruncă și îl fluieră pe Vînt-de-Nord. Calul veni în trap mărunt către ea și scoase un sforăit ușor, de compătimire. Sări pe spinarea lui și îl îndemnă să iasă în lumina soarelui, orbită de lacrimi.

– Nu, Lysippe! strigă Tanais după ea. Îmi pare rău, n-am vrut... Întoarce-te! Afară nu ești în siguranță!

– Oricum nu contează, că doar nu e nici o oreadă înăuntru, nu? se răsti Lysippe peste umăr, prea supărată ca să-i mai pese.

La gura peșterii izbucni o lumină fugară, ca și cum fata ar fi călărit printr-o ceață groasă. Apoi potcoavele lui Vînt-de-Nord ropotiră pe piatră, înăbușind răspunsul lui Tanais.

Lysippe își dădea seama că era periculos să călărească atît de repede pe un astfel de teren. Nu era stepa netedă cu iarbă moale, mătăsoasă, ci un povîrniș necunoscut presărat cu pietre albe care se rostogoleau sub copitele calului. Dar teama de o clipă că Vînt-de-Nord și-ar putea frînge un picior dispăru pe măsură ce acesta galopa în josul potecii. Era cel mai grozav mînz din lume și ea își încredința viața lui. Cu toate astea, sora

ei avea dreptate. Să călărească singură și neînarmată pe niște dealuri necunoscute era un lucru prostesc.

Îl îndemnă să încetinească și își șterse nasul cu mîneca.

– Sînt o amazoană adevărată, șopti ea cu respirația întretăiată. *Sînt.* Tanais e doar invidioasă pentru că tatăl ei era scit. Și Pietrele Grifonului sînt adevărate. Cînd mama se va întoarce cu una dintre ele, Tanais va trebui să creadă în ele.

Ca și cum i-ar fi răspuns, Vînt-de-Nord își scutură capul și necheză. Lysippe începu să rîdă și supărarea păru să se mai risipească.

– Tu mă înțelegi, nu-i așa, prietene?

Lumina soarelui și aerul curat, răcoros, aducînd mirosul mării, alungară ultimele ecouri ale certei din mintea ei. Tocmai voia să se întoarcă la peșteră, cînd Vînt-de-Nord necheză din nou. Gîtul căluțului se arcui, și urechile mici se ciuliră, în timp ce privea în josul potecii. Lysippe își ținu respirația. Lumina care se reflecta în stînci era strălucitoare, dar putea să deslușească un alt cal cu călăreț cu tot venind de după cotitură într-un nor de praf alb.

Inima îi tresări de bucurie și de ușurare. Îi dădu pinteni calului.

– Mama! Ai găsit...?

Cuvintele i se stinseră pe buze cînd călărețul se apropie. În loc de părul strîns împletit al amazoanelor, capul acestuia era acoperit de un coif astfel meșterit încît să arate ca o figură umană, cu două ferestruici în dreptul ochilor și un vîrf albastru pe el. Purta o mantie

prăfuită aruncată pe umăr și o tunică încinsă cu o cingătoare. O sabie i se legăna la șold.

În timp ce Lysippe se uita uimită la picioarele păroase ale călărețului, acesta o cerceta la fel de uimit prin viziera coifului, măsurînd din ochi pantalonii strînși de amazoană și părul pe care îi plăcea să-l poarte lăsat pe spate pentru a pune în evidență șuvițele aurii neobișnuite. Încă uimit, omul își struni calul, dezlegă o punguță de la brîu și făcu semn cuiva din spatele lui.

Cu colțul ochiului, Lysippe percepu mișcarea și, simțindu-se deodată neliniștită, îl făcu pe Vînt-de-Nord să se întoarcă. Călărise mult mai mult în josul muntelui decît intenționase. Dar ochii călărețului, sclipind albaștri și reci prin ferestruicile lor, îi susțineau privirea. Pînă să apuce să se întoarcă cu totul, cîțiva bărbați pedeștri se postaseră deja între ea și peșteră, mișcîndu-se printre stînci mai repede decît putea s-o facă un cal.

Îi dădu pinteni lui Vînt-de-Nord ca să-i ocolească. Dar omul cu coif scoase niște praf verde din punguță și îl aruncă înspre ea. Aerul păru că explodează, orbind-o pe Lysippe și un alt bărbat desculț apăru dintre stînci chiar în fața ei, cu sabia fulgerînd prin aer. Latul sabiei îl lovi pe Vînt-de-Nord peste bot. Buimăcit, căluțul dădu înapoi și își pierdu echilibrul pe grohotișul abrupt.

Primele amintiri ale lui Lysippe erau de cînd ea stătea pe calul mamei sale înconjurată de brațele protectoare ale Oreithyiei. Îl avea pe Vînt-de-Nord de

cînd picioarele ei fuseseră îndeajuns de lungi pentru a putea sta călare și călușul era un mînz vioi. În toți acești ani, nu căzuse decît de cîteva ori. Așa că prima reacție pe care o avu după ce se rostogoli de pe spinarea acestuia fu să roșească de rușine pentru căzătura de pe cal în fața unui străin. Dar nu era timp ca să se simtă stînjenită. În timp ce se chinuia să încalece iar, ceva puternic o trînti din nou la pămînt. Înainte să apuce să-și recapete suflul, brațele îi erau imobilizate la spate și încheieturile erau legate strîns cu o funie.

– Ce faceți? spuse ea, mai mult surprinsă decît speriată. Dați-mi drumul!

Cel care o ținea prizonieră o ajută să se ridice și chicoti. Îi spuse ceva în greacă călărețului cu coif, dar vorbi prea repede și fata nu înțelese. Călărețul răspunse în aceeași limbă.

– ... Mai trebuie să fie una... verifică acolo...

Lysippe își recăpătă suflarea și, odată cu ea, și rațiunea. Așteptă pînă cînd bărbatul slăbi strînsoarea, apoi țîșni înainte, eliberîndu-se.

– Tanais, strigă ea! Tanais! Ai grijă!

Își răsuci mîinile, încercînd să scape de funie, dar nodurile erau prea strînse. De-abia putea vedea ce se întîmpla printre șuvițele încîlcite de păr care îi veneau în ochi și își dorea s-o fi lăsat pe Tanais să i-l împletească. Dar din strigătele care se auzeau în spatele ei, își dădu seama că și ceilalți se alăturaseră urmăririi. Vînt-de-Nord era din nou în picioare, fornăind și scuturînd din cap. Alergă spre cal și sări cît de sus putu.

Nu era ușor cu mîinile legate la spate, dar ar fi reușit dacă omul cu coif nu și-ar fi îndemnat calul spre ea și nu ar fi apucat frîul lui Vînt-de-Nord, trăgîndu-l și făcînd-o astfel să rateze săritura. Lysippe ateriză pe o piatră desprinsă și căzu neajutorată pe spate, cu mîinile prinse sub ea. Omul cu coif sări de pe cal și îi puse piciorul pe piept.

– Asta a fost o prostie din partea ta, zise el rar și răspicat în greacă, de parcă ar fi vorbit unui copil. Nimănui nu-i place să aibă o sclavă proastă. Cere-i iertare noului tău stăpîn și poate acesta va fi îndurător.

În timp ce fata îl privea îngrozită, omul de lîngă care fugise mai devreme se apropia, scuturîndu-se de praf. Avea păr castaniu, cîrlionțat, și ochi verzi. Îl plesni pe spate pe bărbatul cu coif și chicoti, privind în jos la Lysippe.

– Un dar neașteptat pentru tine, prietene! Nu e drăguță, iar ochii ăia galbeni nu o fac mai plăcută, dar e foarte tînără și destul de puternică pentru minele de argint dacă n-o s-o vrea nimeni sclavă în casă. Și înaltă. Unora le place asta. Las-o să se ridice, Alchimistule, și hai să mergem să vedem cu ce pradă ne-am ales pe ziua de azi.

Bărbatul cu coif își ridică piciorul. Lysippe se rostogoli pe o parte și se ridică greoi pe genunchi, privindu-l speriată. Vînt-de-Nord fusese prins de unul dintre ceilalți bărbați. Restul îșI urmaseră conducătorul care o luase în sus pe drumeag. În timp ce Lysippe se chinuia să se ridice, se auzi un tunet deasupra și începură să se rostogolească pietre de pe

povîrniș. Cuprinsă de frică pentru soarta lui Tanais, țîșni înspre peșteră. Dar uitase de glezna rănită. Picioarele i se înmuiară, iar stîncile albe și soarele i se amestecară în fața ochilor într-o săgetare de durere.

Cînd reuși să vadă din nou, coiful cel amenințător și ferestruicile pentru ochi se aflau la o mînă distanță de fața ei.

– Nu știi cînd să te dai bătută, nu?

Bărbatul o trase, o așeză în capul oaselor și o sprijini de unul dintre bolovanii albi. Printre dealuri, fata putea vedea marea, la fel de frămîntată de valuri cum își simțea și ea sufletul.

Respiră adînc de cîteva ori în timp ce bărbatul se ghemui în fața ei și își scoase coiful. Avea păr argintiu și murdărie pe obraji acolo unde praful intrase sub coif. O cicatrice zdrențuită îi cresta fruntea deasupra ochiului stîng. Cel mai supărător era faptul că nu avea sprîncene sau gene care să-i îmblînzească ochii reci, albaștri. Lysippe se forță să-i înfrunte privirea, cu toate că simțea că îi vine să vomite din cauza durerii din gleznă și vînătăile pe care le căpătase în timpul căderii începeau s-o doară.

Bărbatul pipăi pielea roasă a pantalonilor ei.

– De unde ești, sclavo? De unde ai furat calul acela?

– Sînt amazoană! spuse Lysippe, încercînd să pară mai curajoasă decît se simțea. Privi peste umărul lui, ca să vadă ce se întîmplase cu Tanais. Vînt-de-Nord este al meu, nu l-am furat. Și mama mea, împreună cu

toate războinicelor ei, se va întoarce în curînd, așa că mai bine mi-ai da drumul!

Bărbații care stăteau în spatele ei începură să rîdă.

– Nu mă minți, sclavo! mormăi cel care o ținea captivă. Toată lumea știe că amazoanele au dispărut.

Dar buzele lui subțiri se strînseră într-o parte, ca și cum fata tocmai îi confirmase ceva ce el știa deja.

Îndoiala o săgetă pe Lysippe. Zgomotele dinspre peșteră se stinseseră, lăsînd să se aștearnă o liniște amenințătoare. Apoi ceva se prăbuși, iar ecoul zgomotului se rostogoli de-a lungul povîrnișului, și bărbații care plecaseră împreună cu conducătorul lor veniră alergînd înapoi pe drumeag, arătînd înfricoșați către munte. Unul avea brațul plin de sînge. Altul șchiopăta.

– E nebun! strigau ei.

– Vine după noi!

Părul cel cîrlionțat al conducătorului era plin de praf. Își trase sabia și dădu cîteva ordine, iar oamenii săi se pitulaseră după stînci.

Bărbatul căruia i se spunea „Alchimistul" își împinse la loc coiful cel ponosit și îi strigă lui Lysippe să se ridice în picioare. Fata scoase un țipăt de durere cînd își sprijini greutatea pe glezna rănită. Apoi auzi și ea zgomotul. Bătăi de copite, rostogolindu-se pe drumeagul de deasupra lor. Inima îi sări din loc cînd văzu un cal apărînd după cotitură. Călăreața îl controla cu genunchii ca să poată ține arcul cu o săgeată în el.

– Tanais! strigă Lysippe. Atenție, ei...

Cu o sclipire tăcută, sabia celui care o ținea captivă se propti la gîtul ei.

Tanais reuși să-și oprească iapa, după ce aceasta mai făcu trei salturi. Fata păli cînd o văzu pe Lysippe, iar degetele i se încleștară pe arc.

– Ce mai aștepți? strigă Lysippe cu glas răgușit.

Tanais scutură din cap, și arcul coborî. Inima lui Lysippe se făcu mică. Ar fi trebuit să știe că sora ei nu avea curaj atunci cînd era vorba să facă așa ceva.

– Aruncă arma spre mine! îi ordonă conducătorul cu părul plin de praf, ieșind de după stînci. Și coboară de pe cal!

– Nu, Tanais! strigă Lysippe în scită, cu ochii plini de lacrimi. Nu! Vor să ne facă sclave.

Ochii negri ai lui Tanais îi întîlniră pe ai ei. Era atîta teamă și dragoste adunate într-o singură privire, că Lysippe simți cum i se strînge inima. De ce iscase cearta aia tîmpită cu sora ei?

– Fii curajoasă, surioară, răspunse Tanais în aceeași limbă. Mă întorc cu ceilalți cît de repede pot.

Lysippe văzu cum degetul de la picior al surorii ei împunge burta calului și cum aceasta își mută greutatea, pregătindu-se s-o zbughească pe drumeag. Inima i se strînse pentru a doua oară.

– Nu, nu pe acolo!

Avertizarea ei veni prea tîrziu. Vînzătorii de sclavi folosiră același tertip pe care-l utilizaseră și cu Lysippe. În timp ce bărbatul cu coif aruncă praful lui cel verde, aceștia se ridicară din spatele stîncilor și secerară picioarele iepei, făcînd-o să cadă în genunchi. Tanais scăpă arcul și se agăță cu curaj de gîtul lui Soare-Răsare. Dar bărbații o traseră de pe spinarea

calului. Biata Soare-Răsare, pierzîndu-și deodată echilibrul, făcu o tumbă și alunecă pînă la marginea prăpastiei. Lysippe strînse din dinți și lovi cu piciorul în spate, țintind la fluierul piciorului bărbatului care o ținea captivă. Dar glezna o trădă din nou și o ceață roșie îi acoperi vederea. Atunci își dădu seama că rana e gravă. De la o distanță foarte mare, sora ei striga ceva. Lysippe nu putea vedea ce se întîmpla. Un cal se depărtă în galop. Spera că este Vînt-de-Nord.

– Tanais! suspină ea, înfricoșată, luptîndu-se cu amețeala și cu ceea ce știa că avea să urmeze. Tanais, nu mă părăsi...

Bărbatul își băgă sabia în teacă și îi șuieră la ureche:

– Nu îți face griji, sclavo! Tu și sora ta veți fi foarte aproape una de alta pînă vom ajunge la Efes.

O împinse și întreaga greutate a corpului i se lăsă pe glezna rănită. Nu era timp să se mire cum de știuseră bărbații aceștia unde se aflau. Instinctul ei de amazoană intră în acțiune, purtînd-o cu blîndețe într-un loc lipsit de durere.

Capitolul 2
HERO

Pe unii îi face sclavi, pe alții îi eliberează

Lumea lui Lysippe se răsturnase. La picioarele ei pluteau nori, deasupra capului se zăreau stînci, și vîrfurile muntoase atîrnau din cer. Întreaga priveliște se clătina în sus și în jos, însoțită de mirosul de cal asudat, de un neîncetat tîrșîit metalic.

„Un vis", se gîndi ea. Doar că în somnul tămăduitor al amazoanelor nu existau vise. Închise ochii cu un geamăt.

Cînd își reveni în simțiri, lumea era cum o știa dintotdeauna și stelele se aflau pe cer. Stătea lungită pe spate fără să se miște, uitîndu-se la o stîncă întunecată. În apropiere se auzea o respirație ușoară, sunetul scos de iarba care era smulsă de botul calului și niște zdrăngănituri ciudate.

Chipul lui Tanais alungă stelele, cu părul ei murdar scăpîndu-i din împletitură și o nouă vînătaie pe obraz.

– Era și timpul! zise ea încet, cu o voce ciudată. Credeam că o să dormi pînă la Efes!

– Efes? Lysippe se încruntă. Numele îi era familiar, ceva de care ar fi trebuit să-și aducă aminte.

– Stăpînul de sclavi Mikkos credea că te prefaci și a amenințat că o să te lase să te mănînce lupii dacă nu te trezești. Am fost îngrozită că o va face și că eu nu te voi putea ajuta. Dar Alchimistul i-a zis să te lege pe măgar și, dacă te prefaci, în curînd o să-ți vină mintea la cap, pentru că e foarte inconfortabil să călătorești în felul acesta...

Glasul îi pieri. Cînd se mișcă, ceva lung și greu zornăi pe umărul lui Lysippe. Aceasta era prea amețită după somnul cel lung, ca să-și dea seama despre ce era vorba.

– Surioară! Vom fi salvate în curînd, știu prea bine! Mama împreună cu ceilalți sînt pe urmele noastre. Cred că am auzit cai în spatele nostru ieri. Îl vor ucide pe Mikkos și pe Alchimistul cel îngrozitor și ne vor elibera pe toți, și apoi ne vom întoarce și o vom găsi pe Soare-Răsare, și... Lysippe? Nu adormi iar, *te rog!* Ei nu înțeleg cum sîntem noi.

Disperarea din glasul surorii ei nu era nimic în comparație cu frisoanele și transpirația rece care-i șiroia pe tot corpul. Își amintea totul. Cum coborîse muntele plîngînd, în goana calului, bărbatul cu coif și cu ochi reci și albaștri, cum fusese Tanais trasă jos de pe cal, cum se rostogolea Soare-Răsare pe povîrniș... Greutatea de pe umăr era o bucată de lanț. Acesta era trecut printr-o cătușă din jurul încheieturii ei, legînd-o de Tanais și de alți cîțiva băieți și fete necunoscute care dormeau înghesuiți unii într-alții în apropiere.

Erau închiși într-o scobitură în stîncă. Intrarea îngustă era păzită de doi dintre vînzătorii de sclavi care îi capturaseră și care jucau un joc ce presupunea aruncarea unei pietre și ridicarea unor oase mici. Afară, în vale, Vînt-de-Nord fusese legat de un par lîngă un cal negru necunoscut și de măgarul despre care vorbise Tanais. Lysippe îl privi îngrijorată, ca să vadă dacă nu cumva era rănit, dar acesta păștea mulțumit iarba mică de munte. Spre ușurarea ei, nu vedea nicăieri animalul pe care îl călărise bărbatul cu coif. Ceilalți bărbați dormeau prin apropiere, înfășurați în pelerine, cu armele la îndemînă. Nu erau chiar așa de mulți cum crezuse. Într-o grămadă aflată lîngă tolbele bărbaților, recunoscu arcurile și săgețile lor, precum și toporul de rezervă pe care mama lor li-l lăsase în caz că aveau nevoie să taie alte lemne.

– Îmi pare rău, șopti Lysippe, luptînd să alunge somnul. Data viitoare o să te ascult, promit.

Tanais zîmbi tristă.

– Nu face promisiuni pe care nu le poți ține, surioară. A fost vina mea în aceeași măsură în care a fost și a ta. Lucrul care contează e că sîntem încă în viață și împreună. O să ieșim noi din asta, cumva.

Lysippe se chinui să se ridice în capul oaselor.

– Ce s-a întîmplat la peșteră? Îmi amintesc că a fost o avalanșă, iar bărbații strigau ceva despre un monstru.

Simți un licăr de speranță.

– A venit oreada? L-a omorît pe Alchimist? De fapt, ce e acela un alchimist?

Tanais îi puse prevenitor mîna pe braț, în timp ce paznicii priveau în jur.

– Ssst, surioară, altfel ne separă. Alchimistul nu este aici în seara asta. Pleacă o dată la cîteva zile ca să cumpere lucruri de la oraș. Nu cred că e unul dintre oamenii lui Mikkos. Din cîte îmi dau seama, un alchimist e un fel de magician grec. Ceilalți vînzători de sclavi sînt foarte speriați din cauza lui. Spun că folosește sînge de om pentru experimentele lui, dar cred că e doar o poveste, ca și spiritele noastre.

– Dar sigur a fost o oreadă! Avalanșa...

Tanais se încruntă.

– A fost doar o cădere de pietre, asta-i tot. Cîțiva oameni au fost zdrobiți. Am avut noroc că am putut s-o scot pe Soare-Răsare de sub dărîmături, iar acum s-a dus. Cred că era rănită, dar cel puțin ea a scăpat.

Zîmbi curajoasă.

– Totuși, l-au prins pe Vînt-de-Nord. L-au pus să care tolbele cît ai stat tu pe măgar. Te mai doare glezna? Ți-ai rupt piciorul. De asta ai fost cufundată în somnul tămăduitor atîta timp. Mi-au dat voie să te bandajez, dar acum, că te-ai trezit, va trebui să mergi. Mikkos crede că e doar o luxație.

Lysippe respiră adînc și începu să tremure mai puțin. Nu era singură. Tanais avea grijă de ea, așa cum făcuse toată viața. Deși știa că ar fi fost mai bine dacă Tanais ar fi scăpat și ar fi plecat în căutarea celorlalte, se bucura într-un mod egoist să-și vadă sora.

Încercă să-și lase greutatea pe piciorul bandajat, în timp ce se uita mai atent la tovarășii ei de captivitate.

Erau tineri cu toții, ponosiți, îmbrăcați la fel ca bărbații, fără pantaloni pe sub tunici. Unii erau și desculți. Arătau de parcă doar un cutremur i-ar fi putut trezi. Dar unul dintre băieții mai mari se uita lung la ele cu ochii lui negri.

– Unde sîntem? întrebă Lysippe, tentată să vorbească în scită pentru ca el să nu înțeleagă, numai că își dădu seama că Tanais folosea greaca tocmai ca să-și ascundă identitatea.

– Nu știu, răspunse Tanais. Undeva în munți. Am lăsat de mult marea în urmă, dar se pare că ne îndreptăm spre o altă coastă. Cred că e vorba de o altă mare sau poate o luăm pe scurtătură...

Părea absentă, ca și cum s-ar fi gîndit la altceva.

– Vrei să zici că ne țin departe de drumurile comerciale principale, zise băiatul cu ochi negri. Dădu lanțul într-o parte și se ridică apoi cu atenție, ca să nu atragă atenția paznicilor.

–Vînzătorilor de sclavi nu le place să fie văzuți la lucru. Va trebui să urcăm toți munții care se află între locul în care ne aflăm și Efes. Asta se cheamă că vor „să ne ia aripile de la picioare", ca să nu mai avem nici pic de vlagă să fugim cînd ajungem la piața de sclavi. Primesc mai mulți bani pentru sclavii care se poartă frumos, nu?

Întrucît ele nu reacționau, dădu din mîini.

– Aripi? Înțelegeți? Cum are la picioare Hermes, zeul-mesager, ca să fie mai rapid.

Tanais se încruntă la băiat. Dar Lysippe se trase mai aproape.

– De unde știi atît de multe?

Băiatul zîmbi. Îi lipseau doi dinți din față.

– Sînt surd, dar îmi dau seama de ceea ce spun oamenii dacă le văd buzele. Dar nu dau în vileag secrete. E amuzant să știi ce spun oamenii atunci cînd cred că tu nu-i poți auzi. Majoritatea cred că, dacă sînt surd, sînt și prost.

– Au dreptate, murmură Tanais, dar băiatul nu reacționă.

– Cum te cheamă? întrebă Lysippe, avînd grijă ca el să-i vadă buzele.

– Mi se spune Hero.

Îi privi cu curiozitate ochii lui Lysippe.

– Știai că ai privirea unui grifon? Se zice că așa îți poți transforma dușmanii în cenușă.

Lui Lysippe i se strînse stomacul.

– De unde știi tu despre grifoni?

Băiatul zîmbi.

– Știu că sînt jumătate lei, jumătate vulturi și că sînt fioroși sau cel puțin așa sînt statuile lor. Nimeni nu a văzut unul adevărat. Se spune că trăiesc în Persia. De acolo sînteți?

Tanais îl împinse.

– Taci, Hero. Nu există grifoni, toată lumea știe asta. Lysippe a fost bolnavă. Are nevoie să se odihnească, nu să asculte poveștile tale tîmpite.

– Nu am nevoie să mă odihnesc. Am dormit atît de mult!

Lysippe își masă glezna. Voia să-l întrebe pe Hero dacă știa mai multe despre grifoni, dar erau alte lucruri mai importante de discutat.

– Încercăm să fugim acum? Pot să alerg.

Hero o privi amuzat.

– Să fugim? Cu glezna ta rănită? De-abia o să fii în stare să mergi mîine.

– Dar este...

Tanais o strînse de mînă în semn de avertizare.

– Mama ne urmează, zise ea cu hotărîre. Ai răbdare. Va acționa în curînd. Apoi vom putea fugi.

Hero își ridică privirea spre stele și fredonă ușurel, pentru el însuși, ca și cum ar mai fi trecut cîndva prin toate astea.

– Dar nu putem să stăm cu mîinile în sîn! zise Lysippe cu ardoare.

Stîncile de pe munte aruncau licăriri ciudate. Spera că nu va cădea iarăși în somnul tămăduitor.

– Celelalte vor veni, repetă Tanais. Nu ne vor abandona, nu te îngrijora.

– Și dacă ele cred că am murit?

Sora ei clipi.

– Nu vor crede așa ceva. Probabil că s-au întors la peșteră și...

Se întrerupse, ca și cînd abia acum își dădea seama de ce vor fi gîndit amazoanele cînd au găsit gura peșterii în care le lăsaseră pe fete blocată cu pietrele căzute în timpul avalanșei.

Lysippe își încleștă dinții.

– Nu-mi vine să cred că încă nu ai încercat să evadezi.

Hero încetă să fredoneze și le privi cu interes.

– Am avut grijă de tine. Erai rănită.

Lysippe clătină din cap. Încă vedea cu colțul ochiului stîncile licărind.

– Ei bine, eu voi evada chiar acum! zise ea, ridicînd lanțul care le ținea legate și examinîndu-l. Un capăt era prins de cătușele unei fete micuțe cu păr auriu și murdar care dormea ghemuită, sugîndu-și degetul mare. Celălalt era legat de un par aflat lîngă paznici. Între fetiță și Hero se aflau șapte copii, după aceea Tanais, iar la urmă, Lysippe. La capăt se afla un drug.

– N-ai cum să te strecori, zise Hero, urmărindu-i privirea. Cel puțin pînă nu îndepărtează drugul acela. Mikkos păstrează cheia la gît. E una dintre încuietorile alea sofisticate de metal din Persia, așa că nu se deschide fără ea.

Îi aruncă o privire întrebătoare.

– Ai de gînd să i-o furi?

Lysippe se gîndi puțin la stăpînul de sclavi. Dacă se tîrau cu toții la gura scobiturii, poate că fetița de la capăt putea să ajungă la Mikkos înainte ca el sau ceilalți bărbați să se trezească. Dar mai întîi trebuia să treacă de paznici, iar aceștia aveau amîndoi săbii... Clătină din cap.

Hero rîse încet.

– Îmi închipuiam eu că nu. Pedeapsa pentru încercarea de evadare constă în a sta legat o zi întreagă pe măgar, cu capul în jos, fără apă și fără mîncare. Și

dacă nu ții pasul, noi ceilalți va trebui să te tragem sau să te purtăm pe brațe, așa că nu cumva să încerci așa ceva, da, Lysippe? E și așa destul de greu să urcăm aceste poteci umblate de capre legați unii de alții.

– Și dacă refuzăm cu toții să mergem? Nu ne pot pune pe toți pe măgar.

– Dar ne pot înfometa.

Hero aruncă o privire întunecată către Mikkos.

– Celorlalți le place hrana prea mult și le e teamă să nu fie vînduți ieftin Alchimistului, dacă nu se poartă cum trebuie. Nu-i vei convinge niciodată. În afară de asta, unde ne-am duce? Ne aflăm la cîteva zile depărtare de cel mai apropiat oraș. Am fi prinși înainte de a reuși să ieșim din munți. Ai de gînd să-ți asumi sarcina de a avea grijă de micuța Timareta de acolo? Eu nu!

Lysippe o privi pe fetița care dormea la capătul lanțului. Timareta nu avea mai mult de șase ani. Își strînse pumnii de indignare.

Unul dintre băieți se întoarse cu un geamăt și trase de lanț.

– Încetați odată! Unii dintre noi încearcă să doarmă!

Tanais repetă ceea ce spusese despre venirea amazoanelor. Dar Lysippe își mușcă pumnii și trase de cătușe.

– Nu pot! șopti ea. Pur și simplu nu pot. E îngrozitor. Cum de puteți să-i lăsați să vă facă așa ceva? Trebuie să existe o cale de scăpare!

– Ei bine, nu există, spuse Hero pe un ton hotărît. Nu în munții ăștia, cu Alchimistul prin preajmă. Renunță, Lysippe! Sora ta are dreptate. Trebuie să așteptăm.

A doua zi, cînd se opriră în sfîrșit, mult după apusul soarelui, Lysippe înțelegea mult mai bine de ce toți ceilalți se împăcaseră cu soarta. Urcaseră toată după-amiaza, tîrșîindu-și picioarele în praf în urma calului lui Mikkos, cu capătul lanțului lor legat de o chingă de la gîtul animalului. De dimineață, tot ce li se dăduse să împartă fusese o bucată de pîine tare și cîteva înghițituri dintr-o amforă cu apă amară la gust. Gîtul lui Lysippe era atît de uscat, încît ar fi putut bea un rîu întreg. Deși glezna i se vindecase, se simțea amețită și îi era greață. În timp ce mergeau, i se părea că zărește cu colțul ochiului chipuri care îi priveau de la adăpostul stîncilor și copacilor. Dar cînd întorcea capul, nu era nimic de văzut în afară de praf și lumina soarelui.

În noaptea aceea făcură popas într-o trecătoare atît de înaltă, că lui Lysippe i se părea că, dacă ar fi avut energie să încerce, s-ar fi putut întinde și ar fi atins stelele cu mîna. Era atît de rece, încît răsuflarea li se transforma în aburi. Primiră mai multă pîine, de data asta însoțită de cîteva măsline și fructe, și încă o înghițitură din amforă. Apoi prizonierii se ghemuiră unii în jurul altora, împingîndu-se pentru a găsi o poziție în care să nu stea întinși peste lanț sau să fie expuși vîntului. Lysippe intenționase să stea trează ca

să-l întrebe pe Hero mai multe despre grifoni, iar pe Tanais dacă nu văzuse ceva suspect pe dealuri. Dar se părea că, de îndată ce își puneau capul la pământ, vînzătorii de sclavi îi loveau ca să-i trezească iar.

Cîteodată Mikkos îi lăsa înlănțuiți în peșteri sau în scobituri din stîncă, sub pază, și pleca împreună cu restul oamenilor săi în căutare de provizii. Ceilalți se bucurau că au ocazia să se odihnească, dar Lysippe ajunse să urască aceste opriri. Mikkos se întorcea cu alți sclavi. Fiecare dintre ei avea mîinile legate la spate și era murdar, zdrențuit și plîngea, îngrozit de faptul că fusese prins. Dar de îndată ce erau înlănțuiți, păreau să-și accepte soarta și se conformau ascultători.

Pe măsură ce înaintau, Tanais devenea din ce în ce mai tăcută. De cîte ori se opreau, privea lung înapoi, pe drumul pe care veniseră.

– Mama va fi aici în curînd, o asigura ea pe Lysippe în fiecare noapte înainte de a adormi. Va veni.

Dar părea din ce în ce mai puțin încrezătoare.

– Nu cred că mai vin, zise în cele din urmă Lysippe într-o seară, după ce își luaseră cina cea neîndestulătoare, știind că risca să se iște o altă ceartă.

– Cred că oreada ne urmărește. Văd mereu strălucciri ciudate pe stînci.

Tanais îi dădu ușor părul de pe obraz.

– Nu, surioară. Nu e nici o oreadă. E din cauză că ești foarte obosită. Cu toții sîntem. Dacă ai văzut ceva, cred că e din cauza Alchimistului. Îți aduci aminte că ne-a aruncat praful acela în ochi cînd ne-au prins?

Lui Lysippe i se strînse stomacul și se ghemui mai tare în sora ei. Privi la stînci cu o frică nouă.

– *Trebuie* să scăpăm înainte de a ajunge la Efes, zise ea. Nu-l putem lăsa pe Mikkos să ne vîndă! Dacă ne vinde Alchimistului?

– Ssst, zise Tanais, continuînd să-i mîngîie părul. Dacă mama nu apare, ne vom gîndi noi la ceva. Promit.

– Dar va fi prea tîrziu cînd vom ajunge acolo!

Hero, care urmărise, ca de obicei, conversația lor cu ochii plini de curiozitate, oftă ca și cum ar fi luat în sfîrșit o hotărîre. Se trase mai aproape și glăsui:

– Avem o șansă la Efes. Problema e că e aproape la fel de rău ca și sclavia, dar, dacă ești disperat...

– Ce șansă? Lysippe se ridică în capul oaselor atît de brusc, încît paznicii priviră în jur.

– Treci la culcare! strigară ei. Drum lung, mîine! Dormi, Urechi-de-Cîrpă, dormi!

Se prefăcură că se culcă, punîndu-și mîinile împreunate la ureche, ca să-i arate lui Hero ce avea de făcut.

Tanais o trase pe Lysippe la loc. Hero le făcu un semn obraznic paznicilor care începură să chicotească, își puse mîinile sub cap și începu să privească stelele. După ce paznicii se întoarseră la jocurile lor, vorbi foarte încet în întuneric.

– La Efes există un templu mare. Aparține unei zeițe grecești numite Artemis. Oricum, de îndată ce treci de poarta templului și ajungi pe pămînt sacru, nimeni nu poate să te scoată afară pînă nu ieși de bunăvoie. Nimeni. Nici regi, nici generali, nici

satrapul ionian, nici măcar împăratul întregii Persii. În nici un caz Mikkos și vînzătorii lui de sclavi.

– Ești sigur? se încruntă Tanais. Ce i-ar opri să vină după noi și să ne ia pe sus cu forța?

– Sanctuarul, desigur, spuse Hero cu un suspin lung, plin de suferință. Sanctuarul cel sfînt. Le e prea frică de zeiță.

– De ce nu ne-ai spus despre asta mai devreme? întrebă Tanais, încă încruntată.

– De unde să știu că pot avea încredere în voi?

Hero zîmbi.

– Dar presupun că sînteți la fel de disperate precum arătați. Va trebui să lucrăm împreună, totuși. Cu lanțul pe care îl avem la încheieturi nu e posibil să fugă o singură persoană, iar celelalte nu.

Lysippe îl asculta cu speranță renăscută. Asta însemna să rămînă prizoniere pînă la Efes și că aveau de făcut un drum lung înapoi ca să găsească tribul. Dar poate că era mai bine decît să încerce să scape înainte, să fie prinse din nou, pedepsite și vîndute Alchimistului pe nimic. Doar gîndul că ar putea deveni sclava Alchimistului o făcea să tremure, chiar dacă zvonurile despre sacrificiile umane nu erau adevărate.

– De ce le e oamenilor atît de frică de zeiță? întrebă Lysippe.

Hero oftă din nou.

– Chiar trebuie să vă explic totul? De unde sînteți voi două? Din pustietățile Sciției sau ce? Hainele voastre par de barbar și, dacă stau să mă gîndesc bine, bălmăjiți cuvintele cînd vorbiți în greacă. Nici măcar

fetele spartane nu poartă chestiile alea pe picioare. Arătați ca persanii, doar că mai murdare.

Se întinse și pipăi pantalonii lui Lysippe.

– Ăștia sînt făcuți din *piele?*

– Sînt din piele de cal, începu Lysippe. Și noi...

– N-ai de ce să fii mojic, zise Tanais înțepată, aruncîndu-i surorii ei o privire de avertizare. Și nici tu nu ești cine știe ce prinț. Accentul tău e groaznic.

Hero rînji la ea.

– Ce oi fi vrînd? Sînt doar un biet băiat surd. E greu să înveți să vorbești cum trebuie cînd nu auzi nimic.

Tanais pufni și îi întoarse spatele. O îmbrățișă pe Lysippe și îi șopti la ureche.

– Scuze, da' băiatul acesta e imposibil! Tu n-ai fost nevoită să-l suporți la fel de mult ca mine.

– Pare să știe multe lucruri, șopti Lysippe. Crezi că e adevărat ce a zis despre templu?

– La fel de adevărat ca și legendele noastre, zise Tanais după o pauză.

– Crezi că Efes este unul dintre vechile orașe ale amazoanelor? întrebă Lysippe agitată. Poate că Hero știe ceva despre Pietrele Grifonului!

Tanais înlemni.

– Nu care cumva să te-apuci să spui cuiva cine sîntem, surioară! Probabil că stăpînul de sclavi și oamenii lui nu ne-ar crede oricum, dar nu sînt așa sigură în privința Alchimistului. Și n-am încredere în băiatul ăsta, Hero; știe mult prea multe. Văd că glezna ta e aproape vindecată, dar nu-ți desface bandajul și prefă-te că șchiopătezi puțin mîine. Dacă ei nu știu că poți

merge foarte bine, vom avea un avantaj cînd va veni vremea să fugim. Nu are rost să-i lăsăm să afle cît de repede se vindecă amazoanele pînă nu va fi absolut necesar să facem asta.

Brațele ei se strînseră în jurul lui Lysippe în prima îmbrățișare adevărată de cînd cu cearta din peșteră.

– Nu te îngrijora, surioară, șopti ea. Nu vom fi nevoite să ne bazăm pe zeița lui Hero. Mama ne va fi salvat deja cu mult înainte să ajungem la Efes.

Dar amazoanele tot nu veneau și, tîrziu, în a cincisprezecea zi de la trezirea lui Lysippe din somnul ei tămăduitor, trecură de creasta muntelui și zăriră marea în fața lor. Apa cristalină, verde ca smaraldul, forma un golf adînc între munți, presărat cu insulițe. În lunca rîului, razele soarelui aruncau nuanțe de roz pe pereții albi ai clădirilor.

Se opriră cu toții ca să privească și Mikkos își struni calul.

– Într-acolo mergeți, zise el, iar vocea lui fu purtată departe de vîntul de seară. Civilizație! Aceia dintre voi care nu vor fi vînduți în Efes vor trece marea aceasta către Atena.

Privi întregul șir de sclavi, iar ochii îi rămaseră puțin pe Tanais și pe Lysippe, apoi pe Hero. Se încruntă și își îndemnă calul s-o pornească din loc.

Locul de popas era prea jos ca să se poată vedea marea, dar mirosul ei plutea în aer și nici unul nu dormi prea mult. Mikkos îi ascunsese într-o vîlcea lîngă rîul cel galben și mocirlos despre care Hero spunea că se varsă

în golful de la Efes. După ce îl treceau, ajungeau la un al doilea rîu de lîngă Templul lui Artemis și de aici intrau în oraș. Atunci avea să se ivească singura lor șansă. Tanais continua să fie convinsă că povestea lui Hero despre sanctuarul cel sfînt era o prostie, dar recunoștea că se întîmplase ceva și le reținuse pe amazoane, și că acum nu aveau de ales. Lysippe se simțea gata s-o ia la galop, ca un cal care fusese ținut în frîu prea mult timp. De abia băgă de seamă frumusețea împrejurimilor și faptul că li se dăduse mai multă mîncare și apă în seara aceea. Nimic nu mai conta, doar cel de-al doilea rîu, templul, libertatea.

Dar s-o convingă pe Tanais era una; să-i convingă pe ceilalți prizonieri se dovedi a fi cu totul alta. Cei mai mulți nici măcar nu păreau că *vor* să scape. Cei mai mari mormăiră ceva despre mese regulate și cum că viața de sclav nu ar fi așa de rea dacă te purtai cum trebuia și munceai din greu. Unii păreau chiar încîntați de ideea de a traversa marea și a vedea Atena, și unul dintre băieți dădu exemplul unor sclavi care ajunscseră s-ocupe poziții importante și deveniseră mai bogați decît stăpînii lor. Lysippe se uita la el, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Ce porcărie! strigă ea, făcîndu-i pe paznici să privească împrejur.

Dar băiatul clătină din cap și zise că ea nu înțelegea. Faptul că primiseră mai multă mîncare în noaptea aceea nu ajuta prea mult. Se părea că stomacul plin îi făcuse pe toți să uite cum merseseră zile

în șir sub soarele nemilos, plini de praf și avînd doar pîine veche drept hrană.

Lysippe trase de lanț, întinzîndu-l prin cătușele celorlalți pînă avu îndeajuns loc să stea cu spatele la ei. Își îmbrățișă genunchii cu mîinile și, cu ochii arzînd, privi lung la rîul învolburat, printre măslinii în floare. O dureau picioarele. Încălțările se găuriseră. Cîrpa din jurul gleznei era murdară și încheietura mîinii o mînca acolo unde în timpul zilei, pielea i se jupuise de la cătușe și se vindecase noaptea, formîndu-se o cicatrice. Fusese murdară toată viața, mirosind adesea a fum și a cal, dar de data asta era altfel. Mizeria era înăuntrul ei și nu mai scăpa de ea. Rîul sclipea din cauza stelelor care se oglindeau în el și care aproape semănau cu fața unei femei... Lysippe închise ochii înainte de a mai apuca să aibă iarăși vedenii.

Hero se trase spre ea. Sarcina lui fusese să-i urmărească din priviri pe paznici și să creeze o diversiune dacă aceștia arătau prea mult interes față de ce vorbeau captivii lor. Dar Mikkos și vînzătorii lui de sclavi păreau să fie mulțumiți că ajunseseră la rîu, și rîdeau și vorbeau tare, trecîndu-și unul altuia amfora cu vin pe care unul dintre ei o adusese dintr-un sat mai devreme în ziua aceea. Lysippe se întreba dacă nu cumva o furaseră în același fel în care furau oameni. Se încruntă la ei, apoi îl privi întrebătoare pe Hero.

– Nu se vor îmbăta, zise acesta. Mikkos a îndoit vinul cu apă, l-am văzut eu.

Lysippe oftă.

– De ce sînt ceilalți atît de *proști?* întrebă ea.

Tanais încă încerca să-i convingă pe ceilalți captivi să fie raționali. Vorbea despre trupe de luptă și putere combinată, dar era clar că nici unul nu înțelegea. Proveneau de la ferme izolate și colibe de crescători de albine și, deși în ținutul lor avuseseră loc diverse dispute în ultimii o sută de ani, nu îi interesaseră prea mult soldații. Timareta adormise deja, lingîndu-și buzele ca și cum ar fi visat mîncare.

– Sînt țărani din Frigia.

Hero ridică din umeri, de parcă asta ar fi explicat totul.

– Că tu n-oi fi? Lysippe era plină de furie înăbușită. *Tu* ai de gînd să ne ajuți cînd vom ajunge la templu, Hero? Sau ești și tu mai interesat de stomacul tău?

Hero desena forme în nisip, evitîndu-i privirea.

– Vă ajut să intrați în templu. Dar eu nu rămîn.

Lysippe îl apucă de braț.

– Cum?

Hero se eliberă din strînsoare.

– Ai auzit bine. Eu nu rămîn acolo cu voi.

– Dar vei fi vîndut ca sclav dacă Mikkos te prinde iar!

– Sclavii pot fugi. Am mai făcut asta.

Fata îl privi uluită. Hero îi zîmbi silit și își trase haina zdrențuită de pe umeri ca să-i arate spatele. Lui Lysippe i se strînse stomacul la vederea liniilor albe care se întretăiau pe pielea băiatului.

– O să vezi mîine, oricum. Ne vor dezbrăca și ne vor pune să ne îmbăiem în rîu, înainte de a ajunge la

piața din Efes. Priviți cu atenție, cu toții! Asta le fac ei sclavilor.

Cu buzele strînse, își trase înapoi tunica peste cicatrice. Dădu din umeri.

– Putea să fie și mai rău.

Acum, toți cei care erau treji se uitau la Hero. Unii arătau de parcă le venise rău.

– De ce nu ne-ai spus că ai fost sclav? întrebă Tanais.

– Nu m-ați întrebat.

– De asta știi atîtea, nu? Pentru că ai mai străbătut drumul acesta o dată.

Hero dădu din cap, dar își feri privirea de a ei.

Lysippe scutură din cap.

– Ai fost prost că te-au prins iar.

Băiatul se încruntă.

– S-au furișat în spatele meu. Nu i-am auzit venind, cu urechile astea ale mele de olimpic.

Se lăsă o tăcere stînjenită.

– Poate ar fi o idee bună să încercăm cu templul acela, zise un băiat în cele din urmă. Nu mi-ar plăcea astfel de dungi pe spatele meu.

– Nu ar fi fost bătut dacă s-ar fi purtat cum trebuie! zise fata de lîngă el. Îți fac asta doar dacă încerci să scapi.

– De unde știi? replică Hero. Că doar n-ai fost și tu sclavă? Dacă nu respecți ordinele stăpînului, ești bătut. Nu contează că nu auzi pentru că ești surd sau dormi, sau te afli pe cîmp. Dacă ajungi să fii vîndut la

minele de argint, am auzit că îți fac lucruri și mai groaznice. Îți rup picioarele ca să nu mai fugi din nou.

Pe Lysippe o trecură fiori de gheață pe șira spinării, iar ceilalți murmurară speriați. Cuvîntul „templu" fu menționat de cîteva ori, urmat repede de șîșîituri, cînd copiii aruncau priviri îngrijorate spre paznici. Dar aceștia nu erau interesați de conversația sclavilor lor. Alchimistul îi părăsise cu două zile în urmă și oamenii erau veseli. La gura vîlcelei, bărbații izbucniră în rîs la auzul unei glume grosolane făcute de Mikkos.

– Nu ți-e teamă de ce vei păți dacă te prind din nou? șopti o altă fată, privindu-l pe Hero.

– De data asta nu intenționez să mă las prins, zise Hero.

Dar își feri privirea și doar Lysippe văzu durerea din ochii lui.

Cineva aminti de Alchimist cu o voce îngrozită, dar Lysippe spuse că nu puteau fi vînduți nimănui dacă scăpau și se asigurau că nu vor fi prinși din nou.

– Nici unul dintre noi nu va fi prins, zise Tanais cu hotărîre. Dar trebuie să fim uniți și să acționăm conform planului.

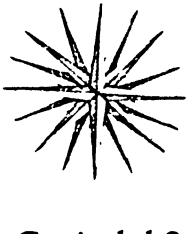

Capitolul 3
SANCTUARUL

Nu putem păși de două ori în același rîu.

Cînd vînzătorii de sclavi îi sculară a doua zi de dimineață, captivii se simțeau cuprinși de o agitație ciudată. Era mai tîrziu decît de obicei. În ciuda celor spuse de Hero, cum că Mikkos ar fi îndoit vinul, o parte dintre bărbați erau mahmuri.

Lui Lysippe îi era teamă ca nu cumva aceștia să presupună ceva. Dar probabil că asupritorii credeau că baia în rîu făcea ca «marfa» lor să fie atît de agitată. Rîdeau și glumeau în timp ce îi puneau pe captivi să-și tragă tunicile peste cap, atît cît le permiteau încheieturile prinse cu cătușe și îi împingeau, unul cîte unul, în apa rece. Confiscară pantalonii lui Lysippe și lui Tanais, lăsîndu-le, din pudoare, doar în tunicile lor scurte și îi cerură lui Lysippe să-și dea jos pansamentul. Fără el, își simțea glezna slăbită și fata fu străbătută de un tremur, datorită sentimentului ciudat pe care i-l dădea aerul pe picioarele goale.

Tanais îi puse mîna pe braț și îi șopti:

– Nu contează. O să facem rost de niște haine cînd ajungem la templu.

După ce se spălară și se îmbrăcară cu toții, fură aliniați de-a lungul malului rîului, iar Mikkos se urcă pe calul lui negru și îi examină cu un ochi critic.

– Hmm, zise el, unii dintre voi s-ar putea să aduceți bani buni. Acum, nu uitați ce v-am spus. Purtați-vă cum trebuie la piață și încercați să zîmbiți. Contează foarte mult, mai ales pentru voi, fetelor. Nu mai e mult. Hai să pornim la drum!

Cu toții începură să-și tîrșie picioarele, cu capetele plecate, aruncîndu-și pe furiș priviri unii altora. Lysippe se străduia să șchiopăteze cît mai tare și se sprijinea de Tanais. Hero își luă o față posomorîtă. Fata din spate o luă pe Timareta de mînă și începu să-i șoptească în timp ce mergeau. Lysippe le privi îngrijorată. După ce Tanais le explicaseră planul ei celorlalți, Timareta fusese trezită cu blîndețe și i se spusese ce avea să se întîmple. Dar, deși Timareta părea să înțeleagă că e vorba de un secret, nu reușea să-și ascundă agitația la fel de bine ca toți ceilalți.

– Ajută-ne, Mamă a noastră cea Dintîi, șopti Lysippe, simțindu-se cam stînjenită de faptul că se ruga cum ar fi făcut-o mama lor, dar începînd să înțeleagă de ce făcea asta.

În timp ce traversau podul peste rîul galben, o briză se înfășură în jurul picioarelor goale ale lui Lysippe, iar soarele se reflecta în apă, făcînd-o din nou să amețească. Privi în jos printre crăpăturile dintre scînduri și acolo, sub pod, la mai puțin de un braț

distanță, privind-o țintă, înconjurat de păr albastru învolburat, se afla un chip.

Cît se poate de adevărat. Nu era nici o îndoială în această privință.

Lysippe îl privi. Ochii cei luminoși îi întoarseră privirea. Apoi lațul fu smucit și unul dintre bărbați îi strigă să se miște mai departe. Lysippe clipi și chipul dispăru.

– Ai văzut? se întoarse agitată către Tanais.

Dar sora ei mergea încruntată în spatele lui Mikkos, repetînd în minte planul de a-l da jos de pe cal. Lysippe își înghiți cuvintele. Aveau alte griji pe cap acum.

După ce trecură podul, o apucară pe un drum circulat care urma conturul muntelui și dădea în dreapta, într-o cîmpie mlăștinoasă. Acolo unde soarele pătrunsese prin ceață se arătau flori sălbatice, albine zumzăiau în apropiere și fluturi mici, albaștri se zbenguiau pe sub nasul lui Lysippe, făcînd-o să tresară. Întîlniră o căruță care venea hurducîndu-se din direcția opusă, iar bărbații îi mînară pe toți pe marginea drumului și schimbară cîteva glume cu căruțașul. Acesta privi în jos la sclavii înlănțuiți cînd trecu pe lîngă ei, dar cu aceeași privire cu care s-ar fi uitat la o turmă de oi. Pe măsură ce se risipi ceața, putură să vadă în depărtare un munte cu vîrfuri gemene și un oraș alb ce se întindea pe cîmpia de la poalele lui. Cel de-al doilea rîu pe care îl menționase Hero șerpuia ca o reptilă strălucitoare în fața lor, ducînd spre un deal singuratic care se reliefa pe

cîmpie. Ghemuite printre tufele de pe pantele acestuia, se aflau cîteva colibe de stuf ciudate înspre care zburau albine, dar încă nu se zărea nici un templu.

Captivii începuseră să se uite în jur îngrijorați cînd un cal sosi în galop în fața lor. Călărețul purta un coif ponosit și struni calul cu o aroganță care ar fi putut fi recunoscută oriunde.

Lui Lysippe i se strînse stomacul și simți cum neliniștea străbate întregul șir de sclavi. Îl prinse pe Hero de cot.

– Alchimistul este aici! șuieră ea. Unde se află templul de care vorbeai?

– Treci înapoi în rînd, șuieră Hero drept răspuns. O să ne dai de gol.

– Dacă minți...

– Pleacă! Hero o împinse atît de tare încît glezna ei cedă și fu gata să cadă.

Își recăpătă echilibrul și îl fulgeră cu privirea, dar Tanais șopti:

– Ssst!

Alchimistul schimbă cîteva cuvinte cu stăpînul de sclavi și își mînă calul încet de-a lungul șirului, privindu-i pe prizonieri rînd pe rînd. Se uită lung la Lysippe prin fantele coifului său, se uită în jos la glezna ei, apoi se aplecă ca să-i ciufulească părul lui Hero și călări mai departe.

Captivii înțepeniră cînd Alchimistul își ocupă locul la capătul șirului. Lysippe simțea furnicături pe spate în timp ce lanțul era smucit ca să-i facă să meargă mai departe. Nu se gîndiseră că va fi și el prin preajmă

cînd aveau să încerce să fugă spre templu, dar acum nu mai era vreme ca să-și schimbe planurile.

Pe măsură ce se apropiau de deal, se auzeau diverse sunete venind dinspre cîmpie, voci puternice, mugetul unui taur, nechezatul cailor, roți de căruță hudurcîndu-se pe piatră, clipocit de apă, rîsete, muzică de flaut și cineva cîntînd cu o voce cristalină. De după deal veniră plutind nori de fum înmiresmat, făcînd-o pe Lysippe să se simtă mai amețită ca niciodată.

Era la fel ca atunci cînd traversaseră trecătoarea și văzuseră pentru prima oară marea, numai că de data asta priveliștea era și mai fascinantă. Din ceața cea aurie și parfumată se înălța cea mai mare clădire pe care o văzuse Lysippe vreodată. Corturile tribului ei, aranjate în cerc, după obiceiul amazoanelor, ar fi intrat înăuntru de o sută de ori. Rînduri de coloane vopsite în culori strălucitoare susțineau un acoperiș înalt și aurit care se înălța deasupra celorlalte clădiri mai mici, cu șase laturi, care împînzeau curtea în jurul lui. Templul părea să plutească pe norii săi înmiresmați de tămîie deasupra mlaștinii, acolo unde rîul se revărsa în mare. Dar trebuie să fi fost construit pe pămînt, căci dincolo de el, străpungînd ceața, se aflau catargele unei corăbii ancorate. Ajunseseră la complexul templului pe la intrarea din spate, acolo unde un zid jos separa curtea de rîu. Sunetele pe care le auziseră veneau din partea cealaltă a clădirii.

Lysippe expiră foarte încet. Lîngă ea, Tanais era la fel de țeapănă ca un mînz care fusese strunit pentru

prima dată. Șoapte de uimire străbătură întregul șir, în timp ce prizonierii priveau cu teamă și cu admirație, cu excepția lui Hero care se încrunta în direcția templului, de parcă ar fi fost cea mai urîtă clădire.

Lysippe măsură zidul din ochi. Era îndeajuns de jos pentru ca Vînt-de-Nord să-l sară cu ușurință. Îndeajuns de jos pentru ca și cei mai mici să se cațăre pe el. Drumul pe care îl urmau traversa rîul, aproape de copaci, și de acolo nu părea să fie distanță lungă pînă la poarta unde mulțimea era adunată în fața templului. Începu să se simtă puțin mai bine. Se părea că avea să fie mai ușor decît se așteptaseră.

Un alt nor de tămîie pluti înspre ei și unul sau doi dintre prizonieri strănutară cînd acesta ajunse la ei. Cîntecul se curmă brusc. Se așternu liniștea, care dură cît bătaia unei inimi, apoi țipătul unui animal, urmat de uralele mulțimii nevăzute din fața templului. Timareta, care fusese una dintre persoanele care strănutaseră, se încleștă de picioarele fetei care avea de obicei grijă de ea și izbucni în lacrimi.

– Nu vreau să fug aici! Mi-e frică!

Vînzătorii de sclavi, care priveau și ei templul, se întoarseră și se încruntară la cea mai mică dintre prizoniere. Ochii albaștri ai Alchimistului se îngustară sub vizieră și îi făcu semn unuia dintre bărbați. Acesta încercă s-o tragă pe Timareta de lîngă fata mai mare, care se dădu înapoi spre marginea apei, cu ochii măriți. Aruncă o privire peste umăr, spre templu.

– ACUM! strigă Tanais, apucînd-o pe Lysippe de mînă și trăgînd-o spre pod. Fugiți cu toții! ACUM!

Plănuiseră să treacă mai întîi rîul și să aștepte pînă ajungeau în punctul în care drumul se întretăia cu Calea Sacră în fața templului unde avea să-i vadă tot orașul cînd alergau spre libertate. Plănuiseră să-l ia pe Vînt-de-Nord cu ei și să-și înșface armele din tolbele pe care le ducea acesta. Nimic din toate astea nu se întîmplă. Urmă un moment de teroare și uluială. Apoi prizonierii începură să alerge în toate direcțiile, încercînd să-și amintească fiecare ce avea de făcut. Băiatul din capătul șirului îl apucă pe Mikkos de picior și încercă să-l tragă de pe cal. Fata de lîngă el puse mîna pe căpăstru, conform planului, dar cealaltă fată nou-venită din fața lui Lysippe îngheță de spaimă.

Lysippe o împinse deoparte și se cățără anevoie pe cal în spatele lui Mikkos. Stăpînul de sclavi se întoarse surprins. Își trăsese spada, dar ezită s-o folosească împotriva băiatului care se agățase de piciorul lui. Lysippe bîjbîi după cheia de la gîtul lui și Mikkos lovi orbește în spatele său. Greutatea fetei îl făcu să-și piardă echilibrul și căzură amîndoi de pe cal. Bărbatul se ridică imediat în picioare, dar lanțul se înfășură de piciorul lui Lysippe în timp ce aceasta încerca să-l urmeze, iar glezna, glezna ei tîmpită, i se răsuci și o împiedică să mai meargă.

Cineva o ridică și o trase de lîngă Mikkos. Calul o luă la galop, dar, din fericire, fata din capăt reușise să desfacă chinga de care era prins lanțul, iar acesta căzu zornăind la pămînt. Prizonierii scoaseră strigăte de bucurie și se repeziră în rîu, încă legați unii de alții. Cătușa de la încheietura lui Lysippe se smuci și, în

timp ce fata era trasă după ceilalți, simți o durere insuportabilă în gleznă. În spatele său, Tanais țipa. Și alții strigau. Apa îi umplea gura și nasul lui Lysippe. Rîul era mai adînc decît crezuse sau poate nu trecuseră prin vad. Se zbătea să-și țină capul deasupra apei, strigînd:

– Cheia! Puneți mîna pe cheie!

Aproape jumătate dintre captivi se aflau în apă. Cealaltă jumătate era încă pe mal. Alchimistul o prinsese pe Timareta care țipa și îl lovea în fluierul piciorului, pe cînd ceilalți de la capătul lanțului încercau să-l facă să-i dea drumul. Vînt-de-Nord și măgarul tropăiau în libertate pe mal, fiind abandonați de vînzătorii de sclavi, care încercau să împiedice restul mărfii lor să sară în rîu. Din fericire, săbiile bărbaților se aflau încă în teci; ori erau prea zăpăciți ca să-și mai folosească armele, ori Mikkos le ordonase să nu o facă. Acesta era în picioare, furios și plin de noroi, și dădea ordine în gura mare. Oamenii lui îi prinseră pe restul prizonierilor care nu reușiseră să sară în apă. Lanțul se strînse, iar cei care se zbăteau în apă fură trași unii într-alții, deși primul băiat reușise să se cațăre pe malul celălalt și era agățat de o creangă aflată foarte aproape de zidul templului.

– Luptă! strigă Tanais. Nu renunța acum!

Lysippe simțea cum capul începea să i se îngreuneze sub povara primelor semne ale somnului tămăduitor. Se împiedică și își juli cotul de o piatră de sub apă, dar aproape că nu simți durerea.

Apoi Tanais o luă în brațe.

– Nu se poate să adormi acum, Lysippe! îi strigă accasta la ureche. Rezistă pînă trecem de zidul acela, mă auzi? Apoi poți să dormi cît poftești. Trebuie să mă întorc la ceilalți.

– Nu! Lysippe încercă s-o oprească, dar Tanais se trase pe lungimea lanțului liber dintre copiii capturați din nou și cei care scăpaseră și se cățără pe mal. Fluieră și Vînt-de-Nord tropăi ascultător pînă la ea. În timp ce Tanais se zbătea să scoată toporul amazoanelor din tolbă, Lysippe văzu cum Alchimistul o dă pe Timareta în grija unuia dintre ceilalți bărbați și alcargă spre sora ei, trăgîndu-și sabia.

– Tanais! Atenție! Lysippe dădu drumul rădăcinii dc care se agățase și alunecă înapoi în apă. Amețeala o cuprinse iar. Luptă să-i reziste. În apă, în apropiere de ea, Hero țipa în semn de avertizare. Fata nu știa dacă i se adresa ei sau lui Tanais. Sora ei scoase toporul chiar înainte ca Alchimistul să ajungă la ea și să-și ridice spada. Soarele luci scurt pe lama toporului și se auzi un clinchet de lanț cînd Tanais îl lăsă să cadă, secerînd verigile cu o singură lovitură de care mama lor ar fi fost mîndră. Dar sabia Alchimistului coborî în același timp, iar Tanais scoase un țipăt și se rostogoli în apă. Aceasta începu să se înroșească.

– Nuuu! Lysippe se zbătu să ajungă la sora ei. Ajutați-o!

Hero își puse brațul sub gîtul lui Tanais și începu să înoate într-o parte spre malul pe care se afla templul, trăgînd-o după el pe fata mai mult moartă decît vie. Nemaiavînd sprijinul lanțului,

Lysippe se scufundă din nou și luă o înghițitură de apă amestecată cu noroi și sînge. Ieși la suprafață scuipînd dezorientată, cînd, deodată, se trezi în fața celei mai frumoase creaturi pe care o văzuse vreodată.

Părul îi plutea pe apă, în nuanțe delicate de mov și albastru-pal, presărat cu stele. Rîul se vedea prin corpul fantomatic, care strălucea atît de tare, încît Lysippe abia se putea uita la el. Părea să aibă degete lipite între ele cu o pieliță, solzi lucitori și brațe și picioare translucide. Creatura aducea puțin cu o ființă omenească, dar era înveșmîntată în lumină argintie. Privirea ei luminoasă o susținea pe a lui Lysippe, și acesteia i se păru că vede buzele ireale mișcîndu-se.

– Ajut-o pe sora mea, șopti Lysippe. Te rog!

Creatura luci și dispăru. Se văzu o altă săgeată luminoasă lîngă vad, unde Mikkos îi trimisese pe cîțiva dintre oamenii lui după Hero și Tanais, apoi un strigăt, în urma căruia bărbații abandonară urmărirea, se întoarseră și alergară spre mal. Lumina albastră-argintie îi urmări, ascunsă pe jumătate într-un alt nor de tămîie. Alchimistul strigă ceva și se văzu o scînteie verde în aer pe mal.

Lysippe își miji ochii, încercînd să vadă ce se întîmplă.

– Pe aici, Lysippe! spuse Hero și ieși la suprafață lîngă ea, respirînd greu. Lasă-i pe ceilalți. Nu putem face nimic pentru ei acum. Peste zid! Repede!

Porni după el, ametită.

– Tanais? șopti ea. Unde este Tanais?

– E cu mine. Puțin mai departe.

Văzu o fîșie de iarbă, apoi zidul. Poate că înainte păruse mai jos, dar așa slăbită cum era, i se părea că escaladează un munte. Cineva o împinse. Se agăță de partea de sus, se azvîrli peste el și căzu pe piatră tare, ceea ce îi alungă puțin din amețeală și uluială.

Se ridică în genunchi. Tanais zăcea deja în curtea templului, înfricoșător de nemișcată. Hero se ghemui asupra ei, tușind și scuipînd apă. Ceilalți care scăpaseră stăteau într-un cerc tăcut în jurul lor, cu noroiul picurîndu-le de pe haine pe marmura albă și frumoasă. Doar jumătate dintre ei avuseseră noroc. Băiatul și cele două fete care fuseseră legate de lanț în fața lui Lysippe, un alt băiat care reușise să se descotorosească de bărbați în confuzia care se crease cînd se rupsese lanțul, ea, Hero și Tanais. În jurul lor, se aduna o mulțime pestriță, oameni îmbrăcați în veșminte colorate brodate cu mărgele sclipitoare, cu aur în păr și grăsime pe degete, care păreau fascinanți și străini, dar înfricoșători în același timp. Unii dintre ei țineau în mîini bucăți de carne, din care probabil că tocmai mîncau cînd sosiseră fugarii.

– Tanais! Lysippe îl împinse pe Hero la o parte și atinse fața palidă a surorii sale. Tunica și părul fetei erau pline de sînge.

– Tanais! strigă ea.

Hero o trase cu blîndețe înapoi.

– Alchimistul a înjunghiat-o de două ori. Nici măcar nu a încercat să se apere. A tăiat lanțul cu toporul pentru ca noi să putem scăpa. Cel mai nebunesc și cel mai curajos lucru pe care l-am văzut.

– Nu... Tanais...

Hero privi în jur.

– Trebuie să plec acum. Marele preot se apropie.

– Nu, Hero... te rog, rămîi. Unde e Vînt-de-Nord? Trebuie să-l găsesc pe Vînt-de-Nord... un cal pentru Tanais... ca să putem ajunge acasă...

Încercă să fluiere ca să vină calul, dar nu mai avu puterc.

Hero clătină din cap, apoi îngenunchi, în timp ce mulțimea se dădea la o parte. Tot ca prin vis, Lysippe văzu niște robe lungi, portocaliu cu alb foșnind pe marmură, ieșind în norul de tămîie care îi înconjura. Pentru o clipă, crezu că era un alt spirit, asemănător cu cel văzut în apa rîului. Dar robele erau haine omenești obișnuite, și un bărbat înalt purtînd sandale aurite cu vîrfuri întoarse și un acoperămînt de cap sofisticat se opri înaintea lor. Capul și fața îi erau complet lipsite de păr, iar ochii – ca niște migdale întunecate, conturați cu vopsea neagră. Purta o centură de care atîrnau plăcuțe grele de aur roșiatic cu albine filigranate, ce zornăiau cînd se mișcau.

Toți cei din curte tăcură. Chiar și strigătele vînzătorilor de sclavi aflați de partea cealaltă a zidului încetaseră. Privirea preotului trecu pe deasupra refugiaților murdari, care aveau încă la mîini cătușe, zăbovi o clipă pe fata leșinată, apoi pe Lysippe și la sfîrșit pe Hero. Pentru prima dată, ochii migdalați arătară o licărire de surpriză.

– Herostratus, zise el într-o greacă îngrijită, ar fi trebuit să știu că, dacă e vorba de vreun necaz, ești și tu prin preajmă.

Hero nu se mișcase, deși degetele i se încleștară pe umărul lui Lysippe. Simțindu-le, amazoanei i se părea că pierde iarăși contactul cu lumea reală.

Preotul se întoarse către fugari.

– Presupun că veți cere adăpost? zise el, și un oftat străbătu mulțimea adunată.

Ceilalți dădură din cap, aruncînd priviri îngrijorate înspre zid, dincolo de care Mikkos încălecase din nou pe cal și aștepta cu o privire rece ca gheața.

– Și tu? Ochii migdalați ai preotului se opriră asupra lui Hero. Și tu ceri adăpost?

Hero tot nu se mișcase. Lysippe încercă să alunge amețeala care-o cuprinsese.

– Bineînțeles că da! spuse ea, făcîndu-l pe preot să-i arunce o privire cruntă. Iar eu cer adăpost pentru sora mea, Tanais.

Arătă înspre ea. Preotul o privi pe fată și tot sîngele din jur.

– Nu poți cere adăpost pentru morți, zise el, fără nici o emoție în glas.

Lysippe îl împinse pe Hero și se chinui să se ridice în picioare. Îl fulgeră cu privirea pe preotul Templului lui Artemis.

– Nu.. o.. să... moară, spuse, fiind nevoită să se concentreze asupra fiecărui cuvînt.

Preotul se încruntă și o mai privi o dată pe Tanais, care stătea în continuare nemișcată. Privi la stăpînul

de sclavi care încă aștepta dincolo de zid și își strînse buzele. Ridică un deget gros, împodobit cu inel, și șase preotese învești mîntate în robe albe apărură din spatele uriașelor coloane ale templului. O puseră pe Tanais pe o lectică și îi ajutară pe ceilalți fugari să ajungă la una dinte clădirile mai mici din incinta templului. Două dintre ele aduseră o a doua lectică lîngă Lysippe și încercară s-o facă să se întindă pe ea. Fata le împinse deoparte și o porni șchiopătînd după Tanais, trăgîndu-l pe Hero după ea.

– Stai! mormăi acesta. O duc la Casa Sîngelui. Nu-ți face griji, Megabyxos nu o va mai da pe mîna lui Mikkos.

În spatele lor, preotul cel gras pe care Hero îl numise Megabyxos îi spunea lui Mikkos și oamenilor lui să-și vadă de drum. Mulțimea se plictisi și începu să se împrăștie, unii întorcîndu-se în fața templului pentru a-și relua ceremonia întreruptă, alții plecînd printr-o portiță din zidul curții. Lysippe îngheță, așteptîndu-se ca Mikkos să ordone oamenilor săi să sară zidul și să pună mîna pe fugari, de îndată ce mulțimea va pleca, dar stăpînul de sclavi își întoarse calul și trecu rîul înspre copiii uzi și extenuați care fuseseră capturați din nou și lăsați în paza Alchimistului. Lysippe văzu cum unul dintre bărbați o ridică pe Timareta ca să-și poată continua drumul spre port, și ezită.

– Va fi bine, zise Hero, urmărindu-i privirea. Nimeni nu trimite o fată așa de mică în mină. Am făcut tot ce am putut. Acoperă-ți ochii acum...

Lysippe continua să fie îngrijorată din cauza copiilor care nu reușiseră să scape. Dar ajunseseră la ușa clădirii pe care Hero o numise Casa Sîngelui și unde se afla Tanais. Era mai mare decît crezuse Lysippe, cu șase pereți din chirpici și piatră și un acoperiș cu țigle. Mirosea a plante medicinale și a tămîie. În timp ce Lysippe și Hero intrau împiedicîndu-se pe ușă, ecoul unei explozii puternice se rostogoli în munți, făcînd păsările să-și întrerupă cîntecul și întreaga cîmpie a Efesului să vibreze. Explozia se auzi de șapte ori.

Ultimele puteri o părăsiră pe Lyssippe la ultima notă. Se clătină și Hero se strîmbă cînd o prinse.

– Acesta a fost Cornul Sanctuarului, zise el. Chiar și eu pot să-i simt vibrațiile. E singura dată cînd mă bucur că nu aud nimic! Ai face bine să te obișnuiești cu el. Sună din el ori de cîte ori cineva cere adăpost aici.

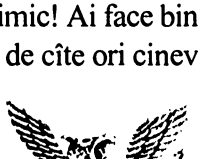

Smyrna grăiește...

Deci este adevărată această uimitoare poveste pe care surorile mele o spun doar în șoaptă prin ținut! Amazoanele s-au întors în cetatea oamenilor. Dar ce fel de amazoane sînt acelea care se lasă prinse și tratate ca niște sclave? E o rușine pentru străvechiul nostru nume.

Le-am ajutat, bineînțeles. Cea mai tînără, cu ochi de grifon, mi-a ordonat s-o fac, deși mă îndoiesc că își dădea seama de ce se întîmpla. Dacă ar fi fiica mea... dar nu, acele vremuri au trecut, și acum trebuie să privesc spre viitor. Aș lucra mai degrabă cu sora mai mare. S-a dovedit a fi o adevărată războinică în timpul luptei de la rîu, în ciuda sîngelui ei diluat. Dar tocmai datorită sîngelui ei va fi mult timp cufundată în somnul tămăduitor, așa că întru atingerea scopului meu va trebui să mă folosesc de cea mică.

Nu are rost să mă aștept ca un copil să înțeleagă obiceiurile cele străvechi. Dar va face ce îi voi spune, de îndată ce îi voi povesti despre cele văzute de surorile mele din ocean. Cei tineri sînt fragili și ușor de influențat, mai ales cînd sînt singuri și speriați într-un loc necunoscut.

Eu, Smyrna, voi fi mama ei de acum încolo. O voi îndruma. Și, înainte de sfîrșitul verii, grifonul va zbura din nou.

Capitolul 4
CASA SÎNGELUI

Și cei care dorm iau parte
la lucrarea cosmosului.

Cineva cînta în timp ce desfăcea cu blîndețe bandajul de la brațul lui Lysippe. Pentru o clipă nu își dădu seama dacă era trează sau visa. Cîntecul se curmă brusc și o voce exclamă:

– Uite, Melissa!

Un deget moale îi mîngîie cotul lui Lysippe.

– Parcă pielea nici nu ar fi fost vreodată julită!

– Lasă-mă să văd!

O umbră se apropie și Lysippe simți miros de flori sălbatice. Inspiră parfumul, fără să deschidă ochii. Stătea lungită pe ceva moale și era cuprinsă de o amețeală plăcută. Nu-și amintea cînd se simțise ultima oară atît de confortabil și de relaxată. Dar îi era foame și ceva întunecat pîndea dincolo de vis.

– Hmm, continuă a doua voce. Înseamnă că noul lot de silfiu este foarte bun. Ori asta, ori cîntecul tău, Annyla. Poate că ar trebui să le cînți tuturor celor aflați pe moarte.

– Dar ea nu e...

– Știu, te tachinam doar. Nu cred că e vorba de silfiu. E ceva ciudat cu fata asta. Și sora ei ar fi trebuit să fi murit de două ori pînă acum. N-am mai văzut așa ceva de cînd sînt eu în templu.

O pauză. Vocea celei care cîntase scăzu pînă cînd deveni o șoaptă.

– Poate că e din cauza magiei Alchimistului. Ai văzut luminile acelea ciudate de dincolo de rîu cînd prizonierii au luat-o la fugă? Toată lumea vorbește despre ele.

O mînă răcoroasă se odihni pe fruntea lui Lysippe.

– Nu există magie, știi bine, Annyla, spuse a doua voce pe un ton de reproș. Tămîia zeiței îi face pe oameni să vadă lucruri ciudate; în afară de asta, acolo unde își bagă coada băiatul acela Herostratus, se poate întîmpla orice! Are tupeu, să vină aici și să ceară adăpost. Dar mă îngrijorează somnul acestei fete. Dacă nu se trezește și nu mănîncă totuși ceva, o să moară de foame, vindecată sau nu. La fel, și cealaltă.

Visul cel plăcut al lui Lysippe pieri. Se ridică în capul oaselor și se zbătu să dea la o parte pătura de pe picioare.

– Unde este Tanais? Lăsați-mă s-o văd!

– Cuminte!

Preoteasa mai în vîrstă, care examinase cotul pe care Lysippe și-l julise de piatra din rîu, se dădu înapoi și își mută atenția la ochii fetei. Ca și înaltul preot, purta o robă albă, lungă pînă la glezne, cu model cu albine portocalii și aurii brodate pe tiv. Pe alocuri însă

roba avea pete vechi de sînge. Părul închis la culoare fusese împletit și prins în vîrful capului. Cea mai tînără – aceea care cîntase – avea un păr roșcat, cu șuvițe ondulate rebele care scăpau din strînsoarea acelor de păr, și își prinsese poalele fustei de cingătoare, dezvelindu-și astfel genunchii. Părea să fie cam de vîrsta lui Lysippe și privea și ea lung la ochii acesteia.

– Melissa! zise ea. Fata are...

Preoteasa mai în vîrstă puse mîna pe umărul Annylei în semn de avertizare.

– Cum te simți? o întrebă ea pe Lysippe. Brațul tău e vindecat, iar glezna va fi ca nouă, cu condiția să te odihnești.

– N-am nimic la gleznă, răspunse Lysippe, privind împrejur.

Se aflau în Casa Sîngelui. Își aduse aminte cum urmase lectica surorii sale, luptîndu-se să-l dea la o parte pe Hero și împiedicîndu-se de preotesele îmbrăcate în alb care stăteau în jurul lui Tanais. Își amintea voci, mîini care o trăseseră de lîngă targă, o băutură amară și pe Hero încercînd să explice ceva. Nu își amintea ce anume. Presupunea că o duseseră în pat. Casa Sîngelui avea un tavan înalt susținut de coloane de marmură și era, de fapt, o singură încăpere mare în care paturile erau separate de draperii, ascunzîndu-i vederii pe ceilalți pacienți. Dinspre draperia din partea stîngă a patului ei se auzeau niște gemete slabe; din partea cealaltă nu se auzea nimic. Lysippe se uita la modelul bogat al broderiei de pe draperie, fiindu-i frică să privească dincolo de aceasta.

– Acum nu mai ai nimic, zise Annyla cu un zîmbet timid. Melissa Aspasia ți-a pus osul la loc. Nu trebuie să calci pe piciorul acesta pînă cînd...

Lysippe dădu la o parte cuverturile și țîșni prin draperie înainte ca preotesele, surprinse, s-o poată opri.

Tanais zăcea în alcovul umbros din partea cealaltă, cu pieptul înfășurat în bandaje, cu părul desfăcut și împrăștiat pe pernă. Avea ochii închiși. Respira foarte adînc și foarte încet. Lysippe se lăsă pe un genunchi și îi atinse obrazul. Era cald. Respiră ușurată.

– Dormi, surioară. Fă-te bine. Voi avea grijă de tine.

Cînd se întoarse, Annyla stătea cu mîna la gură, privind cu uimire glezna lui Lysippe. Preoteasa mai în vîrstă făcu semn din cap către un bărbat brunet înarmat cu o suliță, care venise alergînd cînd Lysippe sărise de la locul ei.

– Totul e în regulă, îi zise ea. Du-te înapoi la postul tău.

Paznicul dădu din cap și se întoarse la ușa Casei Sîngelui.

Aspasia își lăsă mîna pe umărul lui Lysippe.

– Vino, zise ea cu blîndețe. De vreme ce e clar că te-ai vindecat, nu mai ai de ce să stai aici. Vreau să stau de vorbă cu tine înainte de a te întîlni cu Megabyxos.

Lysippe clătină din cap.

– Nu o voi părăsi pe Tanais.

– E în deplină siguranță aici. Celelalte Melisse se vor ocupa de ea. Haide, Lysippe! Știu că ai trecut prin

multe în ultimul timp, dar nimeni nu-ți va mai face rău acum. Îmi închipui că ți-e foame.

Drept răspuns, stomacul lui Lysippe scoase un zgomot. Se înroși, iar Annyla chicoti.

– De unde știți cum mă cheamă? întrebă ea, ridicîndu-se în picioare.

– Băiatul acela cu care erai, Herostratus, ne-a zis.

– Unde este? Lysippe privi de jur împrejur la draperiile grele care foșneau ușor în adierea care intra pe ușă. Ce s-a întîmplat cu biata Timareta și cu ceilalți? Nu au fost vînduți Alchimistului, nu? Am fi fost cu toții bine acum dacă el nu s-ar fi întors...

– Nu aici, zise Melissa Aspasia hotărîtă. Bolnavii au nevoie de odihnă. Putem vorbi afară.

Ezitînd, uitîndu-se mereu înapoi, Lysippe se lăsă dusă de la căpătîiul lui Tanais. Trecură pe lîngă mai multe paturi ascunse de draperii, în spatele cărora pacienți nevăzuți gemeau în somn. Preotese umblau de colo-colo cu amfore pline cu unguent puternic mirositor, vase cu apă și bandaje. O salutară din cap pe Melissa Aspasia care schimbă cu ele cîteva cuvinte din mers. Annyla le urma timid, cu ochii încă la glezna lui Lysippe. Ca și cum ar fi simțit uluiala fetei, piciorul începu s-o doară. Lysippe abia se stăpîni să nu șchiopăteze.

Ieșiră în lumina strălucitoare a soarelui și zumzetul vocilor o făcu să se oprească uimită. Curtea spațioasă a templului, care cu o zi înainte fusese învăluită în tămîie, era acum plină de tarabe și înțesată de oameni îmbrăcați în robe colorate. O fîntînă

arteziană sclipea în lumină și cîțiva copilași uzi leoarcă se alergau unii pe alții sub apele ei. Dincolo de fîntînă, zona din fața altarului, unde ieri se adunaseră mulțimile, era acum goală, cu excepția unui băiat care mătura un amestec de bălegar, oase și cenușă.

Cu toate că privirea lui Lysippe fusese atrasă de templu, se întoarse spre băiat.

– Hero! strigă ea, ușurată.

Acesta nu-și ridică ochii de pe mătură. La început, fata crezu că se preface că nu o aude. Apoi își aminti că era surd.

Ar fi vrut să alerge spre el și să-i pună toate întrebările care i se învălmășeau în minte, dar Melissa Aspasia avea alte planuri. Cu hotărîre, le îndrumă pe Lysippe și pe Annyla printre tarabe și mulțime înspre o altă clădire cu șase laturi aflată între zidurile curții. Aceasta era mai mică decît Casa Sîngelui și făcea parte dintr-un grup de construcții care se îmbinau sub forma unui fagure. Dinspre ușa deschisă venea un miros delicios care-i făcu stomacul lui Lysippe să chiorăie iar. Înăuntru erau întinse mese cu trei picioare pe care se aflau măsline, pîine, brînză de capră și carne albă înfășurată în frunze. Lîngă mese erau niște paturi[1], iar podeaua era împodobită cu covorașe colorate. Cînd intrară, înăuntru se afla o singură persoană, un preot tînăr, cu capul ras, care sări grăbit în picioare cînd o văzu pe Melissa Aspasia și care înșfăcă o mînă de măsline înainte de a o zbughi pe ușă.

---

[1] Grecii, la fel ca romanii, mîncau întinși pe niște paturi-sofale.

– Preoții! oftă Aspasia, împingînd-o pe Lysippe pe unul dintre paturi și turnîndu-i o cană cu apă. Sînt leneși, cei mai mulți dintre ei. Nu fac nimic toată ziua în afară de a avea grijă de albine și de a număra arginții templului. Acum mănîncă, Lysippe! Putem sta de vorbă în timp ce îți revin puterile!

Se lăsă pe patul din fața fetei, desfăcu unul din pachețelele înfășurate în frunze și mirosi carnea, scoțînd un sunet apreciativ:

–Mmm, cred că e de la rîul Selinus. Încercă și tu, Lysippe. E carne de pește sacru. Unii dintre ei sînt la fel de mari ca un om.

Lysippe încetă să mai arunce priviri înspre ușă și se uită lung la preoteasă. Simți un fior pe șira spinării cînd își aminti de creatura pe care o văzuse în rîu.

– L-ați prins din rîu? Cum arăta?

Ochii Aspasiei se micșorară puțin.

– Sînt mult prea ocupată ca să stau toată ziua pe malul rîului să pescuiesc. Dar unora dintre preoți le place – au o scuză să lenevească fără ca eu să-i pot certa din cauza asta.

Îi zîmbi.

– Acum ce ar fi să-mi spui de unde ești și cum de ai ajuns în lanțurile bătrînului vînzător de sclavi Mikkos? Mă interesează mai ales cum ți-ai rupt piciorul și cum de poți să umbli la numai o zi după ce ți-am pus osul la loc, cînd o persoană normală ar zăcea încă în pat cu piciorul întins, ca să nu mai vorbim de cotul tău care era julit pînă la os ieri, dar azi arată ca nou.

Lysippe luă o îmbucătură, de încercare, cu gîndul încă la creatura din apă. Nu mai mîncase niciodată pește pînă atunci și fu mirată să descopere ce gust bun avea. Dar nu uită avertismentul lui Tanais.

– Mă vindec repede, mormăi ea.

Melissa Aspasia clătină din cap.

– Lucrez în Casa Sîngelui de cînd eram copil. Fugari din toate colțurile lumii ajung la Templul lui Artemis, încercînd să scape de un război sau de altul. Dacă nu e vorba de Atena și de Sparta care se distrug una pe alta sau de perșii care își extind imperiul, e vorba de vreun nou tiran care se proclamă rege și pornește la luptă împotriva vecinilor lui. Am văzut toate felurile de răni și de rupturi de oase pe care le poate avea un om. Am văzut oameni vindecîndu-se, dar și oameni murind. Dar n-am văzut pe nimeni care să se vindece atît de repede ca tine! Cine ești, Lysippe? De unde vii?

Annyla se culcă pe celălalt pat și mînca o măslină, urmărind dialogul cu ochii ei vii, plini de curiozitate.

– Eu... noi...

Lysippe aruncă din nou o privire înspre ușă. Era încă deschisă. Glezna i se vindecase. Putea să fugă. Doar că Tanais încă își dormea somnul cel tămăduitor în Casa Sîngelui și, din cîte știa, Mikkos încă aștepta ca sclavii săi fugari să apară la poartă. Clătină din cap.

– Nu știu cum de m-am vindecat atît de repede, întotdeauna s-a întîmplat așa. Ne urmam drumul prin munți cînd ne-a capturat Mikkos.

– Încotro?

– Spre Macedonia.

Ochii Melissei Aspasia se îngustară din nou.

– La tiranul Filip? De ce?

Lysippe își mușcă buzele.

– Nu știu...

Tresări cînd preoteasa se ridică brusc în picioare.

– Bine, Lysippe. Termină de mîncat. Le voi spune celorlalte Melisse să se descotorosească de trupul surorii tale. N-are rost s-o ținem aici dacă nu se vindecă. Nu avem voie să ținem morți în incinta templului și ne trebuie paturi pentru bolnavii care au nevoie de ele, nu-i așa, Annyla?

Fata înlemni pe patul ei.

– Dar...

Lysippe se înecă cu peștele și sări în picioare.

– Dar nu e pe moarte! Doarme! Mi-ați promis că va fi în siguranță!

– Asta se întîmpla cînd credeam că voi două sînteți aparte. Din experiență, știu că oamenii cu răni ca ale surorii tale nu se vindecă. Și de vreme ce pretinzi că nu știi nici un motiv pentru care s-ar vindeca, nici eu nu văd nici un motiv pentru care ne-am mai pierde timpul cu ea.

– Tanais nu va muri! strigă Lysippe. Cu pumnii încleștați, o fulgeră cu privirea pe preoteasă. Își doarme somnul cel tămăduitor! E ceva firesc pentru noi...

Vocea îi pieri. Melissa Aspasia se uita la ea aproape zîmbind.

– Spune mai departe.

Lysippe se așeză.

– Sîntem amazoane, zise ea cu privirea pierdută.

Annyla își ținu răsuflarea, dar preoteasa cea mai în vîrstă nu se arătă surprinsă.

– De asta vă duceați în Macedonia? Ca să luptați pentru regele Filip?

– Da.

– Doar voi două?

Lysippe clătină din cap.

– Mama... adică regina Oreithyia și celelalte... căutau ceva la Themiscyra. Ne-au lăsat la adăpost într-o peșteră.

Închise ochii și retrăi iar cearta prostească pe care o avusese cu Tanais. Strînse pernele pînă cînd degetele începură s-o doară.

Melissa Aspasia oftă.

– Amazoane, zise, mai mult pentru ea însăși. Nu credeam să mai existe așa ceva pe lume. E fascinant. Întotdeauna vă vindecați atît de repede? Aveți toate privirea asta de grifon? Mîncați ceva special? Trebuie să stăm mai mult de vorbă, Lysippe. Dar ar fi bine ca tot ce ne-ai spus să nu ajungă dincolo de această ușă deocamdată. Megabyxos se agită foarte tare cînd vine vorba despre fondurile templului. Dacă află că are două amazoane adevărate, în carne și oase, în templul lui, va găsi un mod de a scoate profit din asta.

Lysippe se uită încruntată la preoteasă. Aspasia o păcălise, și totuși părea că e de partea ei. Și Tanais avea nevoie de cît mai multă îngrijire profesională.

– Promiteți că nu o dați afară pe Tanais? întrebă ea cu voce stinsă.

Melissa zîmbi şi o mîngîie pe mînă.

– Promit. N-aş da nici un bolnav afară, nu te îngrijora, dar trebuia să aflu ce îmi ascunzi. Voi avea grijă de amîndouă. Doar nu primesc în fiecare zi vizita a două amazoane adevărate, în carne şi oase!

Îşi scutură firmiturile de pe rochie.

– Annyla, rămîi astăzi cu Lysippe. Arată-i templul şi locul în care o să doarmă, şi explică-i regulile. După ce o vede Megabyxos şi este prezentată zeiţei, o să stăm de vorbă din nou. Stai să mă mai uit o dată la glezna ta, Lysippe.

Puse un genunchi în pămînt, aşeză piciorul lui Lysippe în poala ei şi desfăcu bandajul. Pipăi cu blîndeţe osul gleznei.

– Te doare?

– Puţin, recunoscu Lysippe. Dar nu ca atunci cînd mergeam în şirul de sclavi.

Aspasia se strîmbă.

– Nu mă miră că te durea. Era la fel de strîmbă precum zîmbetul unui tiran! Vînzătorii ăia de sclavi au nevoie de lecţii despre cum să-şi îngrijească marfa.

Puse la loc bandajul.

– Să nu sari şi să nu alergi pînă cînd nu se opreşte durerea, o avertiză ea, lăsîndu-le să-şi termine masa. Cred că nici măcar gleznele de amazoană nu sînt făcute să se rupă de două ori în aceeaşi lună.

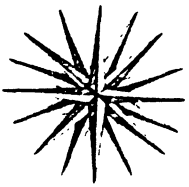

Capitolul 5
TEMPLUL

Dacă nu sperăm să se întîmple lucruri neașteptate, nu le vom descoperi.

Și din exterior Templul lui Artemis i se păruse foarte impunător. În interior, era un labirint de umbre, tămîie plutitoare și marmură aurie care licărea în lumina blîndă a mii de lămpi. Din toate părțile se înălțau coloane uriașe asemănătoare copacilor unei păduri gigantice, iar la baza fiecăreia erau sculptați oameni și animale de mărime naturală, pictați în culori vii. Deasupra, într-o încrengătură de raze de soare prăfuite care străluceau printre deschizăturile frontonului, spiralele duble elegante de la vîrful coloanelor sprijineau bîrnele acoperișului. O galerie de lemn înconjura partea de sus, de care erau atîrnate instrumente muzicale și picturi.

În timp ce Lysippe își răsucea capul în toate părțile, încercînd să vadă totul dintr-odată, Annyla o conduse printr-un șir dublu de coloane și printr-o ușă înaltă și îngustă, care dădea într-un sanctuar interior.

– Artemis Efesia! anunță ea cu mîndrie, oprindu-se în cele din urmă. Zeița noastră.

Lysippe își ținu răsuflarea. La capătul celălalt al camerei, învăluită în tămîie și iluminată de curcubeie care izvorau din sticla colorată încrustată în acoperișul de deasupra capului ei, se afla statuia unei femei înaripate străjuită de două creaturi pe jumătate vizibile. La picioarele zeiței străluceau lumînări aprinse, iar ofrandele de fructe, amfore, animale sculptate în lemn, tolbe pentru săgeți decorative, bucăți de pîine, prăjituri cu miere și păpușele de fildeș îi ajungeau pînă la genunchi. Veșmintele ei erau de mătase, brodate cu aur, și avea brațele aurii întinse ca și cum ar fi fost gata să-i primească pe cei care intrau pe ușă. Fără să-și dea seama că se mișcă, Lysippe se aventură mai aproape, privind cu uimire statuia. Pe corpul zeiței păreau să fie sculptate mici animale – lei, cerbi, albine și creaturi ciudate pe care Lysippe nu le putea numi. Alte astfel de creaturi se țeau din părul zeiței, iar întreaga statuie era împodobită cu șiraguri de mărgele făcute din chihlimbar și sticlă colorată, care sclipeau în lumina curcubeielor și în cea a lumînărilor. Apoi norul de tămîie se subție, permițîndu-i să vadă mai bine creaturile care o străjuiau pe Artemis, și fata se dădu înapoi, cuprinsă brusc de amețeală.

Păzitorii zeiței erau de mărimea unor cai, cu ciocuri și gîturi de vultur, dar cu corp și gheare de leu. În loc de ochi, aveau bucăți de chihlimbar. Aripile erau înghețate în marmură, pe jumătate ridicate, și cozile li se încolăceau în sus. Poziția era diferită, dar erau

negreșit aceleași creaturi ca acelea de pe scutul tribului reginei Oreithyia.

– Grifoni... șopti ea și se împiedică de ofrande, răsturnînd cîteva lumînări. În timp ce veșmintele zeiței se aprindeau, foșnind, șoapte ciudate umplură mintea lui Lysippe ca și cum animalele de piatră ar fi început să vorbească toate odată.

Închise ochii, fără să știe cu siguranță unde se afla.

– Hei, ușor! Annyla stinse flăcările, o trase de lîngă lumînări și o ajută să se așeze pe podea.

– E de la gleznă? Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te fac să umbli așa de repede. Stai jos o clipă. Sprijină-te de perete, așa. Acum respiră adînc și pune-ți capul pe genunchi. Îți e mai bine? Uite, mai ia ceva și mănîncă. Nu mă mir că-ți vine să leșini. N-ai mîncat deloc timp de trei zile, de cînd ai ieșit din rîu.

Alese o bucată de pîine și o mînă de măsline dintre ofrandele lui Artemis și le lăsă în poala lui Lysippe, apoi stropi cu vin luat dintr-o amforă veșmîntul ars al zeiței.

Lysippe privea îngrijorată grifonii. Dar șoaptele încetaseră și Artemis continua să zîmbească. Era doar o statuie, în fond.

Se relaxă puțin, simțind că îi trece amețeala. Fusese, așadar, cufundată în somnul tămăduitor timp de trei zile? O trecură fiorii cînd se gîndi la ce le-ar fi putut face Mikkos și Alchimistul ei și lui Tanais în acest timp, dacă nu ar fi reușit să scape. Mîncă o măslină și o examină pe novicea roșcată. Pe drumul lor prin templu, zărise prin pădurea de coloane robele cu

portocaliu și alb ale altor preoți și preotese, dar acum păreau să fie singure în sanctuar.

– Ce ai văzut în rîu atunci cînd am scăpat noi? întrebă cu blîndețe. Am auzit cînd îi spuneai Melissei Aspasia despre niște lumini ciudate.

– Asta voiam să te întreb eu pe tine!

Annyla privi și ea în jur.

– Eu urmăream sacrificiul împreună cu ceilalți, așa că n-am văzut cum a început. Dar cînd am ajuns în curtea din spate, în jurul tău străluceau luminile astea ca niște stele! Apoi vînzătorii de sclavi au început să țipe și luminile păreau să-i urmeze. Au fugit în mlaștină. Alchimistul a strigat după ei, dar nu s-au întors. Apoi Megabyxos ți-a oferit adăpost și Melissele te-au dus în Casa Sîngelui, iar eu a trebuit să vin să le ajut, așa că n-am reușit să văd ce anume era în rîu. Dar cred că dispăruse deja, orice o fi fost.

Privi din nou în jur pentru a se asigura că nu era nimeni la ușă și șopti:

– Aveau legătură cu puterile tale de amazoană?

Lysippe oftă:

– Nu am nici un fel de puteri. Ce bine ar fi fost dacă aș fi avut! Atunci poate Tanais nu ar fi fost rănită!

– Ei, hai, Lysippe, nu se poate să nu fi văzut nimic! Doar te aflai în mijlocul luminilor acelora! Sau poate să fi făcut Alchimistul vreo magie?

Lysippe își mușcă buza.

– Cred că am văzut un spirit al apelor.

O privi pe Annyla dintr-o parte.

– Știu că sună cam prostește, dar noi avem multe legende despre ele. În peșteră se pare că mama a invocat o oreadă care să aibă grijă de noi. Eu n-am văzut-o, dar o avalanșă de pietre a omorît cîțiva oameni de ai lui Mikkos și am văzut licăriri ciudate pe tot drumul pe care l-am făcut prin munți. Apoi, cînd eram la rîu, am văzut sigur ceva. Era în întregime albastră și argintie, și strălucitoare. Cred că ea ne-a ajutat să scăpăm.

Ochii lui Annyla sclipiră.

– Ai văzut o naiadă? Adevărat?

Lysippe se uită la ea surprinsă și Annyla rîse.

– Nu sînteți singurele care aveți legende! Grecii le numesc nimfe ale rîurilor. Se pare că există și nimfe ale mării, ale peșterilor și ale copacilor. Sînt menționate în unele din pergamentele pe care le avem în biblioteca templului. Numai Melissa Aspasia crede că sînt doar povești. Spune că astfel de lucruri sînt amăgiri. Zice că e la fel ca atunci cînd Megabyxos face niște trucuri cu tămîie, unghiul soarelui și o statuie a zeiței ca să facă să pară că însăși zeița Artemis apare pe acoperișul templului în timpul sacrificiilor. Dar, de fapt, e doar o păcăleală. Știu eu cum se face. Dacă vrei, îți arăt.

Lysippe închise ochii din nou.

– Și Tanais crede că spiritele sînt doar niște povești. Și toate celelalte lucruri care se povestesc în legendele de demult.

Deschise ochii și se uită înfiorată la statuia zeiței și la cei doi paznici grifoni.

– Annyla?

– Mda?

Fata privea în sus la galerie, gîndindu-se încă la șmecheria cu statuia.

– Mai sînt și alte pergamente aici? Cu alte povești?

– Mii! zise Annyla zîmbind. Oamenii le aduc tot timpul aici și le dedică lui Artemis. Vin din toată lumea. Nici măcar o zeiță nemuritoare nu ar avea timp să le citească pe toate!

Lysippe expiră foarte încet.

– Scrie ceva și despre noi? Despre amazoane, vreau să zic?

Privi din nou la grifoni și zise cu glas scăzut:

– Sînt menționate niște Pietre... Pietre speciale care au căzut din cer și au puteri?

Fu surprinsă iar cînd Annyla începu să rîdă și dădu din mînă, împrăștiind măslinele.

– Nu ai nevoie de un pergament vechi și prăfuit ca să-ți spună povestea asta!

Redeveni serioasă și se încruntă la Lysippe.

– Credeam că toată lumea știe despre Piatra Sanctuarului!

– Spune-mi!

Lysippe se ridică în picioare.

Fata zîmbi.

– De asta te afli în siguranță aici și vînzătorii de sclavi nu au venit după tine. Nu îndrăznesc s-o pună la încercare, înțelegi? Toată lumea crede în Piatra Sanctuarului sau, cel puțin, se prefac, chiar și Melissa Aspasia.

Se strîmbă și adăugă:

– Doar că eu cred că spune asta pentru ca Megabyxos să nu-i dea altcuiva slujba ei.

– Cum arată?

Annyla zîmbi din nou.

– Nu știe nimeni. Dar se zice că a căzut din cer cu mult timp în urmă, înainte de construirea templului. Oamenii o venerau. Se credea că, dacă dormeau lîngă piatră, erau la adăpost de orice rău. Se presupunea chiar că poate învia morții, numai că, dacă era folosită în acest scop, își pierdea puterea. De asta nu avem voie să ținem cadavre în incinta templului. Cînd templul a fost construit, piatra a fost ascunsă înăuntru pentru ca toți cei care caută adăpost să fie în siguranță aici.

Inima lui Lysippe începu să bată mai repede.

– Unde este ascunsă?

Păși cu atenție spre statuie și privi mărgelele mai îndeaproape. Unele erau de mărimea pumnului ei, altele erau la fel de mici și delicate ca licuricii care luminau mlaștina noaptea. O bucată de chihlimbar avea o albină prinsă înăuntru. Cu teamă, se ridică pe vîrfuri și întinse mîna ca s-o atingă.

Annyla veni lîngă ea și ciuguli dintr-o prăjitură cu miere.

– Nimeni nu știe exact, ceea ce înseamnă că probabil... Ce faci?

Mărgica era rece. Nimic nu se întîmplă cînd o atinse. Lysippe își retrase mîna, oarecum ușurată. Se încruntă la Annyla.

– Nu crezi în Piatră, nu-i așa?

– Ei bine... Annyla îi evită privirea. Uneori nu funcționează. Am văzut fugari tîrîți afară din templu și nu s-a întîmplat nimic care să-i împiedice să fie luați. Poate a fost folosită pentru a învia prea mulți morți și toată puterea ei a dispărut.

Lysippe atinse o altă mărgea, una de sticlă cu vîrtejuri verzi.

– Hero spune că nici împăratul marii Persii nu ar îndrăzni să vină aici neinvitat.

Annyla pufni.

– Ha! Doar nu crezi vreun cuvînt de-al băiatului aceluia! Vînzătorii n-au venit să vă ia, asta e tot ce contează!

– Dar n-a încercat nimeni niciodată s-o caute? întrebă.

Annyla oftă.

– Nu, din cîte știu eu. Oh! chicoti în timp ce Lysippe își trecea degetele pe o mărgică mare, roșie. Știu eu la ce te gîndești! Unii dintre preoți cred că Piatra este ascunsă printre bijuteriile ei. Dar asta e o prostie. Dacă poveștile sînt adevărate, Piatra Sanctuarului e prea periculoasă pentru a fi lăsată să stea pe pămînt. Se zice că e atît de puternică, încît îi transformă în cenușă pe cei care o ating. Imaginează-ți cum ar fi ca de fiecare dată cînd zeița trebuie îmbrăcată, bietele preotese alese s-o slujească s-ar dezintegra.

Chicoti iar.

– Hai să-ți arăt statuile amazoanelor de pe fronton. Te vor face să rîzi. Atunci cînd templul a fost

construit, s-a organizat un concurs de sculptură ca să se aleagă cea mai bună lucrare, dar sculptorii s-au înșelat în privința voastră, v-au sculptat cu un singur sîn. Hai să vezi!

O apucă pe Lysippe de mînă.

Aceasta se trase înapoi.

– Aș prefera să văd ce spun pergamentele despre noi.

– Dar statuile sînt mult mai interesante. Poți să vezi pergamentele oricînd. Așa o să ai ceva de făcut în timp ce eu îmi termin treburile.

– Nu știu să citesc, recunoscu Lysippe.

Fata se opri.

– Îmi pare rău. Nu credeam... bine, atunci mergem la bibliotecă mai întîi. Dar nu îți citesc dacă sînt mulți preoți zgomotoși acolo.

Își croiră drum pe lîngă coloanele cele mari, ajungînd la o scară în spirală care ducea spre galerie. Treptele erau din cedru bătrîn și scîrțîiau. În timp ce urcau, Lysippe zări mai multe robe albe cu portocaliu și speră că nici unul dintre preoți sau preotese nu auzise conversația lor. În drum spre bibliotecă, Annyla vorbi despre zeiță, Megabyxos, munca ei din Casa Sîngelui și lucrurile ciudate pe care le văzuse înăuntrul și în jurul templului. Lysippe asculta doar pe jumătate.

Piatra Sanctuarului era cu siguranță una dintre Pietrele Grifonului. Dacă ar găsi-o, i-ar face o bucurie mamei lor și poate ar ajuta-o pe Tanais. Dar dacă lucrurile pe care Annyla le spusese erau adevărate? Că transformă oamenii în cenușă.

Ajunseseră la galeria de sub acoperiș unde era mai multă lumină și mai mult aer decît dedesubt și aveau o vedere mai bună a ferestrelor luminate de soare de pe fronton. Annyla îi arătă că zeița își făcea apariția la fereastra centrală.

– Ai întrerupt șmecheria, să știi. Megabyxos tocmai sacrificase un cerb alb pe altar și zeița trebuia să apară ca să binecuvînteze transformarea vieții în moarte. Dar tocmai cînd ajunsese la partea în care explica faptul că moartea cerbului ne dă nouă viață, ați venit cu toții de dincolo de zid. Ar fi trebuit să vezi ce față a făcut! Era chiar amuzant!

– Pentru noi, nu, zise Lysippe.

– Nu.

Annyla îi atinse brațul.

– Iartă-mă, cred că a fost îngrozitor pentru voi. Nu știu ce aș face dacă ar încerca cineva să mă facă sclavă! Aș prefera să mor.

– Ba nu. Așa am gîndit și eu la început. Dar Tanais a zis să nu ne pierdem cu firea, astfel încît, atunci cînd va veni momentul, să evadăm...

Se întrerupse, cu ochii în lacrimi.

– Și acum sora ta e rănită, oftă Annyla. Nu-ți face griji, Lysippe! Melissa Aspasia e cea mai bună tămăduitoare din Anatolia. Dacă poate cineva s-o vindece, atunci ea este aceea.

Ajunseseră într-o cameră prăfuită dintr-o parte a galeriei, în care pergamentele erau aranjate pînă sus la streașină. Razele soarelui luminau o grămadă care

fusese împrăștiată pe podea. Auziră pe cineva blestemînd încet înăuntru.

Annyla o trase în jos pe Lysippe și își iți capul curioasă prin grilaj. Înlemni.

– E unul dintre negustori! Cum a intrat aici? Cum îndrăznește să umble prin biblioteca lui Artemis?

Se pregătea să se ridice în picioare.

– În locul tău, nu l-aș lăsa să mă vadă, spuse un glas de băiat în spatele lor.

Annyla se întoarse și scoase un țipăt ușor înăbușit de posesorul vocii care îi puse o mînă pe gură. Lysippe se întoarse și ea, chiar dacă recunoscuse tonul obraznic care îi însoțise în munți.

– Hero! Ce faci aici?

– Ssst! zise el dîndu-i drumul Annylei și făcîndu-le semn să îl urmeze.

Le conduse prin galerie înspre un alcov triunghiular din fronton, unde acoperișul cobora pentru a se întîlni cu streașina. Datorită luminii care intra prin ferestre, alcovul le apăru în fața ochilor abia cînd ajunseră în vîrf. D-abia dacă era loc să se așeze, înghesuindu-se unii într-alții, deși Lysippe trebui să-și adune genunchii la piept și să-și plece capul.

– Încăpeam mai bine aici cînd eram mai mic, zise Hero cu un zîmbet. E un loc bun de stat la pîndă și de privit tot ce se întîmplă.

Arătă cu mîna către cea mai apropiată fereastră, care oferea o priveliște amplă asupra curții, altarului și a albastrului intens a golfului de dincolo de ele.

Annyla îl fulgeră cu privirea pe băiat.

– Nu ai voie să vii aici, Herostratus! Ce faci, umbli pe acoperiș și le dai oamenilor fiori?

– Parcă ziceai că nu rămîi, adăugă Lysippe, plină de emoții confuze.

Hero se încruntă.

– Corabia lui Mikkos se află încă în port, nu-i așa? Nu plec nicăieri pînă cînd nu ridică ancora.

O apucă pe Lysippe de braț.

– Ascultă, te-am căutat peste tot. L-am văzut pe Alchimist la poartă mai devreme, stînd de vorbă cu bărbatul acela pe care l-ai văzut scotocind printre pergamente. Niște aur a trecut de la un stăpîn la altul. Păzește-te de Alchimist, Lysippe! Cred că vrea să vă facă rău, ție și surorii tale.

Pe Lysippe o trecură fiorii. Îi aruncă o privire Annylei.

– Dacă mai pune mîna vreodată pe Tanais, îl omor.

Ceilalți doi tăcură.

– Nu-ți fie teamă, nu vă poate atinge aici, zise Annyla. Odată ce s-a suflat în Cornul Sanctuarului pentru voi, puteți rămîne cît doriți. Dar ce făcea Alchimistul în curte? Credeam că nu i se mai permite intrarea în templu.

– S-a deghizat în cerșetor, zise Hero. Dar paznicii l-au dat afară în șuturi.

– Vezi? zise Annyla. Vom avea grijă de voi, Lysippe, nu îți face griji.

Lysippe aruncă o privire înspre bibliotecă, unde se vedea încă pîlpîirea lămpii negustătorului.

– Ce o fi căutînd?

Hero dădu din umeri.

– Doar zeița știe. E acolo de foarte mult timp.

– Atunci trebuie să-i spunem lui Megabyxos!

Annyla se strecură cu greu afară din alcov.

– Publicul nu are voie să intre aici!

Hero o apucă de încheietură.

– Megabyxos știe.

– Cum adică știe? Annyla se încruntă la băiat. De unde știi tu?

– Pot să citesc pe buze, ai uitat? Nu e nevoie să fiu aproape ca să aud conversația. I-am văzut vorbind mai devreme, cînd făceam curat în altar. Negustorul e din Macedonia, ceea ce înseamnă că probabil este spion. Toată lumea știe că prințul Filip nu e prieten cu Atena, nici cu Persia. Cred că e vorba de ceva legat de politică, iar Alchimistul este băgat pînă-n gît în treaba asta. În locul tău, aș fi foarte atent la ce i-aș spune lui Megabyxos.

Lysippe își strînse genunchii la piept și se uită pe fereastră, simțind cum o trec din nou fiorii. Macedonia, înspre care mergeau cînd mama lor a dispărut și vînzătorii de sclavi i-au capturat. Mulțimea de afară, îmbrăcată în culori strălucitoare, i se păru dintr-odată amenințătoare. Dincolo de curtea altarului și de poarta templului, orașul era prins între munte și mare. Locul aceasta începea să-i apară ca o cursă. Tînjea să fie iarăși în stepă, înconjurată doar de vînt.

– Cînd va pleca Mikkos? întrebă ea.

Hero dădu iar din umeri.

– Cred că în curînd. Nu va mai aștepta mult, altfel va rata marele tîrg de sclavi de la Atena.

Lysippe nu voia să i se aducă aminte de ceea ce avea să li se întîmple celorlalți captivi. Își mușcă buza.

– Trebuie să-mi găsesc calul, zise ea.

Ceilalți schimbară o privire. Annyla clătină din cap.

– Lysippe, știu că îți e dor de calul tău, dar fii rezonabilă.

– Probabil că a fost prins și vîndut deja, zise Hero, cu mai multă hotărîre în glas. Ești în Casa Sîngelui de trei zile. Și nu poți părăsi incinta templului! De îndată ce treci de zid, nu mai ești protejată.

Lysippe își încleștă dinții.

–Vînt-de-Nord va veni la mine. Trebuie s-o scot pe Tanais de aici. Dacă Alchimistul poate intra înseamnă că nu e în siguranță aici.

– Dar nici afară nu va fi în siguranță! zise Annyla. E foarte bolnavă. Melissele nu o vor putea îngriji dacă plecați. Chiar dacă Mikkos ridică ancora, sînt mulți alții ca el în munți. Ai de gînd să te lupți singură ca să ajungi acasă cu o bolnavă lipsită de cunoștință? Știu că ești amazoană, dar...

– Ești o *ce?*

Ochii cei negri ai lui Hero se înflăcărară dintr-odată.

Annyla se înroși și își duse mîinile la gură.

– Iartă-mă, Lysippe. Nu mi-am dat seama.

Dar Hero își arătă dinții ciobiți.

– Asta explică totul! Fetele obișnuite nu fac lucrurile pe care le-ați făcut voi cînd erați înlănțuite, și știam că nu sînteți spartane, nici trace. De asta e

Alchimistul așa interesat de voi! spuse el și fluieră. Amazoane, ce chestie!

– Herostratus, dacă îndrăznești să spui cuiva...

Băiatul rînji spre Annyla.

– Crezi că sînt prost?

– Da, cred!

Tînăra preoteasă îl fulgeră iar cu privirea.

– Ești viclean și, oriunde te afli tu, se iscă probleme. Uite ce s-a întîmplat ultima dată cînd ai fost aici!

Rînjetul pieri.

– Da' n-aveam de ales atunci!

– Ha!

Lysippe continua încă să se gîndească la un plan prin care s-o scoată pe Tanais din templu înainte de a fi prea tîrziu. Dar tonul defensiv al lui Hero îi distrase atenția.

– Ce s-a întîmplat ultima dată cînd ai fost aici, Hero? întrebă ea.

Băiatul se strecură afară din alcov și o privi urît pe Annyla.

– N-ai înțelege. Trebuie să mă întorc să curăț altarul înainte ca Megabyxos să vină în control. Să nu zici că nu te-am avertizat, amazoano! Dacă ieși din templu acum, cînd Alchimistul încă mai mișună pe aici, o să meriți tot ce-o să ți se întîmple.

Capitolul 6
SMYRNA

Avem în noi și moarte.

Lysippe stătea întinsă și trează în Casa Somnului Novicelor, uitîndu-se la stele prin ferestruica de deasupra patului ei și încercînd să-și adune curajul ca să se miște. Annyla respira adînc pe o saltea de paie de lîngă ea și patruzeci și trei de alte fete, inclusiv cele care scăpaseră din șirul de sclavi, dormeau rînduri-rînduri de o parte și de alta. Spre deosebire de Casa Sîngelui, aici nu erau draperii despărțitoare, doar pereții goi și o masă joasă în centru cu o hidrie de apă și niște cești simple pentru cazul în care cuiva i se făcea sete pe timpul nopții. Ușa era închisă și păzită de un bărbat cu o suliță, a cărui sarcină era să apere inocența tinerelor preotese ale lui Artemis și ale fugarelor. Nu se așteptase la prezența paznicului, dar nu îndrăznea să mai întîrzie.

La apus, ea și ceilalți fugari fuseseră interogați de Megabyxos și prezentați lui Artemis în mod oficial. Înaltul preot păruse distrat și păru să se mulțumească cu povestea lui Lysippe și a lui Tanais cum că acestea

ar fi din Frigia ca și ceilalți. Dar se încruntase din cauza ochilor ei. Era doar o chestiune de timp pînă să înceapă a bănui ceea ce Melissa Aspasia știa deja.

Se rostogoli pe saltea și se dădu jos. Tunica și lenjeria erau împăturite la picioarele patului, împreună cu o mantie pe care Annyla o găsise pentru ea. Era prea scurtă, dar Lysippe o trase pe ea. Ridică sandalele pe care Annyla i le dăduse ca să înlocuiască ghetele ei rupte, le ascunse sub mantie și o luă înspre ușă în vîrful picioarelor. Una dintre fetele care fusese cu ea în șirul de sclavi gemu și deschise un ochi somnoros. Lysippe își încrucișă picioarele și se strîmbă. Fata se strîmbă și ea, se răsuci și își băgă capul sub pătură.

Lysippe bătu ușor la ușă. Paznicul o crăpă puțin.

– Trebuie să mă duc la baie, zise ea, încrucișîndu-și din nou picioarele pentru mai mult efect.

– De cîte ori nu v-am spus, fetelor, să vă faceți nevoile înainte ca ușa să se închidă de culcare? mormăi paznicul. Se uită mai atent la Lysippe și vocea i se îmblînzi. O, ești cea care ai stat în Casa Sîngelui, nu? Bine, presupun că nu aveai de unde să știi. Dar să te întorci repede.

Lysippe îi aruncă un zîmbet recunoscător și se grăbi spre partea întunecată a clădirii, unde le văzuse mergînd pe celelalte fete. Paznicul o urmărea cu privirea. De îndată ce ieși din raza lui vizuală, se opri ca să-și pună sandalele și se ghemui. Paznicul încă o aștepta să apară pe partea cealaltă. O luă la fugă de-a lungul curții goale înspre umbra marelui

templu. Cu inima bătîndu-i puternic, se ghemui lîngă trepte și verifică încă o dată. Doi paznici patrulau în curte, cu sulițele lucind în lumina lunii. Un preot ieșea din templu, cu niște pergamente la subraț, mormăind ceva. Lysippe înlemni, dar acesta dispăru în complexul preoților fără s-o zărească. Se încordă, gata s-o ia la fugă de îndată ce paznicii nu se mai văzură. Luna scălda marmura albă dintre ea și zid, dar de îndată ce avea să ajungă pe malul rîului, putea găsi o mulțime de ascunzișuri.

Aruncă o privire înapoi la Casa Somnului, unde paznicul încă privea întunericul, așteptînd-o. Inspiră profund, își trase mantia peste cap, alergă către zid și sări în viteză peste el.

Glezna îi trosni cînd ateriză, dar nu se rupse. Îndoită de mijloc, alergă de-a lungul zidului pînă ajunse la vad. Cînd intră în apă, riscă și îl fluieră încetișor pe Vînt-de-Nord și o umbră se mișcă pe mal sub măslini. Privi atentă la punctul mișcător, cu inima tresăltînd.

– Vînt-de-Nord! șopti ea. Hai, băiete!

Dar umbra era prea mică pentru a fi un cal și dispăru cu un fosnet.

Tremurînd puțin, Lysippe începu să se miște mai repede. Chiar și la vad, apa era adîncă și repede. În timp ce se lupta să-și țină echilibrul, ceva luci în colțul ochiului ei. Capul începu să i se învîrtă, călcă greșit și se întinse cît era de lungă în rîu. Cînd reuși să se ridice iar în picioare, constată că se afla deja în josul rîului, dusă de apă, iar pe o piatră de lîngă ea, stătea naiada

pe care o mai văzuse înainte, cu părul albastru-argintiu plutind în jurul ei.

– Da' nu te-ai grăbit, nu-i așa? Cuvintele se formau în capul lui Lysippe. Te-am așteptat.

Lysippe se uita uluită la creatură. Oare chiar îi vorbise un spirit?

– Ce... ce? se bîlbîi ea.

– Ești ultima amazoană. Totul depinde de tine acum.

– Ce-ce vrei să spui?

Naiada își învolbură părul.

– Sper că nu te vei dovedi a fi proastă. Te-am ajutat să intri în templu, ai uitat?

– Da, dar spiritele nu vorbesc celor vii. Lysippe închise ochii și inspiră adînc de trei ori. „Visez, gîndi ea. Mi-am imaginat că m-am dat jos din pat și m-am strecurat afară din Casa Somnului. Acesta este un vis."

– Crezi că visezi, nu-i așa? zise naiada, făcînd-o să tresară. Cu toate astea, știi că nu e așa. M-ai mai văzut și mi-ai văzut surorile în munți și în rîul cel galben. Oreada de la Themiscyra ne-a povestit despre tine. Nu poate părăsi peștera în care sîngele ei a fost vărsat, dar ne-a avertizat că vii, așa că te-am așteptat.

Inima lui Lysippe se strînse.

– Înseamnă că mama ne-a spus adevărul despre oreadă! Sînt și Pietrele Grifonului adevărate? A găsit vreuna?

Urmă o pauză în care naiada licări puțin. Apoi zise:

– Bineînțeles că sînt adevărate! Ce fel de creștere ți s-a dat?

– Stai! zise Lysippe, luptîndu-se cu apa să ajungă mai aproape de ființa argintie și strălucitoare. De ce mi-ai zis că sînt ultima amazoană? Nu sînt ultima. Mai sînt și mama, și celelalte, și Tanais...

O străbătu un fior. Privi înapoi spre templu, care se înălța tăcut și fantomatic în lumina lunii.

Naiada își învolbură iarăși părul, astfel încît Lysippe să nu o poată atinge.

– Ai grijă! Nu ai voie să mă atingi cîtă vreme ești încă în forma aceasta.

Lysippe ezită.

– Cum adică, ce formă?

– Se pare că educația ta are lacune serioase. Nu ți-a spus mama ta legenda despre începuturile rasei noastre? Cum Mama noastră cea Dintîi Harmonia s-a culcat cu zeul războiului și a dat naștere primei amazoane?

Lysippe încetă să respire.

– Deci e adevărat? Întotdeauna am zis că e adevărat! Doar Tanais...

– Și că grifonii sînt binecuvîntarea și blestemul nostru?

Lysippe se încruntă.

– Blestemul? șopti ea.

Naiada oftă.

– Nu ți-a zis întreaga poveste, nu-i așa? Nu mă surprinde. În vremurile noastre se pare că amazoanele preferă să-și amestece sîngele cu cel al muritorilor, în loc să-și accepte destinul.

Lysippe se cutremură.

– Ce destin? Își încleștă pumnii. Dacă încerci să mă sperii, nu o să-ți meargă. Acum o să mă ciupesc și, cînd mă voi trezi, tu nu o să mai fii, iar eu mă voi întoarce în Casa Somnului.

Se ciupi tare de braț.

Cînd deschise ochii, se afla încă în apa care îi venea pînă la brîu, cu luna aruncînd sclipiri de argint peste rîu și un spirit încruntîndu-se la ea.

Naiada deveni mai strălucitoare și se ridică de pe piatră. În picioare, era înaltă și impresionantă. Părul i se învolbură pe fundalul cerului.

– Ascultă și învață, tînără amazoană! Eu sînt Smyrna, regină a tribului meu. În Efes există un cartier cu numele meu; e chiar acolo, între dealuri. Tribul meu a construit primul templu închinat mamei noastre, înainte ca oamenii să înalțe monstruozitatea aceasta de marmură în cinstea zeiței pe care o numesc Artemis. Și, în ciuda eforturilor noastre, oamenii acestui ținut ne-au trădat. Ne-am luptat cu ei aici pe malul rîului Selinus. A fost o bătălie sîngeroasă, dar am fost copleșite. Sîngele meu s-a scurs în rîu. Fiind o amazoană cu sînge pur, m-am transformat. Dar mi-au luat fiica, aceea care ar fi trebuit să preia conducerea după mine, și au dus-o între dealuri, unde eu nu o puteam ajuta. Ne-au luat și piatra și au dus-o în templu, unde eu nu puteam ajunge. Aceasta este încă puternică. Tu mă poți auzi și vedea pentru că ai stat în apropierea ei. Dar fără ea, nu pot ieși din apele acestui rîu. Nu pot merge mai departe de locul în care apa dulce se amestecă cu marea, și pot călători în amonte doar pînă

la izvorul rîului Selinus, în munți. M-au închis într-un rîu atît de mic, ce crudă captivitate! Am văzut cum oamenii au luptat și au murit pentru orașul meu, și pe alții venind dinspre est și luptînd, și murind, și venind iar. Am văzut cum au distrus și au construit templul de mai multe ori, dar piatra rămîne mereu de neatins. De sute de ani aștept sosirea unei amazoane cu sînge pur care să mă elibereze pe mine și tribul meu. Iar acum, cînd apari, te dovedești a fi aproape un copil care nu știe poveștile străvechi și care se lasă prinsă și luată sclavă! Ai multe de învățat!

Lysippe o ascultase cu un amestec de încîntare și neîncredere. Dar cînd Smyrna o numi copil, vechea furie o cuprinse iar.

– Nu a fost vina mea! zise ea. Vînzătorii de sclavi m-au atacat și Alchimistul a făcut o vrajă.

– Oreada ne-a zis că ai plecat singură și că sora ta a trebuit să iasă din peșteră ca să te salveze. E adevărat?

Lysippe își plecă fruntea.

Smyrna oftă.

– Deci e adevărat. Și bineînțeles că ați fost prinse și sora ta a fost cît pe ce să fie ucisă în rîul meu. Găsește-mi piatra, tînără amazoană! Găsește-o și adu-o aici, și îți voi tămădui sora. E singurul lucru care o mai poate ajuta acum.

Se undui mai repede, cu părul strălucind de nerăbdare.

– Adu-o cît poți de repede! Altfel sora ta va muri!

Lysippe se uită lung la naiadă, încercînd să-i vadă expresia de pe față, pînă cînd ochii începură s-o doară.

Era imposibil. Smyrna era atît de strălucitoare, era ca și cum ar fi încercat să se uite direct la soare.

– Te va aduce înapoi din morți? întrebă ea, începînd să presupună ce voia naiada.

Smyrna încetă să se unduiască.

– Unde ai auzit asta?

– Annyla spune că Piatra Sanctuarului, care este probabil cea pe care ai pierdut-o tu, poate învia morții. Și a mai spus că, dacă este folosită în acest scop, își va pierde puterea. Tu ești o amazoană moartă, nu-i așa? Ești un fel de fantomă. Deci, dacă vrei să scapi din rîul tău, asta înseamnă că piatra are puterea să te aducă înapoi la viață. Și dacă o vei folosi în acest scop, atunci nu va mai avea nici un efect asupra lui Tanais, nu-i așa?

Naiada licări în direcția fetei. Ochii ei luminoși o priveau fix pe Lysippe, făcînd-o să-i fie frig.

– E piatra mea, auzi ea șoaptele în mintea ei. Știu mai bine de ce e în stare.

– Dar Annyla zis...

– Fata aceea nu e nici măcar Melissă și o crezi pe ea, în loc să mă crezi pe mine? Eu, care mă aflu pe acest pămînt de sute de ani!

– Nu contează, oricum, zise Lysippe, încercînd să arate că nu-i pasă, deși gîndurile i se învălmășeau nebunește în cap. Pentru că nimeni nu știe unde se află Piatra Sanctuarului. Annyla crede că este îngropată în fundația templului și eu nu pot să mă apuc să sap sub el! Sau poate știi tu unde este ascunsă?

Își ținu respirația.

Smyrna se dădu înapoi, o examină din cap pînă în picioare, unduindu-se ușor.

– Din păcate, nu știu nici eu. Dar oamenii încercă s-o găsească de ani de zile. Unii dintre ei și-au lăsat scrierile secrete în templu pentru ca alții ca ei să continue căutarea. Ei o cunosc sub numele de Piatra Filozofală. Cred că aduce darul nemuririi și aceia dintre ei care sînt alchimiști sînt convinși că poate transforma metalul lipsit de valoare în aur. Asta este o prostie, bineînțeles. Puterea grifonului pot transforma, dar nu în modul meschin în care cred ei. Totuși, pergamentele lor te pot ajuta.

Lysippe se gîndi la Alchimist și la faptul că nu părea surprins cînd le capturase pe ea și pe Tanais la Themiscyra. O străbătu un fior. Probabil că le auzise pe mama lor și pe celelalte vorbind despre Piatra Grifonului cînd se aflau în oraș. De aceea îl condusese pe Mikkos spre peșteră. Era în căutare de ostatici, nu de sclavi.

– E adevărat că poți vorbi cu celelalte spirite de amazoane, din întreaga lume? întrebă ea.

– Da.

Smyrna se undui mai repede.

– Dacă mă învoiesc să-ți găsesc Piatra Grifonului, va trebui să faci și tu ceva pentru mine.

– Ce?

Lysippe respiră adînc.

– Vreau să știu ce s-a întîmplat cu regina Oreithyia și cu restul amazoanelor. De ce nu ne-au salvat după ce am fost luate în robie?

Smyrna zîmbi.

– E simplu. N-au putut.

Stomacul lui Lysippe se strînse.

– N-au putut? De ce?

– Niște bărbați le așteptau la Themiscyra. Au fost păcălite să se suie pe o corabie macedoneană care a ridicat ancora înainte ca ele să-și dea seama de ce se întîmplă. Cîntecele oceanidelor au fost pline de această poveste pentru un timp. Cum mama ta și micul ei trib au luptat pentru a face corabia să se întoarcă, dar au fost copleșite și duse pe o insulă, unde au fost întemnițate, pînă ce regina Macedoniei a venit de la Pella ca să stea de vorbă cu ele.

Lui Lysippe i se înmuiară picioarele. Se agăță de o piatră cufundată în rîu, iar apa îi udă mantia.

– Întemnițate? șopti ea. Ești sigură?

– Oceanidele văd multe. Marea e întinsă și scaldă multe țărmuri.

– Dar de unde știi că nu s-au dus de bunăvoie? Noi ne îndreptam spre Pella pentru a lupta pentru regele Filip! De ce să-și întemnițeze propriii aliați?

Dar asta ar fi fost de ajuns pentru a explica de ce mama lor nu încercase să le salveze din sclavie.

– *Oceanidele spun că mama ta și tribul ei nu au părăsit încă insula,* răspunse Smyrna. *Eu cred că regina Macedoniei are planurile ei și dintr-un motiv necunoscut este interesată de voi. Poate că încearcă să afle secretul tămăduirii amazoanelor... sau mai mult decît atît.*

– Nu...

Lysippe ieși din rîu, departe de naiadă. Alunecă în noroi și căzu în genunchi, se sui pe mal în patru labe, cu ochii plini de lacrimi care o orbeau.

– Nu te cred! Noi trebuia să ne alăturăm armatei macedonene! De ce să ne facă rău? Minți ca să fac ce vrei tu!

Smyrna veni după ea, o fîșie luminoasă de argint și de azur.

– Liniște, amazoană tînără și fără minte! Te poate auzi cineva. Cînd vei găsi... Piatra, nu o lăsa să se încălzească. E important, auzi? Păstreaz-o rece și adu-o la mine. Apoi vă voi putea ajuta, pe tine și pe sora ta. Acum pleacă! Calul tău se află aici, dar la fel și Alchimistul! Nu te pot apăra odată ce ai ieșit din rîu.

Lysippe privi în jur alarmată. Inima îi sări din loc cînd îl văzu pe Vînt-de-Nord tropăind pe mal, depărtîndu-se de templu, cu o funie atîrnînd de căpăstru. Dar Alchimistul alerga către ea din direcția opusă, privind cu ochi micșorați apa în care strălucea naiada. Nu purta coiful, iar părul argintiu și ochii ciudați, lipsiți de gene reflectau lumina albastră. Nu părea că o vede pe Smyrna, dar o zărise pe Lysippe.

Buzele i se strîmbară într-un zîmbet subțire și își trase sabia de sub mantie.

– Așa deci, ai venit după iubitul tău, da? zise el, înaintînd încet către ea. Asta a fost o greșeală, sclavo.

Lysippe se dădu înapoi. Iubit? Despre ce vorbea? Fluieră și îl auzi pe Vînt-de-Nord luînd-o la galop în spatele ei. Ascultă zgomotul copitelor care se apropiau... unu-doi-trei, unu-doi-trei, se învîrti pe călcîi și

sări în gol. Glezna cea rănită trimise o săgeată de durere în sus pe picior, dar cronometrase săritura perfect și ateriză pe spatele căluțului, cînd acesta trecu în fugă pe lîngă ea. Se îndreptă călare direct spre Alchimist, sperînd că acesta nu avea la îndemînă praful cel verde. Alchimistul făcu ochii mari de uimire. Scotoci la cingătoare. Dar înainte să apuce să-și dezlege punguța, o siluetă familiară, cu un cap creț, țîșni dintre copaci și se izbi de el. Lysippe zări în fugă ochii cei negri ai lui Hero și expresia furioasă a Alchimistului cînd acesta îl trînti pe băiat într-o parte. Apoi Vînt-de-Nord trecu peste zid dintr-o săritură. Doar cînd copitele lui răsunară în siguranță în curtea templului, riscă să privească înapoi.

– Nu te vei putea ascunde acolo o veșnicie! strigă Alchimistul după ea. Chiar dacă Mikkos a renunțat, într-un final, eu tot o să pun mîna pe voi. Pe amîndouă.

Lui Lysippe îi bătea inima cu putere. Dar și Hero reușise să treacă peste zid. Alunecă de pe spinarea lui Vînt-de-Nord și se clătină. Alchimistul părea destul de nebun ca să vină după ei, dar paznicii auziseră agitația și soseau alergînd. Cornul Sanctuarului răsună în noapte și ușile Caselor Somnului se deschiseră. Înainte de a-și da seama de ceea ce se întîmplă, fata și Hero se treziră înconjurați de preoți și preotese îngrijorate, desculțe, îmbrăcate în veșminte de noapte, punînd întrebări cu toții odată. Annyla ieși împreună cu celelalte novice, cu o privire nedumerită. De îndată ce o văzu pe Lysippe, se repezi la ea și îi puse mîna pe braț.

– Ești udă leoarcă! exclamă ea. Ce s-a întîmplat?

– Mi-am găsit calul, zise Lysippe, cu dinții clănțănind de emoție.

Annyla îl privi pe Vînt-de-Nord, fără a părea impresionată. Apoi îl zări și pe băiatul plin de noroi care stătea în spatele calului.

– Herostratus! zise ea. Trebuia să-mi fi dat seama că a fost ideea ta. Toate astea pentru un cal tîmpit, ești nebună, Lysippe! Și s-ar fi putut întîmpla orice acolo!

Lysippe clipi către Hero, care îi întoarse privirea cu ochii lui negri. Era în ei ceva imposibil de citit și se întreba ce făcea el afară din templu. Oare văzuse naiada? Și ce punea la cale Alchimistul pe malul rîului?

Trase de mînecă un paznic ca să-l avertizeze. Dar cînd fata arătă către zid, Alchimistul dispăruse.

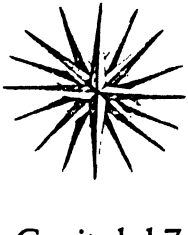

Capitolul 7
BUCLUCUL

Cîinii îi latră pe străini.

Dăduseră de bucluc, bineînțeles. Dar Hero a fost cel pedepsit pentru că a sculat pe toată lumea în miezul nopții prin sunetul cornului sanctuarului, și nu Lysippe. Deși Lysippe a protestat, toată lumea a presupus același lucru ca și Annyla, și anume că băiatul a convins-o cumva pe fată să se furișeze afară din templu în căutarea calului, lăsînd-o apoi, într-un mod iresponsabil, în urmă cînd aceasta a căzut în apă. Nimic nu i-a făcut să-și schimbe părerea în ciuda spuselor lui Lysippe cum că ea nu ar fi atît de proastă. În plus, ce ar fi putut să le spună? Adevărul era mai nebunesc decît povestea inventată de ei.

Ea însăși nu își dădea prea bine seama ce se întîmplase. Să crezi în legendele străvechi povestite în jurul focului de tabără în stepă era una; să vorbești cu o naiadă adevărată dintr-un rîu luminat de stele, aflată de partea cealaltă lumii, era cu totul altceva. Și toate lucrurile acelea pe care i le spusese Smyrna... doar nu putea fi adevărate, nu? Nu voia ca ele să fie adevărate.

Totul i se învălmășea în cap în dimineața următoare cînd Melissa Aspasia o chemă la Casa Sîngelui pentru a-i face un control la gleznă. Suportă tăcută degetele cercetătoare și cuvintele aspre ale preotesei.

– Dacă vrei să mai calci pe piciorul acesta cînd vei fi mare, va trebui să ai grijă de tine, zise Aspasia, aplicînd un bandaj strîns, la fel de strîns ca și buzele ei. Și să nu-mi torni prostiile alea cum că amazoanele nu pot fi schilodite! Să te vindeci repede e una, dar dincolo de un anumit punct corpul nu se mai vindecă singur. Și amazoanele mor la fel ca restul oamenilor dacă se rănesc îndeajuns de grav.

Cuvintele ei îi amintiră de ce-i spusese naiada despre Tanais. De îndată ce preoteasa îi dădu drumul la gleznă, Lysippe se repezi spre draperie ca să vadă ce face sora ei.

– Nu te îngrijora, sora ta nu a murit încă, urmă Melissa, pe un ton ceva mai blînd. Cel puțin ea nu poate să alerge, ca să strice tot ce am reușit eu să fac. Acum pleacă, e timpul să-i schimb pansamentele. Nu vreau să te aud răsuflîndu-mi în ceafă și să bagi mizerie în răni.

Și Megabyxos o întîmpină pe Lysippe cu vorbe aspre.

– Cei care caută adăpost în Templul lui Artemis Efesia trebuie să se conformeze regulilor, zise el.

Roba lui, țeapănă din cauza broderiei de aur, licărea în umbrele camerei sale private în timp ce își încrucișă brațele și o examină pe fată din priviri.

– Una dintre aceste reguli spune că nimeni nu are voie să umble prin incinta templului noaptea, fără permisiunea mea specială. Legea cea sacră a sanctuarului îmi interzice să dau afară un refugiat dacă acesta nu ascultă, dar putem face ca lucrurile să fie foarte neplăcute pentru tine aici. Pe de altă parte, dacă nu îți convin regulile nimeni nu te împiedică să pleci. Întreabă-l pe prietenul tău Herostratus.

Lysippe stătea tăcută, cu ochii plecați, așa cum o sfătuise Annyla. Dar cînd auzi numele lui Hero, își ridică privirea.

– Ce i-ați făcut?

Tot ce își amintea din noaptea trecută era că Hero fusese escortat de paznici, în timp ce ea era condusă înapoi la Casa Somnului de către preotese.

– Unde este calul meu?

– Deocamdată se află în țarcul altarului. Va trebui mutat înainte de sărbătorirea Zilei lui Artemis, dar pentru moment îi dă de lucru băiatului pentru a-l ține departe de bucluc.

Ochii migdalați ai lui Megabyxos păreau aproape amuzați.

– Și-a exprimat dorința de a rămîne cu noi, deși vînzătorii voștri de sclavi au ridicat ancora și se îndreaptă spre Atena.

– Au plecat? Lysippe se simți ușurată, apoi inima i se strînse iar. Cînd?

– Ieri, odată cu pornirea vîntului de seară. Așa că tu și sora ta ne puteți părăsi fără teamă și vă puteți întoarce de unde ați venit.

Lysippe îl examină pe preot. Cît de multe știa? Annyla, care stătea lîngă baza uneia dintre coloanele sculptate, îi aruncă o privire de avertizare.

– Nu putem pleca deocamdată. Sora mea e prea bolnavă ca să călătorească, zise ea cu precauție, gîndindu-se la Vînt-de-Nord care se afla în țarcul altarului.

Tot ce trebuia să facă era s-o scoată pe Tanais din Casa Sîngelui și s-o ridice pe spinarea calului. Dar tot trebuia să treacă de Alchimist. Și cum va supraviețui Tanais, dacă era adevărat ce spusese Smyrna, că Piatra era singura ei speranță?

– Așa mi-a zis și Melissa Aspasia. Megabyxos zîmbi din nou în felul lui țeapăn. Dar dacă rămîneți, va trebui să munciți. Avem întotdeauna nevoie de mîni de lucru în plus în timpul marilor festivaluri. Tu o poți ajuta pe novicea Annyla și pe celelalte fete la decorarea templului. Ziua lui Artemis este o mare sărbătoare. Ar trebui să te bucuri de ea. Bun, acum poți pleca.

– Pfui! făcu Annyla, de îndată ce se îndepărtară îndeajuns pentru a nu mai fi auzite. Ai scăpat ușor. Nu e bine că vînzătorii de sclavi au plecat? Ești liberă acum! Nu vor mai trece pe aici pînă în primăvara viitoare.

Lysippe clătină din cap.

– N-au plecat toți.

– Ce vrei să spui?

– Alchimistul. Era acolo aseară, la rîu. A încercat să pună mîna pe mine și ar fi reușit dacă Hero nu l-ar fi împiedicat să-și scoată praful magic.

Retrăi scena și fu scuturată de fiori.

Annyla o apucă de mînă.

– Ești rece! zise ea. Alchimistul are un laborator aproape de aici, așa că îmi închipui că de asta nu a plecat la Atena cu ceilalți. Uită-l, Lysippe! Cel mai important lucru e că nu te-a prins.

– Dar probabil că m-a așteptat acolo.

– Și? Pînă la urmă va renunța, nu-ți face griji. Și nu mai are voie să intre în incinta templului, nu după ce s-a întîmplat data trecută.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Lysippe.

– El și Megabyxos s-au certat. Alchimistul obișnuia să vină des aici la bibliotecă, dar s-a iscat un scandal legat de unul dintre colierele zeiței. Hero a fost și el implicat în treaba asta. De asta a fugit. Iar acum s-a întors. Nu poți să scapi ușor de o pacoste, zice Melissa Aspasia.

Annyla o trăgea deja de-a lungul curții, în care negustorii începeau să-și instaleze tarabele. Unele dintre Melissele mai tinere întinseseră pe jos o pînză și etalau statuete mici de argint care sclipeau în lumina soarelui. Annyla rîse și ridică una.

– Uite, Lysippe! E zeița! Oameni vin din toate colțurile lumii ca să le cumpere. Cred că, dacă iau una acasă, Artemis le va proteja familiile așa cum Piatra Sanctuarului ne protejează pe noi. Nici noi nu le spunem altceva: statuile zeiței sporesc fondurile lui Megabyxos.

Lysippe nu asculta. O trase pe Annyla de lîngă celelalte fete, care voiau să știe ce îi spusese

Megabyxos lui Lysippe și cum reușise aceasta să cadă în rîu. Annyla abia apucă să pună statuia la loc.

– Unde te duci?

– Să-mi văd calul.

Lysippe nu mai spuse nimic pînă cînd nu se aflară în siguranță în curtea altarului din fața templului. După cum spera, aici era liniște. Vînt-de-Nord fusese priponit într-unul dintre țarcurile pentru animalele aduse la templu în scopul sacrificării. Mînca mulțumit dintr-un braț de iarbă, sforăiturile fiindu-i înăbușite de adăpostul de lemn și de pămîntul de sub copite. O rampă de piatră ducea la altar, care fusese curățat, dar purta încă urme de sînge uscat.

Întorcîndu-și privirea de la petele de sînge, Lysippe se strecură în țarcul lui Vînt-de-Nord. În timp ce îl mîngîia pe picioare, acesta necheză și își frecă capul de brațul ei. Convingîndu-se în sfîrșit că era bine, fata își puse brațele în jurul gîtului lui și își îngropă fața în mirosul familiar de cal. Coama țepoasă îi zgîria obrazul, făcînd-o să-și amintească de ultima dată cînd apelase la el pentru alinare, în peștera de deasupra orașului Themiscyra, aflată de partea cealaltă a munților, pe țărmul unei alte mări. În timp ce își îmbrățișa calul, calvarul marșului lung de o lună în șirul de sclavi și a tot ce se întîmplase de atunci ieși la suprafață sub forma unui suspin sfîșietor. Se luptă să-și stăpînească lacrimile.

– Oh, Vînt-de-Nord! suflă ea în coama lui. Mama a fost capturată și cred că Tanais e pe moarte! Nu știu ce să fac!

Mîna blîndă a Annylei îi atinse umărul. Fata începu să cînte încet, ca în timpul somnului ei tămăduitor. Lysippe își strînse tare ochii, apoi îi deschise și inspiră adînc.

– Iartă-mă, dar...

– Nu-i nimic, zise Annyla. Nu te grăbi.

Lysippe își șterse ochii cu mîneca tunicii.

– Mi-e atît de teamă, Annyla! Niciodată nu am fost atît de singură!

– Nu ești singură, prostuțo! Sînt aici cu tine.

Annyla o îmbrățișă și stătură așa în tăcere. Dinspre curtea principală se auziră strigăte și zgomot de picioare care alergau. Annyla își ridică încruntată privirea, dar agitația trecu pe lîngă curtea altarului fără ca nimeni să intre. În timp ce strigătele se stingeau, întrebă:

– Ce s-a întîmplat de fapt aseară?

Lysippe oftă.

– Am vorbit cu naiada, se numește Smyrna și a zis...

Deodată, fără să fi avut intenția, se trezi spunîndu-i Annylei totul. Totul despre drumul printre munți și despre cum o îngrijise Tanais și ceea ce îi spusese Smyrna despre Pietrele Grifonului și despre faptul că macedonenii o trădaseră pe regina Oreithyia și pe oamenii ei, și bănuielile ei că Alchimistul ar fi avut de a face cu toate astea.

Cînd termină, Annyla tăcea. Stăteau între picioarele lui Vînt-de-Nord. Căluțul își înclină capul ca să atingă cu blîndețe părul lui Lysippe, dar nu călca pe

picioarele lor. Nici un cal de amazoană nu ar fi făcut asta vreodată.

– Și tu o crezi pe această naiadă? întrebă Annyla serioasă, de parcă ar fi fost vorba de o persoană vie cea cu care vorbise Lysippe cu o seară în urmă.

– Da, cred că da, șopti Lysippe.

– Dar Tanais este încă în viață. Așa că nu ești ultima amazoană.

– Te-am mințit, își trase Lysippe nasul. Tanais este doar pe jumătate sora mea. Tatăl ei era scit, ceea ce înseamnă că e pe jumătate amazoană. Nu a mai fost niciodată rănită atît de grav. Nu știu dacă somnul tămăduitor va da roade în cazul ei.

Annyla o strînse de mînă.

– Melissa Aspasia spune că are o inimă puternică. Nu va muri atîta timp cît Melissele o vor îngriji.

Lysippe inspiră adînc.

– Trebuie să găsesc Piatra Smyrnei. E singurul mod de a o ajuta pe Tanais.

– Și despre Smyrna ce crezi?

Lysippe oftă din nou.

– Nu știu. A fost foarte secretoasă cînd am întrebat-o dacă piatra o va învia și își va pierde puterile. Dar nu știu cum să folosesc piatra eu însămi, așa că va trebui să i-o dau ei... doar dacă pergamentele pe care le-a menționat nu conțin niște instrucțiuni. Tu ce crezi?

Annyla clătină din cap.

– Presupunînd că găsești piatra, s-ar putea să nu funcționeze. Nu uita că e foarte veche. Cred că de asta sanctuarul nostru nu e atît de sigur uneori.

Lysippe se ridică, nerăbdătoare să înceapă căutarea.

– Trebuie să încerc! Mă ajuți? Știi pergamentele despre care vorbea Smyrna?

Annyla ezită înainte de a mormăi:

– Sînt tot felul de texte obscure îngropate în bibliotecă. Dar va trebui să ne pregătim pentru ziua zeiței. Vom fi foarte ocupate.

– Te rog, Annyla! Ajută-mă! Am nevoie de tine ca să-mi citești pergamentele, ai uitat?

Fata își mușcă buza și privi în sus înspre acoperișul templului, care se vedea deasupra peretelui altarului.

– Nu știu ce să zic de asta, admise ea în cele din urmă. Dacă piatra are într-adevăr puteri magice și tu o scoți din templu, nici un fugar nu va mai fi niciodată în siguranță aici. E ca o trădare. Artemis va fi furioasă.

Lysippe fu copleșită de un sentiment de vinovăție. Nu se gîndise la templu și la legea acestuia privind adăpostirea celor necăjiți. Dar dacă piatra avea puteri și ea o lua de acolo, oameni precum Alchimistul vor putea să dea buzna și să scoată afară pe oricine pofteau.

– Bine, zise ea repede. Nu trebuie să mă ajuți dacă nu vrei. O să găsesc pe altcineva care să-mi citească...

Doar că nu știa pe cine. Poate Hero? Oare putea avea încredere în el? Oare știa să citească?

Annyla privi statuile amazoanelor de pe frontonul templului și își mușcă iar buza.

– Va trebui să promiți că o vei returna după aceea.

– Promit! Oricum nu ar fi a mea, ci a Smyrnei.

– Și promite că nu vei spune nimănui de unde provine. Altfel oamenii ar înceta să mai creadă în ea.

– Promit.

– Nu că ar mai fi vreo șansă să se afle aici, zise Annyla, înseninîndu-se puțin. Probabil că a găsit-o cineva cu mult timp în urmă, dacă a mai fost într-adevăr căutată, după cum ți-a spus naiada.

– Hai să mergem să vedem... acum! zise Lysippe, nedorind să ia în considerație ideea, de altfel foarte probabilă, ca piatra să fi fost găsită și luată fără știrea Smyrnei. Nu-i ieșea din minte spionul macedonean pe care îl văzuse în bibliotecă cu o zi în urmă, cel despre care Hero spusese că vorbise cu Alchimistul.

Îl lăsă pe Vînt-de-Nord să mănînce mulțumit iarba. Dar nu ajunseră la bibliotecă. Pe cînd ieșeau din curtea altarului și pătrundeau în cea principală, văzură o mulțime agitată adunată în preajma porților templului. Cîțiva oameni se cățăraseră pe zid ca să vadă mai bine, și pe treptele templului din spatele lor preoți tineri și Melisse îmbrăcate în robele lor albe sau de culoarea mierii stăteau pe vîrfuri încercînd să vadă ce se întîmplă. Lysippe nu avea nevoie să se ridice pe vîrfuri. Putea vedea peste capetele tuturor.

O corabie intrase în golful care ducea spre portul templului. Aceasta era prea mare pentru apa prea puțin adîncă și marinarii se străduiau să coboare velele purpurii și să arunce ancora înainte ca aceasta să se izbească de treptele portului. Erau împiedicați de un batalion de soldați de pe punte care purtau coifuri ascuțite și viziere ca și cînd ar fi fost pregătiți de luptă

și mantii purpurii cu același desen ca velele – o stea de aur cu șaisprezece colțuri ascuțite. Fiecare soldat avea o suliță de două ori mai lungă decît el, împodobită cu funde roșii, terminîndu-se cu un vîrf amenințător. În fața soldaților, la prora stătea o femeie înaltă, cu un ocean de păr auriu împletit sub o tiară cu rubine. Peste rochie purta un himation, brodat cu fir de aur care îi flutura în jurul corpului precum aripile unui fluture exotic, dar care nu putea ascunde faptul că era însărcinată.

– Aceasta este steaua regală a Macedoniei! Annyla respiră adînc și se cățără pe zid ca să vadă mai bine. Cu siguranță că femeia aceea este chiar regina Macedonici! Oare ce face aici?

Lysippe se crispă, simțind cum un nod de ură i se pune în gît.

Dar înainte să apuce să facă vreo mișcare, mulțimea adunată la porțile templului se dădu la o parte, făcîndu-i loc lui Megabyxos. Îmbrăcat în hainele de ceremonie, ducînd într-o mînă sceptrul încrustat cu albine, se îndreptă spre mal ca să-i întîmpine pe cei care debarcau. Toată lumea tăcu, așteptînd să audă vorbele preotului.

– Ce înseamnă asta? întrebă Megabyxos, cu o ciudată lipsă de surpriză. Cum îndrăznești să aduci soldați înarmați în Templul lui Artemis Efesia?

Tînăra regină însărcinată își ridică bărbia și îi aruncă o privire de gheață de pe puntea corabiei sale.

– Am venit aici pentru sărbătorirea Zilei lui Artemis și pentru a-i cere zeiței binecuvîntarea pentru

copilul meu. Acești oameni sînt paznicii mei, vor aștepta dincolo de porți cît timp eu voi fi înăuntru cu voi. Poruncește să sune Cornul Sanctuarului!

Megabyxos se încruntă și mulțimea începu să murmure. De îndată ce se lămuriră că macedonenii nu aveau de gînd să invadeze ținutul, din ce în ce mai mulți oameni se aventurară afară din oraș, astfel încît fiecare bucată de pămînt dintre port și templu, fiecare zid și piedestalul fiecărei statui erau pline de bărbați, femei și copii dornici s-o zărească pe soția tiranului de dincolo de mare.

– Ceri adăpost? zise Megabyxos cu răceală, scos din calmul său.

Regina începu să rîdă.

– Nu te preface atît de surprins! Cum altfel am putea să fiu în siguranță eu și copilul meu nenăscut, aici pe țărmul vostru barbar?

Mulțimea murmură din nou.

– Satrapul va afla despre asta, o avertiză Megabyxos, redobîndindu-și stăpînirea de sine.

Regina rîse din nou. Avea un rîs drăgălaș, cristalin, dar care o făcu pe Lysippe să simtă fiori pe șira spinării. „Macedoneni, se gîndea ea. Ne-au trădat. Din cauza lor Tanais e pe moarte."

– Bineînțeles că dragul tău satrap va afla, zise regina. Dar nu va îndrăzni să violeze legea voastră cea sacră, doar dacă nu cumva e complet tîmpit. De fapt, de-abia aștept să-l întîlnesc. Soțul meu, care din păcate nu e aici, întrucît e prea ocupat să cucerească alte ținuturi, are un mesaj pentru stăpînii satrapului vostru

din Persia. Deci, ai de gînd să mă lași să intru? Sau mă întorc la Pella și îi spun soțului meu că Megabyxos din Efes ține femeile însărcinate la porțile lui?

Își duse mîna la frunte cu un gest teatral, zîmbi frumos întregii adunări și își drese vocea:

– Eu, regina Olympia, soția regelui Filip al Macedoniei și mamă a viitorului său moștenitor, cer adăpost în Templul lui Artemis Efesia!

Ecoul vocii ei se întoarse de pe dealuri. Probabil că și Hero îl auzise.

– Acum, preotule, zise ea cu glas mai scăzut, fixîndu-l pe Megabyxos cu privirea, poruncește să sune Cornul Sanctuarului.

Urmă o clipă de liniște absolută. Panglicile de pe sulițele soldaților fluturau. Marea scălda treptele albe. Funiile ancorei scîrțîiau sub povara pe care trebuiau s-o țină. O albină încărcată cu polen trecu bîzîind pe lîngă nasul lui Lysippe, îndreptîndu-se spre stupii de pe Dealurile Sacre.

Apoi Megabyxos se întoarse pe călcîie și o porni înapoi spre templu. În timp ce intra pe poartă, ridică un deget. Un preot alergă spre unul dintre marile cornuri de bronz și sunetul familiar se auzi între dealuri.

Lui Lysippe i se strînse stomacul cînd privirea reginei Macedoniei scotoci mulțimea, întorcîndu-se înspre ea pentru prima dată. Olympia avea ochi de chihlimbar și uitătura de grifon.

Smyrna grăiește...

Nu mă mai miră prea multe lucruri în vremurile astea. În secolele existenței mele am văzut majoritatea lucrurilor care se pot întîmpla, iar muritorii au devenit, din păcate, atît de previzibili, cu războaiele lor mărunte și cu jocurile lor politice! Dar se pare că e vorba de ceva mai mult în această chestiune decît au bănuit surorile mele. Regina Macedoniei are sînge de amazoană și poartă în pîntece un copil!

Povestea reginei cum că ar căuta binecuvîntarea zeiței este de bună seamă o scuză, dar sarcina explică interesul pe care îl are pentru amazoane. Întrebarea este cît de multe știe? Poate să-mi dea peste cap toate planurile, mai ales dacă află că tînăra amazoană și sora ei se află aici, în Efes.

Cea mică e mai isteață decît credeam. Aceasta îmi va îngreuna situația. Cu toate astea, există anumite avantaje. Cel puțin are destulă imaginație ca să-i fie teamă și știu că am înspăimîntat-o cu povestirile surorilor mele. Poate că va fi îndeajuns de deșteaptă să se facă nevăzută, pînă pleacă regina? Pentru binele ei și al meu, sper că va face asta.

Capitolul 8

PERGAMENTUL FILOZOFULUI

Natura preferă să se ascundă.

În prima zi a șederii ei, pînă la apusul soarelui, regina Olympia reuși să supere pe toată lumea. Deși Megabyxos insistase să-și lase afară paznicii înarmați, aceasta venise însoțită de toate cele șapte servitoare și de un sclav negru uriaș, care o urma peste tot cu brațele încrucișate și cu o uitătură încruntată. Spre ușurarea lui Lysippe, tînăra regină refuză să doarmă în Casa Somnului împreună cu celelalte refugiate și porunci ca una dintre magaziile mai mari să fie eliberate și mobilate special pentru ea și suita ei. Slujitorii ei intrară clătinîndu-se sub povara unui scrin uriaș care se dovedi a conține hainele și bijuteriile reginei. De îndată ce se stabili, trimise pe două dintre slujnicele ei după cumpărături în Efes și acestea se întoarseră cu brațele pline de rochii noi, papuci, flacoane de parfum și alte obiecte de lux din Orient care le făcură pe Melissele mai în vîrstă să se încrunte. Cu toate astea, nu se puteau descotorosi de ea. Se suflase deja în Cornul Sanctuarului.

Lysippe își petrecu următoarele zile cu nervii întinși la maximum. Era scuturată de fiori ori de cîte ori o vedea pe vreuna din slujnicele reginei strecurîndu-se afară pe porțile templului și stînd de vorbă cu soldații care așteptau pe corabie. Noaptea zăcea trează, transpirată, așteptîndu-se ca macedonenii să năvălească în templu, să le tîrască pe ea și pe Tanais afară și să le ucidă chiar acolo pe treptele portului lîngă golful luminat de stele al Efesului. Dar regina și suita ei își vedeau de ale lor și zilele treceau într-un du-te-vino al pregătirilor pentru Ziua lui Artemis. Lysippe nu avu nici măcar ocazia să-l întrebe pe Hero ce făcea în afara templului în noaptea în care stătuse de vorbă cu naiada. Cînd nu o ajuta pe Annyla să împletească cununi de flori pentru împodobirea templului, stătea în Casa Sîngelui ținînd-o strîns de mînă pe Tanais, implorînd-o să se trezească. Apoi, cînd Annyla reușea în sfîrșit să scape de îndatoriri, se grăbea înspre galeria de sub acoperișul templului unde își petreceau serile scotocind printre grămezile de pergamente prăfuite din biblioteca zeiței. Căutau pînă tîrziu în noapte la lumina palidă a unei lămpi, riscînd să fie descoperite și să suporte mînia lui Megabyxos. Dar pregătirile pentru festival făceau ca mulți dintre preoți și preotese să nu fie la locurile lor de odihnă cu mult după ce trecuse ora lor de culcare, iar prezența reginei răsturnase rutina obișnuită. Megabyxos avea alte treburi mai importante, iar paznicii de la poartă închideau ochii cînd mai întîrzia cîte cineva.

Sosi și ajunul Sărbătorii lui Artemis, dar tot nu găsiseră vreun text care să menționeze grifoni sau pietre vrăjite, și pe Lysippe o cuprinse disperarea.

– Poate ar trebui să ies să discut cu naiada din nou, zise ea, deși era ultimul lucru pe care și-l dorea. Sînt sigură că ascundea ceva. Tanais nu se simte mai bine. Dacă nu găsim un indiciu cît de curînd, va fi prea tîrziu.

– Mă străduiesc cît pot, murmură Annyla, fără să ridice privirea. Cearcănele vineții de sub ochi arătau cît de puțin dormise și Lysippe se simți vinovată. Pentru ea, pergamentele reprezentau doar niște mîzgăliturи lipsite de sens pe papirus și știa că unele erau scrise în limbi pe care nici Annyla nu le cunoștea. Dacă tocmai unul dintre acestea era pergamentul care le trebuia?

Oftă.

– Poate mai bine ar fi să căutăm piatra?

– Poate mai bine ați ieși amîndouă de acolo și mi-ați spune ce puneți la cale, zise o voce aspră venind dinspre galerie.

Annyla se albi ca varul și scăpă pergamentul pe care tocmai îl citea. Lysippe smulse singura armă la îndemînă, lampa care ardea, și se întoarse rapid, scotocind întunericul cu privirea.

Megabyxos păși în lumină, îmbrăcat ca de culcare, dar ținînd în mînă sceptrul.

– Sper că n-ai de gînd să mă ataci cu lampa aceea, zise el întorcîndu-și privirea de la Lysippe către tovarășa ei.

– Annyla, mă uimești. Cît despre tine, fetițo...

Ochii cei migdalați se întoarseră la Lysippe.

– Nu te-am avertizat în privința încălcării regulilor?

Lysippe lăsă lampa în jos. Oare cît de mult auzise Megabyxos?

– E vina mea, zise ea, aruncînd o privire spre Annyla. Eu i-am cerut să vină aici ca să-mi citească pergamentele.

Annyla deschise gura, dar o închise la loc cînd Megabyxos spuse calm:

– Și ați găsit ceea ce căutați?

Lysippe o privi din nou pe Annyla.

– Mi s-a spus... a, vreau să zic, am auzit că sînt pe aici niște pergamente privitoare la mistere. Credeam că poate o ajută pe sora mea să se vindece.

Își luă ceea ce spera să fie o expresie nevinovată.

– Nu voiam să vă deranjăm cu asta, toată lumea e atît de ocupată în aceste zile.

Megabyxos zîmbi, doar cu buzele.

– Ce interes subit pentru misterele noastre! Un negustor venit de dincolo de mare, regina Macedoniei și acum o sclavă fugară din Frigia care nici nu știe să citească. Mi-e teamă că va trebui să așteptați să vă vină rîndul.

Annyla păli și mai tare.

– Regina Macedoniei? De asta a venit aici?

– Chiar dacă nu-ți vine să crezi, tînără preoteasă, biblioteca noastră era una din cele mai faimoase din lumea civilizată. O mulțime de cărturari au venit aici de-a lungul anilor pentru a consulta textele

noastre și secretele pergamentului filozofului le-au scăpat tuturor.

– Deci există un pergament! zise Lysippe atît de încîntată, încît uită că vorbește cu înaltul preot al Templului lui Artemis.

Megabyxos își îndreptă sceptrul spre ea.

– Fetițo, sînt alte lucruri care ar trebui să te îngrijoreze în afară de ghicitorile filozofilor! Ai cerut adăpost în templu și asta mă face să fiu responsabil pentru tine, fie că-mi place, fie că nu!

Privirea lui încruntată arăta clar că nu îi plăcea această responsabilitate.

– Regina Olimpia tot întreabă despre sclavi care s-au refugiat recent din Frigia. Vrea să știe ce s-a întîmplat cu aceștia și dacă există fete înalte printre ei. I-am zis că sclavii au plecat la Atena. Dar e doar o problemă de timp pînă va afla ce s-a întîmplat la rîu și își va da seama că unii dintre voi se află încă aici. Habar n-am ce ați făcut de i-ați atras atenția reginei Macedoniei, dar te avertizez că e o femeie puternică. Regele Filip deja își extinde teritoriile spre sud, spre Atena. Faptul că soția lui, însărcinată cu un copil pe care îl consideră moștenitorul lui, îndrăznește să navigheze fățiș spre Efes pentru Sărbătoarea lui Artemis dovedește cît de puternică este deja Macedonia. Nu îmi pot permite să mi-l îndepărtez pe Filip al Macedoniei. Înțelegi?

Lysippe înțelegea doar că temerile ei privitoare la regina Macedoniei erau justificate. Olimpia le căuta pe

ea și pe Tanais. Nu-i plăcea felul în care Megabyxos își îndreptase sceptrul către ea ca pe o armă.

Annyla fu aceea care răspunse, cu o expresie de groază pe față.

– Nu! Nu poți să le alungi pe Lysippe și pe Tanais! Cornul a sunat pentru ele!

Preotul își întoarse capul.

– Destul, tînără preoteasă! zise el, pe un ton lipsit de emoții. Vă sugerez amîndurora să vă duceți la culcare și să uitați de pergamentul filozofului.

Își dădu sceptrul la o parte pentru a le lăsa să treacă și le privi pînă ce coborîră în grabă scările și trecură de coloanele împodobite cu flori în curtea luminată de razele lunii.

Annyla era încă îngrijorată din cauza amenințării voalate a lui Megabyxos, dar Lysippe inspira adînc, simțindu-se mai bine decît atunci cînd se trezise în Casa Sîngelui după evadare.

– Cel puțin acum știm unde se află pergamentul! zise ea. Tot ce avem de făcut e să ne strecurăm în tabăra reginei și să aruncăm o privire peste el.

Annyla privi spre magazia pe care regina ordonase să fie amenajată și își mușcă buzele.

– Avem nevoie de mai mult de o privire! N-ai auzit ce a zis Megabyxos despre ghicitori? Și nu putem risca să-l luăm, pentru că regina va face scandal iar Marele Preot va ghici că e la noi. Sărbătoarea are loc mîine. Mai bine așteptăm pînă pleacă acasă la ea.

– Dacă îl ia cu ea?

Annyla se încruntă.

– De obicei, Megabyxos nu permite ca textele să fie scoase din bibliotecă, dar presupun că ar putea face o excepție pentru regină. Am putea face o copie, doar că...

– Ar dura prea mult? spuse Lysippe, întrebîndu-se cît timp ar lua dezlegarea ghicitorilor.

– Nu neapărat. Știu persoana potrivită ca să ne ajute. Dar trebuie să așteptăm pînă cînd regina și slujniccle ei ies. Ai vreo idee?

– Ce se întîmplă în timpul sărbătorii de mîine?

– Păi... are loc sacrificarea, desigur. Megabyxos binccuvîntează pe toată lumea, preoții mai în vîrstă și membrii distinși din public se scaldă în mare și, după ceremonie mulțimea vine la împărțirea cărnii animalului sacrificat, iar noi primim cu toții liber. Dar acum, că regina e aici și a venit satrapul ionian, nu sînt sigură că va fi un an normal.

– Va lua și regina parte la scăldatul în mare?

Buzele Annylei se curbară într-un zîmbet cînd își dădu seama la ce se gîndea Lysippe.

– Mai mult ca sigur. Se zice că a luat parte la toate ceremoniile religioase de aici pînă la Atena. Nu-mi închipui că o va rata pe aceasta.

Planul care păruse atît de simplu în mijlocul nopții se dovedi cu mult mai dificil a doua zi. Melissa Aspasia apăru în Casa Somnului înainte de ivirea zorilor și le trezi pe toate preotesele mai tinere în vederea unor ultime pregătiri. Annyla ieși ultima, chinuindu-se să-și tragă pe ea cea mai bună tunică, și grăi peste umăr:

– Ne întîlnim lîngă statuile amazoanelor cînd începe procesiunea!

Dar în timp ce Lysippe își croia drum prin mulțime spre templu, un preot o prinse de cot.

– Trebuie să-ți muți calul! strigă el. Megabyxos va face sacrificiul în după-amiaza asta și nu vrea ca acesta să strice ceremonia înnebunind din cauza mirosului de sînge.

Cu gîndul la pergament și la regina Macedoniei, Lysippe uitase că Vînt-de-Nord se afla în țarcul altarului. Se opri, nedumerită.

– Unde să-l duc?

– De unde să știu eu? răspunse preotul. Du-l afară la păscut pe malul rîului sau în altă parte pînă se termină totul.

Lysippe îl căută pe Hero, sperînd că acesta va fi de acord să-l ducă afară pe Vînt-de-Nord în locul ei. Dar, ca întotdeauna cînd voia să stea de vorbă cu el, băiatul nu se zărea nicăieri. Procesiunea se forma la porțile templului unde strălucirea brățărilor și a podoabelor de păr concura cu lumina arzătoarelor de tămîie, în așa fel meșteșugite încît să arate ca niște albine, agățate de preoți de lanțuri de aur. Rîsetele, vorbele și muzica umpleau aerul înmiresmat. Nici regina cu suita ei, nici Megabyxos nu se vedeau deocamdată.

Își croi drum prin mulțime spre curtea altarului și se strecură pe lîngă spinările albe ale boilor aduși din oraș pentru sacrificare. Calul ei fornăia și trăgea de sfoara cu care fusese legat, înnebunit de zgomot și de mirosurile ciudate de afară.

– Ssst, Vînt-de-Nord, sînt eu, șopti ea în scită. Va trebui să-ți porți singur de grijă cîtva timp. Am treabă. Stai pe lîngă rîu și Smyrna va fi cu ochii pe tine.

Îi desfăcu funia și îl trase afară din țarc, apoi se opri și privi înapoi către boi. Altarul fusese pregătit pentru sacrificare, cu un cuțit lung, un topor, un vas pentru colectarea sîngelui și bucăți de tămîie și uleiuri aromate pentru a ascunde mirosul. Unul dintre animale întoarse capul ca să se uite la Vînt-de-Nord și ochii lui căprui o priviră încrezător pe Lysippe. Cu o strîmbătură, fata puse mîna pe cuțit și trecînd dintr-un țarc în altul, tăie toate funiile care priponeau boii. Îi fluieră ușor în timp ce îl ducea pe Vînt-de-Nord prin spatele templului, departe de mulțime, acolo unde portița permitea accesul pe malul rîului. O deschise și își împinse calul prin ea.

– Du-te! șopti ea și se dădu la o parte în timp ce boii, cu ghirlandele sacrificiale agățate încă de gît, tropăiau neauzit în urma căluțului. Privi neliniștită de-a lungul lacului, dar totul părea liniștit. Nimeni nu pîndea în tufișuri și nu se vedeau lumini ciudate licărind deasupra apei. Toată lumea era în port, privind ritualul scăldatului în mare. Scoase un oftat de ușurare, închise poarta la loc și se întoarse grăbită înapoi în templu.

Cînd ajunse la statuile amazoanelor două siluete se aflau deja acolo, privind ceremonia de la distanță. Roba albă cu portocaliu a Annylei flutura în briza dimineții, prinzînd lumina în țesătura ei. Cealaltă persoană era

mai înaltă și îmbrăcată neîngrijit, în ciuda faptului că era festival.

– Hero! zise Lysippe, cu sentimente amestecate. Unde ai fost?

Hero stătea cu spatele la galerie și nu o auzi. Dar Annyla se întoarse, semnalîndu-i prezența fetei. Băiatul îi aruncă o privire din care nu se putea citi nimic.

– Ce faci aici, amazoano?

– A trebuit să-mi scot calul din țarcul altarului.

Lysippe privi în jos spre curte și își dădu seama că probabil văzuseră ce făcuse. Roși.

– Se pare că boii au scăpat și m-au urmat.

– Au scăpat, zici? Hero se strîmbă. O să se iște scandal cînd Megabyxos se va întoarce din port și va descoperi că animalele lui de sacrificiu au scăpat, cu siguranță! Fără îndoială, eu voi fi cel acuzat pentru asta!

– Nu puteam să-i las să fie omorîți!

– Sst! Annyla se încruntă la amîndoi. Hai să mergem. Pierdem timpul.

Lysippe îl privi cu îndoială pe Hero.

– El ce caută aici?

– Ți-am zis că avem nevoie de cineva să copieze pergamentul, nu? răspunse Annyla. Hero a fost de acord să facă asta pentru noi.

Lysippe îl privi surprinsă pe băiatul care zîmbea. Nu avea cu el nici un instrument de scris, nici papirus. Dar poate că regina avea așa ceva în încăperile ei.

– Eu credeam că nici nu știi să citești!

Nu intenționase ca vorbele ei să fie atît de nepoliticoase. Dar zîmbetul băiatului se lăți.

– Ți-am mai zis, amazoano. Faptul că sînt surd nu înseamnă că sînt și prost. Dar ai dreptate, nu știu! De asta avem nevoie de Annyla.

– Atunci, cum...?

– Sst! Annyla îi conduse în grabă pe scări și traversă curtea, privind neliniștită peste umăr în timp ce mergea. Herostratus are alte talente. Nu are nevoie să citească pergamentul. Vei vedea.

Lysippe era încă uluită. Cu toate acestea, în ciuda abilității stranii a lui Hero de a apărea ori de cîte ori se ivea vreo problemă, se bucura că era el acela care avea să se strecoare în încăperile reginei împreună cu ele, și nu un preot sau o preoteasă necunoscută care ar fi putut să alerge la Megabyxos și să-i trădeze de îndată ce ar fi terminat de copiat pergamentul. Se întreba cum de-l convinsese Annyla să le ajute.

Se părea că întreaga suită a reginei o însoțise pe aceasta în port, lăsînd goală clădirea cu șase laturi. Lysippe începu să respire mai ușor. Sclavul cel mare și negru o speriase, dar chiar și slujnicele reginei ar fi fost o pacoste în aceste împrejurări. Dinspre port, unde se adunase mulțimea, se auzeau muzică și cîntece. Soldații macedoneni priveau ceremonia de pe puntea corabiei lor – niște siluete minuscule, îmbrăcate în purpuriu, aliniate de-a lungul parapetului. Lysippe se grăbi după Annyla și Hero, bucurîndu-se că portul și mulțimea erau ascunse de zidul curții. Îl căută din priviri pe Vînt-de-Nord pe malul rîului și se

liniști cînd îl văzu cum dă din coada scurtă pentru a alunga muștele, printre spinările albe al boilor. Zîmbi pentru ea însăși.

Ușa de la încăperea reginei era deschisă. Cînd se strecurară înăuntru, inima lui Lysippe începu să bată cu putere și palmele începură să-i transpire. Dar înăuntru nu se afla nimeni. Scrinul cu veșmintele reginei era deschis, iar robele strălucitoare lunecaseră pe podea. Acolo se mai afla un pat, încărcat cu perne, și niște covoroase pe podea, pe care dormeau probabil slujnicele. O masă cu trei picioare, sprijinită de perete, avea pe ea platouri cu fructe, nuci, brînzeturi albe și rotunde, mai multe amfore cu vin și o hidria mare cu apă.

Hero se duse drept la mîncare și își îndesă în gură o bucată de brînză, făcînd-o să alunece pe gît cu o înghițitură de vin care îi umplu ochii de lacrimi. Privi în jur roșu la față, ca să vadă dacă fusese observat. Dar Lysippe era prea încordată ca să rîdă de el, iar Annyla căuta pe sub haine, aruncînd priviri neliniștite peste umăr.

– Ce dezordine e aici, spunea ea întruna. Dacă l-a luat cu ea? Se vor întoarce curînd. Cineva ar trebui să stea de șase. Aa!

Dădu la o parte o bucată de mătase turcoaz și flutură un pergament vechi, gălbui, înfășurat neglijent. Îl ridică la lumina care pătrundea prin singura fereastră din încăpere, îl examină rapid și se îndreptă grăbită către Hero.

– Cred că acesta este! Nu te mai îndopa și uită-te cu atenție aici!

Expresia lui Hero nu se schimbă. Era clar că nu pricepea o iotă din ceea ce vedea. Annyla se încrunta peste umărul lui Hero, mormăind. Se părea că nici ea nu înțelegea mare lucru. Lysippe se întoarse la ușă, întrebîndu-se cît timp îi va lua lui Hero să facă o copie. Intenționa să pîndească reîntoarcerea procesiunii, dar se opri brusc cînd ușa fu deschisă în fața ei.

Sclavul cel mare și negru umplea cadrul întregii uși, blocînd lumina de afară. Lysippe se întoarse și scoase un strigăt de avertizare și o văzu pe Annyla împingîndu-l pe Hero spre fereastră. Sclavul cel uriaș păși înăuntru. Fu nevoit să se aplece pentru a putea intra pe ușă. Lysippe se dădu înapoi și îl auzi pe Hero gemînd în spatele ei. Se auzi un zgomot, ca și cînd cineva sărise pe fereastră, urmat de un țipăt scurt al Annylei. Lysippe se răsuci, cu inima bubuind. Hero se afla încă în încăpere, ținînd strîns pergamentul și privind pe fereastră. Afară, un bărbat care purta un coif o ținea pe Annyla la pieptul lui. Ochii albaștri fulgerau prin ferestruicile vizierei și sabia lui sclipea la gîtul fetei. Alchimistul.

Ușa se închise cu zgomot și Lysippe tresări. Datorită apariției Alchimistului, aproape că uitase că nu sînt singuri în clădire. Sclavul cel uriaș își încrucișă brațele și îi privi pe Lysippe și Hero fără nici o expresie, în timp ce stăpîna lui apăru în urma lui, împingîndu-și în spate faldurile himationului ei purpuriu. Lysippe aruncă încă o privire disperată către fereastră, dar Alchimistul le bloca ieșirea pe acolo, ținîndu-și încă sabia la gîtul Annylei.

Regina își scutură părul și picături de apă căzură pe veșmintele bogate care zăceau la picioarele ei. Privită mai de aproape, se dovedi și mai tînără decît crezuse Lysippe, cu puțin mai mare decît Tanais. Regina zîmbi și își mîngîie pîntecele rotund, cu ochii strălucitori.

– Baia a fost atît de revigorantă! Voi mai participa și altă dată la Sărbătoarea lui Artemis, cînd voi avea mai mult timp să mă bucur de ceremonii. Dar asta se dovedește a fi cea mai interesantă. Pune o capcană cu miere și albinele vor cădea în ea.

Rîse și se duse să privească afară la Alchimist și la Annyla cea îngrozită.

– Nu îi reteza gîtul încă, Alchimistule! Să vedem dacă nu ne poate fi cumva de folos.

Se întoarse cu spatele spre fereastră și îi fixă cu ochii ei de chihlimbar pe Hero și pe Lysippe, care se dăduseră înapoi, spre centrul încăperii cu șase laturi. Lysippe îl ținea strîns de mînă pe băiat, iar acesta răspundea strîngerii ei.

– Nu-ți face griji, nu are puteri adevărate aici.

Rîsul reginei era ca de clopoțel.

– O preoteasă tînără și inocentă, un sclav zdrențăros cu accent stricat și o fată înaltă cu ochi galbeni care se uită la mine de parcă ar vrea să-mi scoată inima din piept. Nu ofer nici un premiu pentru cel care ghicește care dintre voi e amazoana pentru care am întins cursa, deși, în afară de ochii aceia, sînt dezamăgită de cît de comună ești. Ai piatra cea vrăjită la tine? Presupun că nu, altfel ai fi folosit-o pînă acum ca să încerci să-i salvezi pe

prietenii tăi și să scapi. Sau poate nu ai face-o. Poate ești o amazoană mai deșteaptă decît am crezut.

În timp ce vorbea, regina se plimba de-a lungul camerei, iar Hero se rotea după ea, ca să-i poată urmări buzele. Se opri și îl privi ciudat.

– Se pare că prietenul tău nu are încredere în mine.

Ridică o mînă.

– Pergamentul, te rog?

Hero strînse pergamentul și mai tare.

– Este proprietatea Templului lui Artemis, iar voi ați fost prinși furîndu-l. Dacă continuați să mă sfidați, vă voi spune lui Megabyxos cînd acesta va reveni din port și vă va pedepsi.

Hero se încruntă.

– Dă-i-l, zise Lysippe. Oricum acum nu mai putem să-l copiem.

Regina zîmbi cînd Hero îi înmînă sulul.

– Așa e mai bine. Acum, urmărește-mi cu atenție buzele, băiete. O să te duci în liniște la servitorul meu de acolo și o să-l lași să te lege la ochi. Să nu strigi după ajutor sau să încerci vreo prostie, că altfel îi spun Alchimistului care așteaptă afară că poate să facă ce vrea el cu micuța ta prietenă. Preoteasa e atît de tînără! Are o întreagă carieră în față. Ar fi foarte trist dacă tu ai fi cel responsabil de sfîrșitul ei.

Hero se încruntă și mai tare. Dar după ce aruncă o privire spre fereastră, traversă încăperea spre sclavul cel uriaș. În timp ce acesta îl lega la ochi, corpul băiatului înțepeni. Lysippe încercă să-și imagineze cum era să nu vezi, nici să auzi ce se petrece în jurul

tău și simți că i se face greață. Oare regina realiza ce îi făcuse? Sclavul prinse încheieturile băiatului în pumnul său uriaș și negru și le legă strîns astfel încît să nu poată scăpa.

– Bun, acum cred că Alchimistul își poate vedea de treburile lui, mult mai potrivite cu talentele pe care le are.

Regina flutură din mînă și Alchimistul o trase pe Annyla de-a curmezișul curții pustii. Lysippe încercă să vadă unde se duseseră, dar regina îi blocă vederea. Zîmbi.

– Așadar, tînără amazoană, ne întîlnim, în sfîrșit. Mai avem ceva timp pînă se întorc ceilalți din port. Hai să luăm loc. O femeie în situația mea trebuie să aibă grijă de ea, mai ales cînd poartă în pîntece fiul unui zeu.

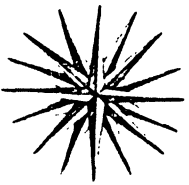

Capitolul 9
REGINA MACEDONIEI

E mai firesc să arunci un leș decît gunoi.

Fiul unui zeu! Planul de evadare pe care Lysippe și-l făcuse în grabă îi fugi din minte ca și cum cineva ar fi răsturnat-o cu capul în jos și ar fi scos dopul. Ochii de chihlimbar ai reginei, atît de asemănători cu ai ei, îi susțineau privirea și gura ei frumoasă se curbă într-un zîmbet atotștiutor. Nu mai avea rost să se ascundă.

Ca și cînd ar fi simțit capitularea lui Lysippe, Olimpia își scoase tiara și se relaxă pe pernuțe cu un oftat. Își dădu buclele umede peste umăr, își odihni o mînă pe rotunjimea pîntecelui și zise:

– Mi s-a spus că ați fi două. Unde e sora ta?

– Soră vitregă, o corectă Lysippe. Alchimistul a ucis-o! Întreabă-l.

Nu trebuia să se prefacă plină de ură în timp ce rostea singura minciună la care se putea gîndi pentru a o protcja pe Tanais.

Regina rîse.

– O, l-am întrebat. Și mi-a spus același lucru. Dar apoi mi s-a zis că trupul ei a fost dus în Casa Sîngelui

și nu a mai fost scos de acolo. Din ce mi-a spus Megabyxos despre misterele acestui templu, asta înseamnă că nu a murit. Presupun că se află cufundată în fascinantul somn tămăduitor al amazoanelor. Ce dar folositor, și totuși stînjenitor. Nu aveți cum să vă împotriviți lui, nu-i așa? Nu-i de mirare că atît de multe amazoane sînt ucise în bătălie. E foarte trist, dar, din cîte am înțeles, nici cei mai pricepuți vindecători nu pot face uneori diferența dintre somnul tămăduitor al amazoanelor și moarte.

Aruncă o privire spre fereastră, zîmbind.

– Ești sigură că știi unde e sora ta, tînără amazoană?

Lysippe, care tocmai își făcea curaj ca s-o întrebe pe regină despre zeu, privi și ea pe fereastră. Inima îi stătu în loc.

Patru dintre slujnicele reginei Olimpia traversau curtea în grabă, după Alchimist, îndreptîndu-se spre portița din spatele templului. Duceau cu ele o lectică. Pe aceasta zăcea un trup nemișcat, acoperit cu o pătură decolorată. Nu era nevoie să vadă fața ascunsă sub pînză ca să-și dea seama cine e.

Lysippe se repezi spre ușă.

– E Tanais! Unde o duc? Lasă-mă să ies!

Sclavul reginei îl ținu pe Hero ca pe un scut, blocîndu-i ieșirea. Încercă să treacă de el, dar era la fel de nemișcat precum o stîncă neagră uriașă. Sări înapoi spre fereastră, dar era mai lată în umeri decît Annyla și se înțepeni în deschizătura prea strîmtă.

– Dacă încerci să fugi pe acolo, sclavul meu îi va frînge gîtul băiatului, o avertiză regina.

Lysippe se întoarse, cu pumnii strînși.

– Dă-i drumul lui Hero! El nu are nici un amestec în povestea asta!

Aruncă încă o privire disperată pe fereastră.

– Stai jos, tînără amazoană, spuse regina. Melissele cred că sora ta a murit în timpul nopții. Le-a fost de ajuns o mică sugestie, împreună cu puțin praf vrăjit de-al Alchimistului, care tulbură vederea. Un leș nu este bine venit în Templul lui Artemis din motive care sînt sigură ți-au fost explicate, de ziua zeiței. E de rău augur. Tinerele Melisse de serviciu în Casa Sîngelui au fost mai mult decît bucuroase să le lase pe slujnicele mele să se ocupe de aranjamentele pentru înmormîntare.

Văzînd expresia de groază a lui Lysippe, zîmbi.

– Nu te uita așa la mine! Nu o vor înmormînta. De îndată ce lucrurile se vor liniști în port, o vor duce pe corabia mea. Va fi în perfectă siguranță acolo, atîta vreme cît tu te vei comporta cum trebuie.

– Nu! strigă Lysippe, întorcîndu-se. Nu poți s-o iei așa, pur și simplu! Unde e Melissa Aspasia? Nu ar permite niciodată una ca asta! Ce i-a făcut Alchimistul Annylei? Unde e Megabyxos? I-a dat adăpost lui Tanais.

– Acesta este un argument care poate fi dezbătut sau cel puțin așa îmi spune Megabyxos, de vreme ce nu era într-o stare în care să poată cere adăpost ea

însăși. Oricum, e prea ocupat ca să se mai preocupe și de leșuri acum.

– Dar Tanais nu e...

– Va fi în siguranță.

Privirea de chihlimbar a reginei se înăspri și continuă:

– Dar nu și dacă vei continua să te porți atît de copilărește. Stai jos! Nu vrei să afli ce s-a întîmplat cu restul micului tău trib mizerabil?

Se aplecă greoi datorită sarcinii și scotoci la fundul scrinului ei cu îmbrăcăminte.

Planul disperat al lui Lysippe de a-l ataca pe sclavul care stătea lîngă ușă pieri pe jumătate format cînd văzu ce scosese regina de sub mătăsuri. Povestea naiadei reînvie și frigul o cuprinse în timp ce privea scutul sub forma unei jumătăți de lună, pe care era gravat un grifon auriu cu negru. Regina îl întoarse și iată, acolo se afla povestea tribului ei, inscripționat pe dos, sub mînerul de piele. Era, fără îndoială, scutul mamei sale. Acolo se afla imaginea care povestea despre nașterea lui Lysippe dintr-un tată zeu... aceea care-l înfățișa pe tatăl scit al lui Tanais... cele care le arătau pe ea și pe Tanais cînd erau mici, îmblînzindu-i pe Soare-Răsare și pe Vînt-de-Nord... Olimpia puse scutul pe genunchi și își plimbă degetul peste siluetele scrijelite, neslăbind-o din ochi pe Lysippe.

– Ce le-ai făcut? șopti Lysippe. Ce i-ai făcut mamei mele?

– Stai jos și îți voi spune.

Lysippe se forță să se ducă spre pat și se așeză pe marginea acestuia. Își puse mîinile pe genunchi, încercînd să-și stăpînească tremurul. *„Ești ultima amazoană"*, îi spusese Smyrna. Nu o crezuse pe naiadă, dar altfel cum ar fi putut intra regina Macedoniei în posesia scutului tribal al mamei sale pe care amazoanele l-ar fi apărat cu prețul vieții lor?

– E mai bine.

Regina privi amuzată cum îi tremurau mîinile fetei.

– Trebuie să spun că nu la asta mă așteptam de la o prințesă amazoană. Am crezut că te vei împotrivi mai mult și că va trebui să-l rănesc pe unul, ba chiar pe amîndoi prietenii tăi pentru a te îndupleca să te porți cum trebuie. Dar e mai ușor așa. În ciuda a ceea ce ai auzit despre mine, nu-mi place să le fac rău oamenilor dacă există un alt mod de a obține ce doresc. Doar că unii oameni se încăpățînează prostește. Mă bucur să descopăr că tu faci parte din categoria celor rezonabili.

– Ce s-a întîmplat cu mama mea? insistă Lysippe, printre dinții încleștați.

– A, da, regina amazoană. O femeie vitează, sălbatică și murdară ca un animal. Poartă piei – pfuu! Departe de comportarea demnă de o regină, dar la ce te poți aștepta de la o sălbatică, de la una care și-a petrecut cea mai mare parte a vieții într-un cort? Din păcate, ea făcea parte din categoria celor încăpățînați, care au avut nevoie de convingere, înainte de a le veni mințile la cap.

Ochii Olympiei străluciră, ca și cum ar fi regretat asta. Dar Lysippe nu observă. Gîndurile i se învălmășeau în cap. Înșfăcă scutul din poala reginei, sări în picioare și îndreptă cornul ascuțit al semilunii spre pîntecele rotunjit al acesteia.

– Dacă i-ai făcut vreun rău, atunci și eu îți voi face ție, șuieră ea. Cuvintele păreau să aparțină altcuiva și toate lucrurile din încăpere deveniră neclare, deși grifonul de pe scut strălucea, ca și cum cineva l-ar fi lustruit fără ca ea să fi băgat de seamă.

Regina tresări. Ochii i se măriră puțin, în timp ce se lăsa pe spate pe pat, cu mîinile cuprinzînd protectoare copilul încă nenăscut. La ușă, sclavul își trecu încheieturile lui Hero în cealaltă mînă și făcu un pas înainte.

Dar regina privi dincolo de scut, în ochii lui Lysippe și rîse ușor.

– Nu o va face. Nu îi va face rău fiului meu, nu-i așa, tînără amazoană?

Îi făcu semn sclavului să se retragă și cuprinse cu blîndețe scutul. La atingerea ei, aerul din încăpere deveni limpede ca la început.

– Nu te grăbi să tragi concluzii pripite, continuă regina. Există atîtea moduri de a convinge o minte încăpățînată fără a recurge la violență fizică, și tocmai de aceea te-am despărțit de sora ta.

Ochii lui Lysippe se umplură de lacrimi.

– Dacă îi faci vreun rău lui Tanais...

– Promit că nu i se va întîmpla nimic dacă vei face tot ce îți voi cere. Ai cuvîntul meu, cuvîntul unei

regine care are același sînge străvechi ca și tine. Și, de fapt, vei face asta pentru fiul meu. Doar nu-l urăști, nu? Zeul m-a vizitat noaptea, la fel cum a vizitat-o și pe mama ta, așa că ar putea fi frățiorul tău sau măcar frate vitreg. Gîndește-te la asta dacă vrei. Acum, lasă scutul deoparte și hai să stăm de vorbă.

Cînd Lysippe îl strînse mai tare, regina oftă nerăbdătoare.

– Bine, atunci ține-l, dacă înseamnă așa de mult pentru tine. Deși nu înțeleg de ce ar vrea cineva să umble cu un lucru atît de ponosit și de vechi.

Lysippe strînse la piept scutul gravat cu grifon. O făcea să se simtă mai puternică. Se uită la Hero care încă stătea țeapăn, cu ochii legați, ținut de sclavul cel uriaș.

– Măcar dă-i drumul lui Hero, zise ea. Nu voi face nimic cît timp Tanais se află în mîinile tale.

Zîmbetul reginei pieri.

– Nu-ți forța norocul, tînără amazoană. Pierdem timpul. Ceilalți se vor întoarce în curînd din port și am întîlnire cu satrapul, așa că hai să ne apucăm de treabă, da?

– Nu înainte de a-mi spune ce ai făcut cu mama și cu celelalte. Cineva...

Cuvintele i se opriră pe buze.

– Cineva mi-a zis că sînt ultima amazoană.

– Crezi că le-am omorît? Regina o privi ciudat. După ce le-am chemat să lupte pentru soțul meu?

Inima lui Lysippe tresări plină de speranță.

– Atunci, sînt încă în viață?

– N-am de unde să știu, răspunse regina, ridicînd ușor din umeri. Erau atît de sălbatice, s-au îndepărtat de oamenii mei, dar nu înainte de a le interoga. Amazoanele nu pot fi interogate în felul obișnuit, știi. Dacă sînt rănite, cad în somnul tămăduitor și nu se trezesc pentru nimic în lume pînă cînd nu se vindecă. Foarte incomod! Din fericire, Alchimistul și-a oferit serviciile oamenilor mei și, cu toate că nu sînt de acord cu prafurile și poțiunile lui păgîne, recunosc că au avut efect în acest caz. A putut să-mi confirme faptul că amazoanele nu aduseseră cu ele ce voiam. Eram sigură că regina voastră avea una, dar se pare că nu. Apoi am descoperit că voi două nu veniserăți la Themiscyra, ci rămăseserăți într-o peșteră pe dealuri. Așa că i-am trimis pe oamenii mei la Frigia ca să vă găsească, și ce se întîmplă? Îmi trimit un mesaj cum că ați fi fost capturate de vînzătorii de sclavi! La început, nu am crezut, pentru că amazoanele luptă pînă la moarte și așa mai departe. Dar apoi am descoperit că voi sînteți aproape niște copii și că Alchimistul era cu vînzătorii de sclavi. Totul a început să capete sens. Le-am ordonat oamenilor mei să vă dea de urmă și, cînd mi-au spus că ați ajuns în Templul lui Artemis Efesia, nu am rezistat tentației de a veni să vă văd cu ochii mei.

– Oamenii tăi ne-au urmărit?

Lysippe nu se îndură să întrebe ce îi făcuse exact Alchimistul mamei sale, deși acum știa cu certitudine dureroasă cu ce se ocupase acesta în timpul absențelor lui din timpul marșului prin Frigia. Dar lucrul

important era că Oreithyia și restul tribului ei erau în viață și libere. Smyrna mințise. Inspiră adînc și se așeză iar, ținînd încă scutul la piept.

– De ce nu ne-au ajutat? Am fi putut muri în șirul cu sclavi!

Regina zîmbi.

– N-ați murit, nu-i așa? Cîtva timp petrecut în lanțuri nu face rău nimănui, poate doar mîndriei, iar voi amazoanelor aveți îndeajuns de multă ca să vă luați la întrecere cu zeii.

– Dar Tanais a fost rănită!

– Sora ta este încă în viață și va fi ținută astfel pînă cînd îmi vei aduce ceea ce îți cer. Motivul pentru care m-am obosit să-mi trimit mesagerii în sălbăticiile Sciției ca să invite tribul tău să lupte pentru soțul meu a fost certitudinea că veți aduce cu voi unele dintre Pietrele voastre vrăjite care alungă moartea.

Lysippe înlemni.

– Nu încerca să mă păcălești spunîndu-mi că nu există. Știu totul despre ele și doresc una pentru fiul meu. Oracolul pe care l-am consultat după ce m-a vizitat zeul mi-a zis că voi da naștere unui băiat care va cuceri jumătate de lume, dar va muri înainte de-aș împlini misiunea. Totuși, avînd una dintre Pietrele magice ale amazoanelor, nu va trebui să moară. Va fi capabil să continue și să cucerească restul. Va fi conducătorul unui imperiu mai mare decît Atena și ridicola ei ligă de state, mai mare decît Persia! Iar eu voi fi lîngă el, pentru a-l călăuzi și sfătui, eu, mama sa

iubitoare, nemuritoare și frumoasă precum legendarele amazoane, doar că mai curată.

Privi genunchii murdari ai lui Lysippe și petele de pe tunică.

– Noi n-am avut niciodată o astfel de piatră, zise Lysippe, ceea ce era destul de adevărat. Așa că mai bine i-ai da drumul lui Tanais.

Regina încetă să mai zîmbească și îi aruncă o privire aspră.

– Nu, acum văd și eu asta. E chiar ironic. V-am invitat să luptați pentru soțul meu, sperînd că îmi veți aduce Pietrele vrăjite. Iar voi ați acceptat invitația, sperînd că, în schimbul serviciilor voastre, el vă va înapoia orașele voastre străvechi în care au fost îngropate pietrele, nu-i așa? Iar Alchimistul, care a auzit toată vorbăria asta despre Pietre vrăjite și a bănuit că eu caut Piatra Filozofală imediat v-a luat urma și s-a oferit să mă ajute. Dar, cu toate astea, nici unul dintre noi nu are nici măcar o singură Piatră vrăjită! E atît de comic și de tragic în același timp, că ar trebui să se scrie o piesă despre asta.

Începu să rîdă.

– Nu cred că e amuzant, zise Lysippe înțepată, aruncînd o altă privire spre fereastră.

Procesiunea se întorcea din port, acompaniată de rîsete, muzică și dans. Melissele mai în vîrstă, care erau de obicei de serviciu în Casa Sîngelui, se purtau precum niște fetișcane. Părul ud, proaspăt de la purificarea ritualică, se usca în căldura soarelui, în timp ce trăgeau după ele șiraguri de flori prin

norii de tămîie. Lysippe ascultă, sperînd să audă Cornul Sanctuarului. Cu siguranță, cînd Melissele vor realiza ce s-a întîmplat, vor trimite gărzile templului s-o aducă pe Tanais înapoi. Dar agitația care se iscă în curte la întoarcerea procesiunii avea cu totul altă cauză, strigăte indignate, oameni care alergau pe malul rîului, copii țipînd de încîntare, răgete de spaimă și ropot de copite. Inima lui Lysippe se făcu cît un purice cînd își aminti de boii pe care îi eliberase mai devreme. Și cînd te gîndești că-și imaginase că lucrul cel mai rău care se putea întîmpla azi era să-i audă pe boi murind.

Și regina auzise.

– Se pare că mulțimea se distrează. Tu și prietenul tău puteți să vă alăturați lor de îndată ce vă explic ce vreau să faceți pentru mine. După cum ți-a spus mica ta prietenă preoteasă, aici, în Templul lui Artemis, există o legendă despre o Piatră vrăjită care îi apără pe oameni. Bineînțeles că Alchimistul crede că e vorba de Piatra Filozofală, dar noi știm adevărul, nu-i așa? Efes a fost cîndva unul din orașele amazoanelor, așa că, normal, una dintre pietrele vrăjite a fost îngropată aici. Din păcate, eu nu știu prea bine ce caut, dar cred că tu știi. Vreau s-o găsești pentru mine. Cînd o vei avea, mi-o vei trimite în schimbul surorii tale. Trebuie să plec acasă după întîlnirea cu satrapul, pentru că e important ca fiul meu să se nască acolo unde poate fi protejat. Dar îl las aici pe comandantul meu de încredere, împreună cu cîțiva oameni. Cînd găsești piatra, du-o

comandantului Cleitus. Acesta se va afla în fiecare noapte în altarul părăsit al lui Androklos de pe promontoriul de deasupra portului. Alchimistul te va escorta, ca să nu te rătăcești. Cînd primește piatra, Cleitus o va aduce pe sora ta la templu. După aceea puteți pleca unde veți dori, deși vă sugerez să vă înapoiați de unde ați venit. Soțul meu nu știe nimic despre invitația pe care am trimis-o tribului vostru și nu va fi interesat de o mînă de amazoane zdrențăroase care și-au pierdut armele și caii cînd el are oameni foarte bine pregătiți, dotați cu cel mai nou echipament, care stau la coadă ca să lupte pentru el.

– Dar nici măcar nu știm dacă piatra se află aici! protestă Lysippe.

– Nu-mi veni cu de-astea! Deja tu te afli în căutarea ei. De asta ai vrut să te uiți pe acest pergament.

Flutură ghicitorile filozofului.

– Dar...

– O, înțeleg care e problema. Și pentru mine sînt hieroglife. Dar sînt convinsă că grija pentru siguranța surorii tale te va stimula să găsești o soluție.

Lysippe simțea cum i se învîrtește totul în cap. Afară, unul dintre boi, care fusese prins din nou, scoase un răget de moarte, însoțit de cîntecul dulce al corului templului. Mulțimea devenea din ce în ce mai zgomotoasă. Oamenii se distrau de minune, și totuși lumea ei se prăbușea. Chiar dacă ar fi găsit piatra, cum mai putea ea s-o folosească pentru a o vindeca pe sora ei dacă trebuia s-o dea comandantului Cleitus înainte ca acesta s-o elibereze? Cît despre Alchimist,

cu siguranță că nu va scăpa din ochi Piatra atîta vreme cît credea că aceasta poate transforma metalul în aur. Și Smyrna? Va încerca s-o oprească atunci cînd va afla că piatra este destinată să ia drumul Macedoniei. Nici măcar nu apucase să întrebe despre zeu.

Înainte de a apuca să-și pună gîndurile în ordine, Olimpia se ridică și își puse pe cap tiara de rubine. Privi în jos la Lysippe.

– Acum trebuie să mă pregătesc pentru întîlnirea cu satrapul, zise ea brusc. Sînt sigură că ai destulă minte ca să nu povestești nimănui despre micul nostru tîrg. Presupun că Megabyxos nu va fi prea încîntat să audă că ai de gînd să-i furi Piatra magică. E secretul nostru, da?

Puse pergamentul pe pat lîngă Lysippe și îi făcu semn cu degetul sclavului.

– Dă-i drumul băiatului acum. Și, Lysippe...?

Lysippe înșfăcase pergamentul și aproape ajunsese la ușă, unde Hero își scotea legătura de ochi. Dar cînd o auzi pe regină chemînd-o pe nume, înlemni.

– Să nu-ți treacă prin cap să păstrezi Piatra pentru tine și s-o folosești pentru a o salva pe sora ta sau alte prostii de-astea, ai înțeles? Am spioni peste tot, iar Alchimistul va sta și el cu ochii pe tine. O găsești pe micuța preoteasă la Casa Sîngelui.

Le întoarse spatele și își lepădă roba pătată, ca și cum ei nu ar fi existat. Sclavul cel uriaș deschise ușa pentru a le lăsa să intre pe slujnicele care se înapoiau chicotind după distracția din port.

Hero arunca priviri sălbatice împrejur, încercînd să se reorienteze. Lysippe îl apucă de mînă și îl trase afară din clădire. Cu greutatea alinătoare a scutului mamei ei pe braț și cu pergamentul filozofului ținut strîns de amîndoi, o luară la fugă.

Capitolul 10

FALSIFICATORUL

Se roagă unor statui ca și cum ar trebui să vorbească unor lucruri obișnuite, fără să vadă care e adevărata natură a zeilor și a spiritelor.

Lysippe și Hero se duseră direct la Casa Sîngelui, temîndu-se de ce era mai rău pentru prietena lor. Dar Annyla era cît se poate de vie, ascunsă de draperiile trase în grabă, țipînd și suspinînd. Unul dintre paznicii Casei Sîngelui o ținea pe fată, în timp ce o Melissă mai în vîrstă încerca s-o facă să bea ceva dintr-un vas scobit, portocaliu cu negru. Annyla îl împinse atît de tare, că vasul zbură printre draperii și se sparse la picioarele lui Lysippe. Aceasta sări peste cioburi și îl trase pe Hero după ea printre draperii.

– Trebuie să vă duceți după ea! striga Annyla. Nu a murit! Macedonenii au răpit-o... trebuie s-o împiedicați pe regină să plece...

Cînd îi văzu pe Lysippe și pe Hero, se sprijini de bărbatul care o susținea.

– Slavă lui Artemis! Ei cred că sînt nebună. Trebuie să le spui s-o găsească pe Melissa Aspasia și...

– Aici sînt, zise Aspasia, sosind din spatele lor. Ce se întîmplă, pentru numele lui Artemis?

Părul ei negru era umed și despletit de la baia în mare și avea pe robă o pată de vin, dar părea destul de trează. Privi scena încruntîndu-se ușor.

– Annyla, vino-ți în fire. Lysippe, Herostratus, afară cu voi!

– Dar Tanais e în pericol! protestă Lysippe. Trebuie să mergem după ea repede, cît timp regina e încă cu satrapul...

– Afară, și așteptați-mă în zona pentru vizitatori. Îmi deranjați pacienții.

Nu te puteai certa cu Melissa Aspasia. În timp ce părăseau fără tragere de inimă alcovul înconjurat de draperii, o auziră pe Annyla explicînd printre suspine, cu răsuflarea tăiată, ce se întîmplase. Aspasia o întrerupea din cînd în cînd ca să-i pună întrebări cu voce scăzută și fata se calmă încetul cu încetul. Paznicului templului i se ordonă să se reîntoarcă la postul lui de lîngă ușă. Lysippe vru să se repeadă în port și s-o aducă ea însăși înapoi pe Tanais, dar Hero refuză s-o însoțească.

– Nu fi proastă, spuse el, Alchimistul e prin preajmă, ca să nu mai vorbim de toți soldații macedoneni de pe corabie. Nu te îngrijora, dacă regina are întîlnire cu satrapul, nu va pleca deocamdată.

Lysippe își dădu seama că e adevărat, dar nu putea să se liniștească. Se cocoță pe o banchetă, cu scutul

grifonului pe genunchi, cu privirea fixată pe draperie. Hero își trecu o gleznă peste genunchi și desfășură pergamentul. Era puțin boțit de la fuga lor din încăperile reginei și băiatul îl întinse fosnind mult prea tare. În timp ce Hero cerceta scrierea, fluierînd în falset, Lysippe se uita lung la patul gol în care zăcuse Tanais pînă atunci. Draperiile fuseseră legate și pătura strînsă frumos, așteptînd un nou bolnav. De ce, o, de ce nu rămăsese s-o vegheze pe sora ei, în loc să umble după afurisitul ăla de pergament al filozofului? Annyla o avertizase că majoritatea dintre cei care lucrau în Casa Sîngelui vor lua parte la sărbătorirea zeiței în port. Nu ar fi trebuit s-o lase pe Tanais pe mîini atît de neexperimentate.

După un timp care li se păru un secol, Melissa Aspasia se strecură încet printre draperii și le trase după ea.

Lysippe sări în picioare.

– Ce mai face?

– I-am dat ceva ca să doarmă, răspunse preoteasa. A trecut printr-un calvar înspăimîntător, așa că vă rog să nu o deranjați. Fetele de aici văd rezultatele violenței lumii de afară, dar nu sînt obișnuite să le experimenteze pe pielea lor. Să nu vă mirați dacă va avea nevoie de ceva timp ca să-i treacă.

Aruncă o privire curioasă scutului și apoi se uită liniștită la Lysippe.

– Nu știu cum de s-a întîmplat așa ceva. Preotesele pe care le-am lăsat de gardă aici cît noi am fost în port sînt de obicei disciplinate, dar nu e în întregime vina

lor. Annyla mi-a zis că Alchimistul a fost aici. Cred că s-a folosit de puterile lui de iluzionist. Și paznicii de la ușă au fost înșelați. Cel mai important lucru este că se pare că surorii tale nu i s-a făcut nici un rău. I-am trimis pe cîțiva din paznicii templului în port. Să sperăm că îi vor prinde din urmă pe răpitori înainte ca aceștia să ajungă la corabia macedoneană.

Privi la ușa Casei Sîngelui, prin care pătrundeau zgomotele petrecerii din curte.

Lysippe se încruntă.

– Și dacă nu reușesc?

– Atunci mi-e teamă că va trebui să negociem pentru eliberarea ei. Corabia reginei constituie teritoriu macedonean. Urcarea la bordul ei fără permisiune ar echivala cu invadarea Macedoniei.

– Ce prostie! zise Hero. Are doar o corabie și cîțiva soldați. Paznicii templului pot urca la bord dacă vor! Puteți trimite la Efes după întăriri și să-i puneți pe perși să lanseze corăbiile lor după a ei. Satrapul nu prea o place, chiar și eu îmi dau seama!

Aspasia oftă.

– Nu e atît de simplu pe cît pare, Herostratus.

– De ce?

– Din considerente politice. Templul lui Artemis este respectat în întreaga lume și Efes se bucură de o oarecare independență, fiind principalul port pe ruta comercială către Orient. Dar sîntem prinși între perși și greci. Unele dintre insulele din Ligă au întrerupt relațiile cu Atena, și grecii devin agitați. Asta îi face agitați și pe perși. Filip al Macedoniei se poate dovedi

a fi singurul nostru prieten cînd sulițele vor începe să zboare din nou.

Cu toate că Megabyxos îi spusese același lucru, lui Lysippe nu-i venea să creadă urechilor.

– Dar nu o puteți lăsa s-o ia pe Tanais! Cum rămîne cu legea sanctuarului? Asta nu înseamnă nimic?

Aspasia oftă din nou.

– E regretabil, dar tehnic vorbind, Tanais nu a cerut niciodată adăpost. Nu și-a căpătat cunoștința de cînd a sosit aici. Megabyxos nu va sacrifica siguranța și reputația templului său pentru a salva o sclavă refugiată care, din cîte știe el, va muri oricum pînă la sfîrșitul lunii. Dar dacă tu vrei să pleci cu sora ta, Lysippe, nimeni nu te va opri. Știu cît de apropiate sînteți. Cunoscînd interesul reginei Macedoniei pentru mistere, răpirea surorii tale poate avea ceva de a face cu... ceea ce sînteți voi.

Îi aruncă o privire lui Hero.

– Mă îndoiesc că îți va face rău.

Lysippe se gîndi la ceea ce îi spusese regina despre cum folosise Alchimistul prafurile și poțiunile sale împotriva amazoanelor și fu scuturată de fiori.

– Nu pot pleca fără Tanais, șopti ea. Trebuie să rămîn aici.

Neînțelegîndu-i adevăratele motive, Melissa Aspasia o strînse ușor de mînă.

– Nu trebuie să-ți fie rușine că ți-e frică, Lysippe. Mulți oameni au stat la noi mult mai mult decît intenționau. Unii chiar au hotărît să devină preoți sau Melisse și să-și petreacă restul vieții aici. Nu te îngrijora, vom

face tot ce putem pentru a o aduce pe sora ta înapoi. Voi vorbi cu Megabyxos. S-ar putea să ajute faptul că va ști de ce Tanais nu e de fapt pe moarte.

– Nu! zise Lysippe. Te rog nu-i spune!

Aspasia se încruntă.

– Dar l-ar încuraja s-o ajute pe sora ta, Lysippe.

Hero o privi și el uimit și își dădu seama ce nebunească ar fi fost încercarea de a-și ascunde identitatea cu față de înaltul preot după cele întîmplate. Strînse mai tare scutul în brațe.

– Nu-i spune, șopti ea. Te rog.

Buzele Melissei Aspasia se strînseră, dar făcu semn din cap.

– Bine, dar oricum va fi curios. O femeie puternică precum regina Olimpia a Macedoniei nu se atașează pur și simplu de o fată bolnavă și o ia cu ea fără un motiv temeinic. Totuși, acum cred că e mai bine să rămîi aici și să mă lași să mă ocup eu de Megabyxos. Cineva a dat drumul animalelor destinate sacrificării, iar el nu a fost prea încîntat.

Privirea i se opri o clipă asupra lui Hero.

Hero se uită după ea și surîse amuzat.

– Nu știe că sînteți amazoane, nu?

– Nu, răspunse Lysippe.

Băiatul chicoti și se aplecă iar peste pergament.

– Nu le știe chiar pe toate.

Lysippe îi privi suspicioasă creștetul capului. Pînă acum, Hero nu întrebase despre ce discutaseră în încăperile reginei cît timp el fusese legat la ochi. Ea ar fi murit de curiozitate, dacă ar fi fost în locul lui.

– Nu ți-am mulțumit niciodată că m-ai salvat de Alchimist în noaptea aceea, zise ea încet.

Hero nu reacționă. Fata ridică în liniște scutul pînă la nivelul capului băiatului. Deodată, lovi tare cu palma în pielea întinsă.

Băiatul se întoarse rapid și se uită lung la ea.

– Asta pentru ce a fost?

– Ai auzit ce am vorbit cu regina? întrebă ea.

Ochii cei negri ai lui Hero străluciră.

– Bineînțeles că nu! Eram legat la ochi, așa că nu v-am putut citi pe buze. Probabil că Alchimistul i-a zis reginei că sînt surd. Pun pariu că a savurat fiecare moment!

– Te-ai întors cînd am lovit scutul adineauri, zise ea pe un ton acuzator.

– Ce voiai? Aproape că mi-ai smuls părul din cap. Am simțind aerul mișcîndu-se și am crezut că se furișează cineva în spatele meu. Am tras destule sperieturi pentru o singură zi, mulțumesc foarte mult!

– Nu m-ai întrebat despre ce am vorbit.

– E problema ta, nu? O să-mi spui cînd o să fii pregătită s-o faci.

Se priviră lung unul pe altul. Lysippe fu prima care plecă ochii.

– Îmi pare rău, zise ea cu un oftat. Dar nu mai știu în cine să am încredere. Apreciez faptul că ai fost de acord să faci o copie după pergament pentru noi, dar nu mai e nevoie de asta, acum că regina ni l-a dat. Trebuie doar să așteptăm să se trezească Annyla și să mi-l citească.

Se încruntă în direcția draperiei. Un alt gînd îi trecu deodată prin minte.

– Dacă știe să citească, de ce nu-l poate copia ea?

Hero zîmbi.

– Nu ți-a zis, nu?

– Ce să-mi zică?

Înainte ca Hero să apuce să răspundă, ușa fu blocată de doi paznici ai templului. Băiatul înfășură pergamentul cu o expresie vinovată. Lysippe sări în picioare, cu un sentiment de frică amestecat cu speranță.

– Ați adus-o înapoi pe sora mea?

– Voi doi veniți cu noi, zise paznicul cel mai înalt. Satrapul dorește să vă vorbească.

– Satrapul? Lysippe îi aruncă o privire confuză lui Hero. Dar nu are întîlnire cu regina?

Celălalt bărbat chicoti.

– A avut pînă acum cîteva clipe și l-a indispus foarte tare, așa că vă sfătuiesc să vă grăbiți.

Hero părea neliniștit. Dar lui Lysippe îi sări inima din piept.

– Va trimite corabia persană după regină, nu-i așa? zise ea. Știam eu că așa va face!

Cei doi bărbați se uitară unul la altul.

– Grăbiți-vă, fu singurul lor răspuns.

Se dovedi că avuseseră dreptate în ceea ce privea indispoziția satrapului. Cînd i-au condus pe Lysippe și pe Hero în încăperea care servea atît ca visterie, cît și ca apartament personal al lui Megabyxos, satrapul umbla în sus și în jos, strigîndu-i înaltului preot

cuvinte în greaca ioniană și persană care nu păreau prea politicoase. Era îmbrăcat într-un amestec ciudat de stiluri. Barba îi strălucea de ulei după moda persană, iar peste tunica simplă de in purta o robă turcoaz pe care sclipeau mărgele minuscule. De cîte ori trecea pe lîngă ea, un val de parfum dulceag o făcea pe Lysippe să lăcrimeze. Nu pricepea tot ce spunea acesta, dar reuși să înțeleagă în mare despre ce era vorba.

– Mizerabil macedonean... tiranul Filip... îndrăznește să trimită o femeie aici să-mi dea mie ultimatumuri... să-l insulte pe împărat... să zdrobească Macedonia sub roțile carelor lor!

Între timp, Megabyxos transpira sub robele grele și părea foarte stînjenit. Cînd paznicii templului îi aduseră pe Lysippe și pe Hero, mormăi ușurat:

– A, iată-i!

Satrapul se întoarse încruntat.

– Cine sînt aceștia doi?

– Refugiații pe care doreai să-i vezi. Cei care se aflau în încăperile reginei înainte de a te întîlni cu ea.

Satrapul își apăsă o mînă pe frunte, ca și cum nu ar fi dorit să i se amintească de regina Macedoniei.

– Dar sînt doar niște copii.

Îi măsură pe Lysippe și pe Hero, fără să-i vadă cu adevărat. Privirea i se opri pe pergament, care se afla încă în mîna băiatului.

– Ce v-a spus regina, dragii mei? întrebă el pe un ton dulceag care se potrivea cu parfumul.

Hero se uită la Lysippe și își roti ochii. Dar fata se hotărî să profite de atitudinea satrapului și zise:

– Vă rog, domnule, regina a dus-o pe sora mea pe corabie. Aceasta este foarte bolnavă și are nevoie de îngrijirea Melisselor. Puteți trimite pe cineva după ea?

Satrapul se încruntă la Megabyxos.

– Ce mai e și prostia asta despre sora fetei?

– Nu știu despre ce e vorba, răspunse Megabyxos, evitînd ochii lui Lysippe.

– Întrebați-o pe Melissa Aspasia! zise Lysippe. Ea...

Fata tăcu brusc cînd simți privirea lui Megabyxos săgetînd-o. Fusese o privire foarte scurtă, dar în clipa aceea înțelese că el știa ce se întîmplase cu Tanais. Închise gura, amintindu-și că i se spusese că Filip al Macedoniei nu trebuia îndepărtat.

– Răspunde-i satrapului! se răsti Megabyxos, privindu-l pe Hero. Ce v-a spus regina?

Hero se încruntă.

– Eu n-am auzit nimic, că doar sînt surd.

Un chicot sălbatic se ridică în gîtlejul lui Lysippe și amenință să iasă sub forma unui suspin. Își încleștă pumnii și își fixă privirea pe cei doi paznici de lîngă ușă.

Satrapul scutură din cap.

– Nu contează. Ea ți-a dat pergamentul acela? Ia să-l văd!

Întrucît Hero nu se mișcă, unul dintre paznici îi smulse pergamentul din mînă și îl duse satrapului care îl desfășură și se încruntă la vederea scrierii citețe în greacă. Era clar că nu înțelegea nici el nimic.

– Trebuie să confisc asta, zise.

Lysippe deschise gura ca să protesteze, dar Megabyxos i-o luă înainte.

– Nu are nici o valoare, doar niște vechi mistere filozofale. Regina voia să-și șlefuiască educația.

– Mistere, zici?

Satrapul înfășură la loc pergamentul și îl puse sub braț. Zîmbi pentru prima dată.

– Nu te îngrijora, preotule, ți-l voi înapoia în bună stare de îndată ce voi fi terminat cu el. Între timp, țin să-ți reamintesc faptul că Templul lui Artemis Efesia are mult aur persan în cuferele sale și că Efes face încă parte din Imperiul Persan. Duci un trai plăcut aici, Megabyxos. Dar mă întreb cît timp va mai rămîne populară zeița ta dacă vei rămîne fără aur.

Ochii i se mutară pe lăzile mari din fundul încăperii.

Megabyxos arăta de parcă ar fi mîncat prea mult. Dădu țeapăn din cap.

– Păstrează pergamentul cît timp dorești. Și, dacă dorești să îi interoghezi din nou pe cei doi, mă voi asigura că se vor prezenta în fața ta într-o stare de spirit mai bună.

Se încruntă la Hero și la Lysippe.

– Nu va fi nevoie, zise Satrapul, adunîndu-și roba brodată cu mărgele în jurul corpului. Am lucruri mai importante de făcut decît să vorbesc cu niște copii obraznici, cum ar fi să mă asigur că mîndra noastră regină Olimpia va naviga înapoi în Macedonia împreună cu toți oamenii ei și nu va lăsa, așa, ca din greșeală, pe nici unul în urmă pe țărmul nostru.

Ieși din templu cu pași mari, săgetîndu-i cu privirea pe toți cei care nu se dăduseră din calea lui îndeajuns de repede.

Parfumul satrapului persistă în urma lui, provocîndu-i greață lui Lysippe. Îl privi disperată cum se îndepărtează. Megabyxos le făcea morală ei și lui Hero despre bunele maniere, dar nu auzea nici un cuvînt. Nu se putea gîndi decît la cuvintele: *„Satrapul nu mai este cu regina."* Nu mai era nimic care să îi împiedice pe macedoneni să părăsească Efesul.

De îndată ce Megabyxos îi lăsă să plece, ieși în fugă din templu și aruncă priviri disperate în jur. Satrapul nu se zărea nicăieri, iar ușa de la încăperea reginei era larg deschisă. O luă la fugă către porțile templului. Soarele se cufunda în mare, iar cerul căpătase o culoare purpurie aprinsă. Torțele ardeau în aerul cald al serii, luminînd coloanele uriașe de marmură ale templului și făcînd să lucească întreaga clădire, astfel încît putea fi văzută de oriunde de pe curinsul cîmpiei. Petrecerea era din ce în ce mai zgomotoasă, ca și cum nimănui nu-i păsa de ceea ce făcuse regina Macedoniei. Lysippe se întreba dacă măcar știau. O briză apăru de nicăieri, ciufulindu-i părul și aducînd cu ea miros de carne friptă dinspre altar.

Hero veni în grabă după ea.

– Unde te duci?

– Jos în port s-o ajut pe Tanais!

Hero arătă tăcut înspre golf.

– Oh, nu, *nu!*

La orizont tocmai se vedea o corabie cu toate pînzele ridicate, pornind în larg. Era imposibil de confundat Steaua Regală a Macedoniei care sclipea în apusul de soare, brodată pe pînza purpurie.

Un val negru de disperare o cuprinse pe Lysippe. Se sprijini de zid și își luă capul în palme.

– Regina o duce în Macedonia! Ar fi trebuit să mergem după ea imediat! Acum nu mai avem nici măcar pergamentul... Oh, Hero, ce mă fac?

Hero privi lung după corabie, încruntîndu-se.

– De ce ar duce-o pe Tanais tocmai în Macedonia? E mai plauzibil s-o lase undeva pe drum, undeva unde poate fi ascunsă. Oricum, tot pot să copiez pergamentul dacă vrei.

Lysippe respira adînc, pe măsură ce își venea în fire.

– Cum poți să copiezi pergamentul dacă nu-l mai avem? O să intri pe furiș în locuința satrapului și o să-l furi?

Privi la clădirile albe ale orașului și la vîrfurile gemene care se profilau pe cer. Nu știa unde locuia satrapul pe timpul ședерii lui în Efes, dar poate că nu era o ideea atît de rea. Oricum, era mai ușor decît să urmărească pe mare corabia reginei.

Hero zîmbi și sări zidul.

– Mai simplu de atît. O să-ți arăt. Hai!

Începu să-și croiască drum prin mulțimea de petrecăreți spre complexul în formă de fagure în care locuiau și studiau preoții. Neștiind ce altceva să facă, Lysippe îl urmă.

Robe nespălate și sandale ude erau împrăștiate peste tot și locul mirosea a transpirație bărbătească. Lysippe strîmbă din nas, îngrețoșată. Dar și preoții erau afară, sărbătorind ziua zeiței. Hero scotoci printre lucruri, alegînd o tăbliță goală și un instrument de scris. Făcu loc pe una dintre mese, ridică un scaun și aprinse o lampă. Își îndoi degetele de cîteva ori, apucă instrumentul cu un mic zîmbet.

– Privește cu atenție, amazoano! zise el, închizînd ochii.

Lysippe nu se putea concentra. Își dădea seama că Hero făcea niște semne pe ceară, dar întreaga atenție îi era la ușă și la marea îndepărtată. Rîsetele și muzica păreau a face parte dintr-o altă lume. „*Tanais!* strigă în tăcere. *Tanais, vino înapoi!*"

Apoi realiză ce făcea Hero.

Cu ochii închiși, își mișca rapid mîna peste suprafața de ceară de albine, lăsînd în urmă rînduri ordonate de litere grecești. La un moment dat, deschise ochii pentru a verifica tot ce scrisese, deși Lysippe era sigură că ar fi putut să continue cu ei închiși fără nici o problemă. Uimirea îi lua locul disperării pe măsură ce băiatul își vedea de lucru.

Cînd umplu o parte a tăbliței, i-o arătă cu un zîmbet.

– Tot mai ai nevoie de Annyla ca să ți-l citească, dar este original, te asigur. Dacă mai găsești niște tăblițe, îți scriu și restul. Am nevoie și de niște friptură de bou și de ceva de băut. Copiatul e un lucru dificil și erau multe lucruri scrise pe pergament. S-ar putea să dureze toată noaptea.

În ciuda grijilor pe care și le făcea din cauza lui Tanais, Lysippe privi lung la tăbliță.

– Cum reușești asta?

Hero ridică din umeri.

– Am o memorie mai specială. Stăpînul meu zicea mereu că ea compensează faptul că nu aud. Aș fi preferat să am auz bun, m-ar fi scutit de tot felul de necazuri.

Lysippe îl privi cum întoarce tăblița pentru a începe lucrul pe partea cealaltă.

– Asta s-a întîmplat data trecută cînd ai fost aici, nu? Ai copiat ceva ce nu-ți era permis, zise ea.

Hero mormăi.

– Și altele! Stăpînul obișnuia să mă trimită în astfel de locuri ca să examinez lucruri rare. Apoi m-a pus să i le copiez și să vînd copiile drept originale.

Ridică din umeri.

– La început era chiar amuzant. Doar că, atunci cînd oamenii descopereau că li se vînduse o copie, mă învinuia și mă bătea, ca să-i facă să creadă că e vina mea și să plece. Apoi, cînd lucrurile se linișteau, voia să copiez altceva.

Băiatul se strîmbă.

– M-a trimis în Templul lui Artemis de multe ori, îmi zicea să spun că am fugit și am nevoie de adăpost. Aici există obiecte originale valoroase din toată lumea, nu doar pergamente, ci și tablouri, statui, lire care au aparținut unor muzicieni faimoși, tot felul de lucruri. Și toate îi sînt dedicate lui Artemis, așa că nu sînt niciodată scoase din templu. Stăpînul meu îi

dădea lui Megabyxos o parte din profit pentru ca acesta să-și țină gura. Ar fi fost perfect. Doar că s-au certat de la niște coliere ale zeiței, așa că am fugit. Dar iată-mă aici din nou, făcînd aceeași șmecherie! Probabil că Megabyxos mă va omorî dacă află, asta dacă nu mă omoară mai întîi stăpînul meu.

Se strîmbă către ușă.

Lysippe atinse mîna lui Hero, uitînd o clipă de propriile griji.

– Nu voi lăsa pe nici unul să pună mîna pe tine, îți promit. Cînd voi găsi piatra, o voi folosi spre a te ajuta cumva. Unde se află acum stăpînul tău? Pare a fi un om îngrozitor.

Un gînd sîcîitor îi apăru în minte, dar avea mult prea multe alte lucruri de care să se îngrijoreze, așa că acesta dispăru.

– Este un om îngrozitor.

Hero îi evită privirea. Buzele i se strînseră cînd se aplecă asupra lucrului.

– Cînd vom găsi piatra, o vei folosi pentru a o ajuta pe sora ta, amazoano, mormăi el. Eu sînt o cauză pierdută.

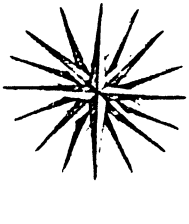

Capitolul 11
ALTARUL LUI ANDROKLOS

Un suflet searbăd e cel mai înțelept
și cel mai bun.

Pînă cînd Lysippe reuși să-și croiască drum prin mulțimea care petrecea pentru a-i aduce de mîncare lui Hero, se întunecase deja. Marele templu era luminat de torțe pîlpîitoare care făceau umbrele să danseze, lăsînd-o slăbită și ametită. La întoarcere, cineva încercă să-i dea o bucată din prăjitura aniversară în formă de cerb și înmuiată în miere. O respinse, făcîndu-i-se greață și numai la gîndul că ar putea să mănînce.

Se opri în curte și inspiră adînc aerul nopții. Luna se ridica prin fum, uriașă și rotundă, iar cerul de deasupra golfului era presărat cu stele. Petrecerea se dezlănțuia cu fiecare clipă care trecea. Mulțimea se revărsase dincolo de porțile templului, pe malul rîului, de-a lungul Căii Sacre, pe străzile orașului, unde dansau și îi aduceau laude lui Artemis. O văzu pe Melissa Aspasia întorcîndu-se grăbită la Casa Sîngelui, împreună cu un petrecăreț care gemea și care se

lovise la cap. În umbra din spatele Casei Somnului novicelor, cineva vomita.

Lysippe se întoarse dezgustată. Hero copia pergamentul filozofului. Annyla dormea încă în Casa Sîngelui. Melissele erau ocupate, iar Megabyxos era plecat la treburile lui. Nimănui nu părea să-i pese de Tanais. Oamenii care treceau nici nu păreau s-o observe pe Lysippe. Cu lacrimi în ochi, strînse la piept scutul mamei sale și își trecu degetele peste imaginea grifonului. În timp ce făcea asta, se gîndi la ceea ce-i spusese Hero și o idee îndrăzneață prinse contur.

Regina Olimpia nu știa cum arată Piatra Grifonului și nu se afla acolo pentru a o testa. Nimeni altcineva nu îndrăznea s-o atingă. Cine ar fi știut dacă Lysippe scotea o piatră falsă din templu? Cu puțin noroc, substituirea nu ar fi fost observată pînă la sosirea comandantului în Macedonia, și atunci, dacă Hero avea dreptate în privința ascunzătorii de pe insulă, ea și Tanais ar fi departe, în siguranță. Putea s-o ascundă pe sora ei în munți pînă avea să găsească adevărata piatră care s-o vindece. Tot ce avea de făcut era să scape de Alchimist...

Privi stelele. „La miezul nopții", zisese regina. Comandantul Cleitus avea să se afle la altarul lui Androklos în fiecare miez de noapte. Mai avea încă timp.

Cu inima bătîndu-i cu putere, întoarse scutul și își trecu mîna sub mînerul de piele. Mulțimea și torțele din jurul ei deveniră neclare în timp ce se furișă în templu, ridicînd scutul pentru a-și ascunde fața. Înăuntru era mai liniște, tăcerea fiind întreruptă din cînd în cînd de chicote înăbușite venind din umbră. În drumul

ei printre coloane, zări siluete care se îmbrățișau în colțuri întunecate, dar care o ignorară cînd trecu pe lîngă ele, și intră în sanctuarul interior al zeiței. Se opri la ușă, cu palmele transpirate, așteptîndu-se să audă șoaptele stranii pe care le auzise cînd intrase pentru prima dată acolo. Dar camera interioară era plină de foșnetul ei obișnuit, aromat de tămîie. Cineva aprinsese lumînări noi, care ardeau la picioarele lui Artemis ca o mare luminată de stele, iar grifonii erau înghețați la locul lor, cu ochii de chihlimbar lucind în lumina lumînărilor.

Puțin mai liniștită, Lysippe își propti scutul de zid și scoase o săgeată dintr-una din tolbele de la picioarele zeiței. Se întinse și cu vîrful săgeții scoase din montura ei o piatră mare de chihlimbar dintr-un colier de-al zeiței. Acesta sclipi în lumina lumînărilor, la fel ca orice altă piatră pe care-o văzuse vreodată.

– Iertare, Artemis, șopti fata. Dar am nevoie de ea pentru sora mea.

Înfășură piatra într-un pătrățel de in pe care cineva îl adusese drept ofrandă zeiței și înnodă săculețul la cingătoare. Tremurînd ușor, își puse iar scutul pe braț. Tocmai se pregătea să iasă din sanctuar cînd îi căzură ochii pe un arc aflat în umbră în spatele statuii. Era clar că arma fusese oferită odată cu săgețile. Era puțin mai lung decît cele cu care era ea obișnuită și frumos meșteșugit. Fără să se gîndească prea mult la ce i-ar folosi, Lysippe își prinse tolba de talie, aruncă arcul pe umăr și ieși grăbită din templu.

Își lăsă capul în jos în timp ce alerga spre poarta din zidul din spate. Dar chiar dacă observă cineva că

ducea cu ea o armă, nimeni nu dădu alarma. Poate credeau că se costumase pentru procesiune. O altă petrecere era în toi pe malul rîului. Cîțiva oameni erau în apă, la vad, stropindu-se și cîntînd, îmbrăcați complet. Lysippe căută îngrijorată din ochi un coif cu vîrf albastru sau lumini ciudate, dar, spre ușurarea ei, nu se zărea pe nicăieri nici Alchimistul, nici naiada. Bănui că mulțimea îi făcea să se țină deoparte.

Se strecură pe poartă și fluieră încetișor. Era îngrijorată ca nu cumva cineva să-l fi prins pe Vînt-de-Nord din nou, dar acesta veni tropăind ascultător. Se frecă ușor de scut, umflîndu-și nările. Fata îi împinse capul și sări pe spatele lui fără ajutorul căpăstrului. Animalul își întoarse capul și o privi surprins, apoi fornăi și o porni la trap.

Îl ghidă cu genunchii printre grupurile de petrecăreți, trecură de vad și intrară în orzul care creștea lîngă Calea Sacră. Era aproape de recoltă, așa că spicele coapte erau aproape de înălțimea ei, galbene și fantomatice în lumina lunii. Ținînd Calea Sacră și orașul pe partea dreaptă, îl întoarse pe Vînt-de-Nord dinspre rîu și îl îndemnă s-o ia la galop, aplecîndu-se pe gîtul lui, pe cînd acesta își croia drum printre spice. Calul își scutură capul cînd îi intrară semințe în ochi și Lysippe strînse mai tare arcul ei împrumutat. Dar teama și tensiunea care se acumulau în sufletul ei de cînd sabia Alchimistului o lovise pe Tanais începeau să se mai risipească puțin pe măsură ce înainta călare. Folosi scutul pentru a alunga spicele care o biciuiau cînd trecea pe lîngă ele și zîmbi, căci viteza

și mișcarea o făceau să se simtă mai bine, după ce fusese atît de mult timp înconjurată de ziduri.

Lanul de orz fu întrerupt de un drum care dădea în Calea Sacră și îi tăia calea, ducînd la sud spre o trecătoare prin munți. Îl opri pe Vînt-de-Nord și, respirînd greu, așteptă la adăpostul spicelor, să vadă dacă nu o urmărește cineva. La dreapta ei, clădirile de marmură din Efes străluceau albe în lumina lunii. Zgomotul și torțele aprinse de pe străzi indicau faptul că sărbătoarea era departe de a se termina. Dar drumul era pustiu și lanul continua dincolo de el. În timp ce Vînt-de-Nord mergea la trap peste urmele de roți lăsate de căruțe și se cufundă iar în adăpostul spicelor de orz, nu putu rezista să nu scoată un strigăt de triumf:

– Vino și prinde-mă, Alchimistule! Oriunde ai fi!

Reuși să ocolească orașul fără nici o problemă, dar orzul se rări cînd cîmpia se îngustă și fu nevoită s-o ia iar pe Calea Sacră care ducea prin cartierul Smyrna dintre dealuri, mai puțin populat, către coastă. Cîteva case erau împrăștiate pe povîrnișuri, dar se părea că toți locuitorii se aflau la petrecere. Niște oi fugiră din calea ei cînd traversă trecătoarea, scotocind umbrele cu privirea, cu nervii întinși la maximum. Simți furnicături cînd trecu pe sub un șir de intrări de peșteră, dar nici un vînzător de sclav nu ieși dintre dealuri ca s-o atace. În fața ei se întindea portul principal al orașului, sclipind în lumina lunii, cu cîteva corăbii ancorate. Deasupra portului, pe promontoriu, se profila un cerc de coloane mîncate de vreme, exact așa cum i-l descrisese regina.

Altarul lui Androklos.

Cînd genunchii lui Lysippe se strînseră fără ca ea să-și dea seama, Vînt-de-Nord încetini. Fata se simțea foarte vulnerabilă. Potrivi o săgeată în arc și își întoarse călușul pe drumeagul care ducea către ciudata ruină octogonală. Vîntul bătea dinspre deal, făcînd ca stuful din jurul coloanelor sparte să fosnească lin. Își lăsă scutul în jos pentru a-și odihni brațul și îl căută din priviri pe comandant. Dacă satrapul îi găsise pe oamenii reginei și îi alungase sau, mai rău, îi omorîse?

Un chicotit ușor veni dinspre tufișurile din stînga ei.

– În ordine, e fata noastră. Probabil că a scăpat de escorta ei.

Siluete înfășurate în mantii se ridicară de pe ambele părți ale drumeagului și înaintară spre Vînt-de-Nord. Se opriră, mirați de faptul că animalul nu purta căpăstru. Lysippe îl făcu să se învîrtă în cerc, poziționînd arcul astfel încît să țintească spre inima celui care vorbise. Scutul o încurca, dar nu slăbi ținta din ochi.

– Stai pe loc! Altfel trag! Nu glumesc!

Bărbatul își împinse de pe ochi gluga și o privi liniștit.

– În spatele tău stau ascunși cinci oameni de ai mei care s-ar răzbuna imediat pentru asta. Nu cred că ai venit aici să mă ucizi, nu-i așa, tînără amazoană?

Lysippe simți din nou cum îi sare inima din piept. Pe sub mantie, bărbatul purta niște veșminte zdrențăroase de țăran, dar mîna i se odihnea pe mînerul unei săbii solide. Pielea îi era la fel de neagră ca aceea a sclavului pe care regina îl adusese cu ea în templu, deși era clar că acest om nu era și nici nu fusese vreodată sclav. Vorbea greacă cu accent.

– Te-aș putea ucide dacă aș vrea! zise ea. Săgeata mea e mai rapidă decît săbiile lor.

Bărbatul admise asta dînd ușor din cap.

– Sigur ai putea înfige săgeata aceea în mine. Nu sînt însă sigur că m-ai și omorî. Ești mai tînără decît credeam, dar ai, într-adevăr, ochi de leu ca ai reginei. Mi s-a zis că aici a fost omorît un leu de către omul care a construit acest altar. Ai ucis vreodată un leu, tînără amazoană? Ai ucis vreodată un om?

– Tu ești comandantul Cleitus? întrebă fata, încleștîndu-și mîinile pe arc.

Bărbatul schiță un zîmbet.

– Se pare că va trebui să mă deghizez mai bine. Nu vorbi așa tare, hai să discutăm în altar, vrei? Nimeni nu urcă pînă aici, nici măcar oamenii satrapului. Toți cred că e un loc bîntuit.

O privi cercetător.

– E un loc ciudat, din cauza felului în care vîntul șuieră în jurul coloanelor. Văd că nu ți-e teamă de stafii, dar cred că mai bine ți-ai lăsa calul afară.

– Nu, zise Lysippe, Vînt-de-Nord vine cu mine!

Comandantul zîmbi din nou.

– Preferi să rămîi călare, ca să poți să fugi repede la nevoie, nu-i așa? Nu te pot învinovăți, deși aș prefera să nu fiu nevoit să privesc atît de mult în sus; după ce am stat atîta în vîntul ăsta mi-a înțepenit gîtul.

Lysippe se încruntă în timp ce îl îndemna pe Vînt-de-Nord să-l urmeze pe Cleitus. Se așteptase să-l urască pe comandantul macedonean de la prima vedere. Nu-i păsase prea mult dacă o să-l bage în

bucluc dîndu-i o piatră falsă pentru regină. Nu se gîndise că va fi atît de... uman.

Se opriră în centrul acoperit cu iarbă al altarului, înconjurat de coloane vechi, gata să se prăbușească. Un foc mic ardea în spatele unei grămezi de pietre, care-l făceau astfel să nu poată fi văzut de jos, și alți doi oameni în haine ponosite se ridicară în picioare la apariția lor. O priviră pe Lysippe plini de curiozitate. Fata simți fiori pe șira spinării. Cinci pe deal, doi aici, Cleitus... cîți oameni lăsase regina în urma ei? Vedea că Tanais nu era cu ei, dar cel puțin Alchimistul nu părea să fie nici el acolo. Se relaxă puțin, dar continuă să țină săgeata îndreptată către inima comandantului.

– Ai fost de față cînd Alchimistul și-a folosit puterile asupra mamei mele? întrebă ea.

Ochii omului negru se îngustară puțin.

– Nu mă amestec în astfel de treburi. Nu eram cu regina cînd aceasta le-a interogat pe amazoane.

– Dar sigur le-ai văzut! Doar ești comandantul ei, nu? Ce s-a întîmplat cu ele? Regina a spus că au evadat.

La aceasta, Cleitus zîmbi.

– Și eu am auzit același lucru.

Lysippe se încruntă din nou.

– Cum? Unde au plecat?

– Nu am avut timp să întreb. Erau grăbite să plece și nu aveau încredere în mine, ceea ce e de înțeles, avînd în vedere împrejurările.

Comandantul reacționa iar altfel decît se așteptase. Se încruntă.

– Tu le-ai ajutat să scape? șopti ea, coborîndu-și puțin arcul.

Expresia lui Cleitus se înăspri.

– Înțelege ce-ți spun, tînără amazoană! Sînt mai presus de toate loial Macedoniei. Sora mea a fost aleasă pentru a fi doica copilului regelui după ce se va naște. E o mare onoare și nu voi face nimic pentru a-i periclita poziția.

Făcu o pauză.

– Dar nu ucid femei neînarmate, fie ele grecoaice, persane sau amazoane. Cît despre locul înspre care a pornit-o tribul tău, cred că e evident. Sau mamele amazoane sînt atît de diferite de alte femei?

Lysippe coborî arcul și mai mult.

– Nu știu că am fost luate sclave, nu? S-au întors la peșteră!

O cuprinse brusc o altă bănuială.

– Regina l-a trimis pe Alchimist împreună cu vînzătorii aceia de sclavi ca să ne captureze?

Comandantul clătină din cap.

– Presupun că ar fi făcut-o dacă ar fi considerat că așa ar pune mîna pe Piatra voastră magică. Dar ei nu au ajutat deloc cauzei noastre, aducîndu-vă aici în Efes; a fost lucrătura Alchimistului, din cîte înțeleg. Nu, ea a crezut că v-a prins pe toate la Themiscyra. A durat ceva timp pînă a aflat de existența ta și a surorii tale, ca să nu mai vorbim cît ne-a luat să dăm de urma voastră.

Ridică o sprînceană.

– Doar pentru asta ai venit?

– Am adus piatra.

Cleitus o privi drept în ochi. Lysippe îi susținu privirea cît putu de mult. După ce se uită lung la ea, Comandantul întinse mîna.

– Bun. Dă-mi-o!

Lysippe desfăcu săculețul de la brîu și i-l răsturnă la picioare. Oamenii lui își ținură respirația și făcură cu toții un pas înapoi. Cleitus nu făcu nici o mișcare ca să ridice piatra. Își ridică privirea încet.

– Am auzit că aceste Pietre magice îi pot transforma în praf pe cei care nu au sînge pur de amazoană. E adevărat?

Lysippe îl îndemnă pe Vînt-de-Nord să meargă de-a-ndăratelea, încercînd să-i aibă în față pe toți macedonenii. Dar și ei se mișcau, asigurîndu-se că fata rămîne înconjurată.

– Cenușă, zise ea. Te va transforma în cenușă. De aceea am înfășurat-o în pînză. Nu ai voie s-o desfaci pînă nu ajunge în mîinile reginei tale, altfel te va ucide. Unde este sora mea? Vreau s-o văd acum.

Cleitus tot nu făcu nici o mișcare pentru a atinge săculețul de in.

– O vei primi pe sora ta cînd vei aduce adevărata Piatră, zise el.

Inima lui Lysippe se strînse.

Cleitus făcu un pas înainte și își lăsă mîna neagră pe coama lui Vînt-de-Nord. O privi drept în ochi.

– Bună încercare, tînără amazoană! Dar dacă ai fi adus Piatra cea adevărată, nu mi-ai fi dat-o atît de ușor, nu înainte de a vedea dacă sora ta e în siguranță. Regina m-a avertizat că s-ar putea să încerci așa ceva.

Se opri și desfăcu pînza, ridicînd chihlimbarul în lumina lunii.

– Drăguță, dar nu cred că e în stare să alunge moartea.

Dădu cu piciorul în piatră înspre unul dintre oamenii săi care o prinse din reflex și o lăsă să cadă ca și cum ar fi fost cărbune încins. Văzînd că nu i se întîmplă nimic, bărbatul rîse ușurat și ridică chihlimbarul pentru a-l arăta celorlalți care începură și ei să chicotească.

Lysippe se încordă. Ridică din nou arcul.

– Unde este Tanais? Dacă regina crede că îi voi trimite Piatra dincolo de mare, cînd am nevoie de ea pentru a o vindeca pe Tanais, e nebună!

Cleitus dădu din cap aprobator.

– Îți înțeleg dilema, tînără amazoană și te compătimesc. Adevărul este că mai întîi trebuie să testăm piatra. Regina ne-a lăsat instrucțiuni cu privire la aceasta și sper că mă vei crede cînd îți voi spune că voi face tot posibilul s-o ajut pe sora ta. E în siguranță deplină, la nici o jumătate de zi de mers pe mare de aici. Cînd îmi vei aduce piatra, te voi duce la ea, și mă voi asigura că vei sta cîtva timp singură cu ea pentru a face ce trebuie înainte ca eu să mă întorc în Macedonia.

Lysippe își coborî arcul din nou, simțind speranța renăscînd.

– Unde e? Pe care insulă ai dus-o?

Cleitus clătină din cap.

– Mi-e teamă că asta nu pot să-ți spun. Și nu are rost s-o cauți. Sînt sute de stînci nelocuite pe această coastă, fiecare dintre ele cu peșteri în care o persoană

poate fi ascunsă pe timp nelimitat. Întoarce-te la templu, tînără amazoană, și găsește Piatra aceea magică. Eu sau unul dintre oamenii mei vom sta de veghe aici în fiecare noapte. Dar să nu cumva să te duci să-i spui satrapului. Pentru că, dacă soldații lui încep să-și bage nasul pe aici, nu vei ști unde să ne găsești cînd va veni vremea, și sora ta va suferi din cauza asta.

În timp ce Lysippe asculta cu un amestec de speranță și frustrare, o pietricică zornăi pe povîrnișe în spatele lor. Oamenii comandantului încetară să mai chicotească și-și traseră săbiile. Un grup de bărbați zdrențăroși înarmați cu sulițe noi năvăliră gîfîind în altar. Conducătorul lor o fulgeră pe Lysippe cu ochii lui reci și albaștri. Nu purta coiful și părul argintiu era lipit de cap din cauza transpirației. Fata își stăpîni un fior. Nu era surprinsă de faptul că îl vedea pe Alchimist, ci doar pentru că îi luase atîta timp s-o găsească.

– A călărit prin orz! zise Alchimistul. A reușit să treacă pe lîngă noi. Nu se va mai întîmpla.

Cleitus ridică o mînă și oamenii săi își băgară săbiile în teacă.

– Chiar mă întrebam ce mai pui la cale, Alchimistule.

Mirosi respirația nou-veniților și privirea i se înăspri.

– Oamenii tăi au dat de niște vin neîndoit, nu? Parcă trebuia să stai de pază la templu ca să escortezi fata pînă aici cînd avea să iasă de acolo cu piatra? Regina mea nu ți-a dat aur bun macedonean ca să întreții obiceiurile de bețivani ale micii tale armate.

Alchimistul își mută privirea asupra comandantului.

– Ce fac cu aurul reginei tale e treaba mea. E festival. Vinul e pe gratis. Oamenii au intrat și au ieșit toată noaptea. Cum să vedem cînd se furișează afară o sclavă nespălată?

Cleitus o privi pe Lysippe amuzat.

– Nu prea cred că s-a furișat. Din fericire, fata nu e dintre cei care fug de problemele proprii. Dar în viitor, veghează mai bine. Sînt sigur că nu trebuie să-ți amintesc că această „sclavă nespălată" este singura care poate atinge Piatra pe care o căutăm amîndoi. Ar fi foarte neplăcut dacă s-ar hotărî dintr-odată să fugă în munți înainte de a găsi Piatra cea adevărată. Cea pe care a adus-o în seara asta nu îi e de nici un folos reginei mele, dar cu ea poți angaja un om care să-ți țină ochii deschiși.

Făcu semn din cap și soldatul macedonean care ridicase mărgeaua lui Lysippe i-o arătă Alchimistului, rînjind.

Pumnul Alchimistului se încleștă pe chihlimbar și degetele se îndreptară spre punguța de la brîu, dar se mulțumi să-i arunce din nou o privire urîtă lui Lysippe. Deși se simțea insultată de sugestia că ar putea să-și părăsească sora, comandantul macedonean urcase considerabil în ochii ei.

Cleitus o privi și-i zise cu blîndețe:

– Mi-e teamă că va trebui să te întorci cu Alchimistul. Eu nu pot risca să fiu recunoscut în Efes. Dar aștept cu nerăbdare următoarea noastră întîlnire, tînără amazoană.

Privirea lui o susținu pe a fetei timp de o clipă, înainte de a se uita încă o dată dezgustat la Alchimist,

și le făcu semn oamenilor săi. Macedonenii stinseră focul și se pierdură în noapte ca niște stafii.

Lysippe îl făcu pe Vînt-de-Nord să se întoarcă fulgerător și își îndreptă săgeata către Alchimist.

– Să nu te apropii de mine, altfel îți înfig săgeata asta în ochi!

Alchimistul dădu înapoi surprins. Apoi începu să rîdă.

– Ba nu o vei face. Știu că nu ești în stare să faci rău nici unei ființe vii.

Ridică un deget și oamenii săi îl înconjurară.

Mîinile lui Lysippe tremurau. „A încercat s-o ucidă pe Tanais, își spuse. *A folosit prafurile lui blestemate împotriva mamei mele.*" Dar tot nu se putea hotărî s-o facă. Ochii i se umplură de lacrimi de frustrare.

În timp ce ezita, Alchimistul făcu un pas înainte și, cu o mișcare atît de rapidă încît Lysippe abia avu timp să-și de seama de ce se întîmpla, îi smulse arcul și săgeata din mînă. Încercă să se agațe de armă, dar scutul o încurca. Cu un zîmbet rece, Alchimistul frînse frumosul arc pe genunchi și aruncă bucățile rupte în cenușa focului macedonenilor.

Lysippe scoase o altă săgeată și o îndreptă către el.

– Ține-te departe! Nu glumesc!

Alchimistul clătină din cap.

– Voi, amazoanele, sînteți atît de previzibile! Dar stai fără grijă, nu îți voi face nici un rău, cel puțin nu în noaptea asta. Nu ți-ai îndeplinit încă sarcina.

– Le-ai făcut rău lui Tanais și mamei mele!

Ochii cei albaștri sclipiră.

– Deci comandantul ți-a spus despre asta, nu? Ți-a zis ce i-am făcut?

– A scăpat! Va veni să se răzbune!

Alchimistul rîse.

– O, nu cred. Și-a bătut joc de mine spunîndu-mi că n-aș fi în stare să ies în soare fără coif, așa că m-am asigurat că nu va mai vedea niciodată soarele.

– Minți!

Într-un acces de furie, Lysippe aruncă săgeata, dar Alchimistul se feri și rîse iar.

– Chiar credeai că-l vei păcăli pe comandant cu mica ta șmecherie? Măcar ai fi putut face niște cercetări mai întîi și ai fi putut alege o piatră care să se asemene. Bucata asta veche de chihlimbar nu ar păcăli pe nimeni.

Aruncă în foc mărgeaua pe care i-o dăduse Cleitus, peste arcul rupt.

Lysippe căuta o deschizătură printre sulițe, ca să poată scăpa, dar vorbele lui o făcură să se oprească.

– Tu ai fost, șopti ea, simțind cum crește ura ei pentru Alchimist. Tu ai fost stăpînul lui Hero, nu? Cel care îl punea să copieze diverse lucruri.

Ochii cei lipsiți de gene sclipiră.

– De ce crezi că am umblat atîta după el în sălbăticie? E prea valoros ca să-l scap.

– Îi voi spune lui Megabyxos.

– Dacă faci asta, eu îi voi spune că plănuiești să-i furi piatra din sanctuar. Atunci te va da afară din templu și nu le vei mai vedea niciodată pe mama și pe sora ta. Acum fi cuminte, da? Dă-mi scutul și dă-te jos de pe cal, și s-ar putea să-ți dau

voie să mergi pe jos pînă la templu, în loc să te tîrăsc ca pe o sclavă.

Îi aruncă o privire unuia dintre oamenii săi și auzi un clinchet în spatele ei.

Cu oroare, Lysippe realiză că aduseseră cătușe pentru ea. Ameți pentru o clipă. Își ridică scutul, își înfipse călcîiele în coapsele lui Vînt-de-Nord cu un strigăt înăbușit. Aerul deveni neclar și văzu altarul ca prin ceață. Se aștepta ca Alchimistul să-și arunce prafurile către ea și să le ordone oamenilor săi s-o oprească. Dar în timp ce Vînt-de-Nord trecu printre ei, aceștia priviră în jur confuzi, agitîndu-și sulițele. Alchimistul însuși se holba la locul pe care se aflase călușul cu o clipă înainte. Privea de parcă încerca să zărească o siluetă îmbrăcată în negru care pîndea în întuneric.

Lysippe nu se opri ca să se gîndească la asta. Tremurînd din cauza șocului, îl îndemnă pe Vînt-de-Nord să meargă la galop pe Calea Sacră și nu se opriră pînă cînd nu se găsiră în siguranță dincolo de porțile templului.

Smyrna grăiește...

O altă surpriză! Copila a reușit să folosească scutul grifonului pentru a întorna privirea muritorilor. Ba mai mult, se pare că a dat de acest har din întîm-

plare, fără să aibă vreo învățătură de la mama ei. Totuși, cred că nici aceasta nu avea habar cum să folosească scutul în acest scop. Dacă ar fi avut cunoștință de învățăturile cele străvechi, ea și cele din tribul ei nu ar fi fost așa de ușor capturate.

Prin urmare, un har pierdut de-al amazoanelor a fost recuperat! Nu știu dacă să mă bucur sau să plîng. Desigur, trebuie să fiu foarte atentă. Dacă această copilă va descoperi adevărul despre grifon la fel cum a descoperit modul de folosire al scutului, prevăd mari greutăți în a o convinge să facă tot ce îi cer.

Se spune că nevoia poate trezi uneori puterile adormite în cei care au sînge pur, și răpirea surorii ei se pare că a fost cauza pentru aceasta. O turnură nefericită a lucrurilor, cu toate astea aș putea s-o folosesc scopului meu. Trebuie să le întreb pe surorile mele din ocean despre locul unde este ascunsă. Acest secret ar putea să-mi folosească drept unealtă de schimb data viitoare, cînd mă voi întîlni cu tînăra fată.

Capitolul 12

SCUTUL

Mi-am cercetat firea.

Mulți erau mahmuri în dimineața de după sărbătoarea lui Artemis. Megabyxos rămase în încăperile sale; preoții și preotesele își îndepliniră fără chef sarcinile din zori, gemînd încet; chiar și lui Hero i se dădu voie să doarmă, extenuat după noaptea pe care o petrecuse copiind din memorie întregul pergament al filozofului. Annyla încă se odihnea în Casa Sîngelui, iar paznicul de la ușă refuză s-o lase pe Lysippe să intre la acea oră, zicînd că Melissa Aspasia lăsase instrucțiuni ca novicele și refugiatele mai tinere să-și petreacă dimineața în pat. Prea obosită ca să se certe, Lysippe îl duse din nou pe Vînt-de-Nord în curtea altarului, îl țesălă cu o mînă de paie și se strecură în Casa Somnului novicelor. Ascunse scutul sub pătură și rămase întinsă, cu ochii în tavan, rememorînd întîlnirea cu comandantul Cleitus și cu Alchimistul. Plănuia să iasă iar, de îndată ce se va fi schimbat paznicul. Dar, deși era îngrijorată din cauza lui Tanais, efortul făcut în ziua și noaptea care trecuseră își făcu

simțite consecințele. Înainte ca soarele să lumineze stupii de pe Dealul Sacru, adormi.

Cînd se trezi după-amiază, templul intrase în rutina obișnuită. Se duse direct la Casa Sîngelui, dar Annyla nu era acolo și Melissele o goniră iar. Reuși în cele din urmă să dea de urma prietenei sale care se afla împreună cu alte preotese tinere și ajuta la îndepărtarea florilor moarte și la curățenia de după petrecere.

Cînd o văzu pe Lysippe, Annyla lăsă să cadă ghirlanda pe care o desfășura de pe o coloană și se repezi spre ea cu un strigăt înăbușit.

– Lysippe! Ești bine? Mi-au spus că dormi și că n-am voie să te deranjez. Am aflat vestea despre sora ta. Cu toții credem că e îngrozitor că Megabyxos i-a lăsat pe macedoneni să plece așa cu ea!

Două dintre celelalte fete se aventurară să vină și ele și îi zîmbiră stînjenite.

– Ne pare rău, mormăi cea mai mare. Dar noi chiar am crezut că a murit și nu știam ce să facem, altfel nu i-am fi lăsat s-o ia.

Ochii celeilalte fete se umplură de lacrimi. Cu buclele ei aurii, îi amintea lui Lysippe de o versiune mai în vîrstă a Timaretei.

– Biata ta soră! Era așa de tare rănită și acum nu o mai are nici măcar pe Melissa Aspasia ca s-o îngrijească! Barbarii aceea nu o vor ține în viață.

– Sst! zise fata mai în vîrstă, dîndu-i un ghiont în coaste.

Lysippe își dădu seama că ambele fete fuseseră de serviciu în Casa Sîngelui cu o zi înainte. O amazoană

adevărată le-ar fi ucis înainte ca ele să apuce să se scuze.

– Nu a fost vina voastră, zise ea cu hotărîre. A fost mîna Alchimistului la mijloc. Tanais nu va muri. O voi găsi înainte de asta.

Se uită la Annyla. Dar, în afară de faptul că își duse mîna la gît la auzul numelui Alchimistului, fata își revenise din sperietură. Lysippe o trase deoparte și îi povesti în șoaptă despre întîlnirea pe care a o avusese la miezul nopții cu comandantul Cleitus în altar și cum scăpase mai apoi de Alchimist.

– Ai fost la altarul lui Androklos? Singură, noaptea?

– Nu singură. Cu Vînt-de-Nord. Și cu scutul mamei mele.

– Dar e doar un cal! Annyla nu părea impresionată de pomenirea scutului. Locul acela e blestemat, Lysippe. E bîntuit de fantoma unui leu zburător și celor care îl văd li se întîmplă lucruri rele; ultima dată cînd a apărut fantoma, o corabie a eșuat pe stîncile de dincolo de promontoriu și toți cei care erau la bord s-au înecat. Alchimistul te-ar fi putut omorî... sau mai rău.

Își duse iar mîna la gît și se scutură înfiorată.

Lysippe se chinui să zîmbească.

– Alchimistul nu va mai încerca nimic pînă cînd nu găsim Piatra. A fost pus de veghe la templu ca să se asigure că nu fug pînă atunci, asta-i tot. Comandantul Cleitus a fost furios că am reușit să trec pe lîngă el. În afară de asta, leii nu zboară.

Dar, în timp ce vorbea, se gîndea la imaginea grifonului de pe scutul mamei sale, cu aripile întinse de o parte și de alta a corpului său de leu.

– Vreau să-ți arăt ceva, zise ea repede. Și trebuie să ne uităm și la tăbliţele pe care le-a copiat Hero. Cînd poți să scapi de aici?

Se temu că prietena ei va refuza s-o ajute cînd va auzi că Piatra va fi trimisă dincolo de mare în schimbul vieții lui Tanais. Dar Annyla fu de acord să continue căutările. Acum, că Tanais era în pericol, nu aveau de ales. Conveniră, așadar, să se întîlnească în curtea altarului după lăsarea întunericului.

În timp ce aștepta ca Annyla să-și termine sarcinile, Lysippe își luă scutul din ascunzătoarea secretă și se duse să vadă ce face Vînt-de-Nord. Spera să fie puțin timp singură ca să se poată gîndi. Dar Hero curăța țarcurile pe care boii le murdăriseră înainte de sacrificiu.

Se opri ca să-și adune gîndurile, intră în curte și îl prinse pe băiat de braț.

– De ce nu mi-ai spus că Alchimistul este fostul tău stăpîn?

Hero se întoarse, cu furca ridicată ca o armă. Din instinct, Lysippe ridică și ea scutul pentru a se apăra și băiatul privi dincolo de ea, la fel cum făcuse și Alchimistul. Lysippe coborî scutul, simțind fiori pe șira spinării.

– Să nu te mai furișezi în spatele meu în felul ăsta! Ochii cei negri ai lui Hero o priveau defensiv. Cine ți-a zis?

– El însuși!

Îi explică unde fusese cu o noapte înainte.

– De asta te aflai pe malul rîului cînd m-am dus să-l caut pe Vînt-de-Nord, nu-i așa? Copiai iarăși ceva pentru el.

Băiatul ridică din umeri.

– Și ce? Asta nu contează pentru tine.

– Ba da, contează. Acum zice că lucrează pentru macedoneni, dar sînt sigură că plănuiește să-i tragă pe sfoară. Cred că regina Olimpia are sînge de amazoană și de asta vrea să pună mîna pe piatră. Ai grijă, Hero! Pînă la urmă iar o să fii prins la mijloc, și o să fie rău pentru tine.

– N-aș prea crede, mormăi Hero, adunînd încrîncenat paiele.

Urmă un moment de tăcere. Lysippe se încruntă, neînțelegînd de ce băiatul era atît de ostil.

– Ce ai făcut cu tăblițele pe care le-ai scris? întrebă ea, schimbînd subiectul. Sper că nu le-ai lăsat în încăperile preoților. Dacă Megabyxos recunoaște textul, ar putea folosi asta ca pretext pentru a te da afară din templu.

– Nu sînt chiar așa de prost!

Hero se încruntă mai tare. Își dădu la o parte părul din ochi și arătă către țarcul lui Vînt-de-Nord.

– Le-am ascuns în așternutul de paie al calului tău. Preoților lui Artemis nu le place să se murdărească pe mîini și Melissele sînt mult prea ocupate ca să vină pe aici. Nu le va găsi nimeni, nu îți face griji.

Se uitară suspicioși unul la altul.

– Mulțumesc, zise Lysippe.

– Pentru ce?

– Pentru că ai copiat ghicitorile.

Hero ridică din nou din umeri și scoase o altă grămadă de paie murdare din țarc.

– Tot ai nevoie de cineva care să ți le citească. Pentru mine n-au nici un sens.

– Annyla vine aici în seara asta.

Băiatul nu zise nimic, își continuă munca, dar nu-și luă ochii de pe buzele ei.

– Aș vrea să fii și tu de față. Vreau să-ți arăt ceva.

Hero îi aruncă o privire liniștită pe deasupra furcii.

– Aveam impresia că nu ai încredere în mine.

– Oricum ne-ai spiona, și apoi, trei capete sînt mai bune decît două. Vrei să ne ajuți, Hero? Te rog!

Băiatul bombăni ceva despre cum că are destule de făcut și fără să-și mai stoarcă creierii cu niște ghicitori filozofale stupide. Dar fata îl văzu zîmbind în timp ce se apleca asupra grămezii de paie.

Cînd ridică scutul mamei sale în umbra curții altarului în seara aceea, Lysippe avu trei spectatori, Annyla, Hero și calul ei. Privi cum aceștia își pierdură capacitatea de a se concentra asupra ei, clipiră și apoi își reveniră, cu priviri confuze. Vînt-de-Nord fornăi și adulmecă scutul așa cum făcuse și cu o noapte în urmă. Annyla se încruntă în timp ce privi în jur, apoi la Lysippe. Hero fu primul care acceptă ce se întîmplase.

Acesta șopti, impresionat:

– Deci *așa* ai trecut pe lîngă Alchimist! Scutul te face să dispari, ca un truc de alchimie! Cum ai reușit asta? E cumva vreun praf special presărat pe imagine?

Își trecu unghia peste vopseaua aurie murdară.

Lysippe îmbrățișă scutul într-un gest de apărare.

– Nu știu cum se întîmplă. La început nici nu mi-am dat seama, aveam nevoie de el ca să mă ascundă, și asta a și făcut. Dar acesta este scutul nostru tribal, transmis de la mamă la fiică timp de generații. Se spune că are puteri străvechi. Mama l-a folosit pentru a invoca o oreadă în peștera de la Themiscyra...

Glasul îi pieri, apoi zise grăbită:

– Așa că poate îl voi putea folosi pentru a o chema pe Smyrna. Cel puțin știu că pot folosi scutul pentru a pleca din Casa Somnului și a mă ascunde de Alchimist și de oamenii lui. O să mă duc la rîu și o s-o rog pe Smyrna să afle unde e Tanais.

– Nu cred că e o idee bună, Lysippe.

Annyla încă se încrunta în direcția scutului.

– E ca și cum ți-ai pierde conturul și parcă într-adevăr ai dispărut pentru o clipă, dar, de îndată ce am știut unde să mă uit, te-am văzut din nou. Poate e ca șmecheria aceea pe care o face Megabyxos cu statuia zeiței și unghiul soarelui, dar invers. Dacă te îndepărtezi prea mult, poți fi văzută.

Hero aprobă din cap.

– Dacă scutul e atît de vechi pe cît spui, probabil că nu a mai rămas prea mult praf sau ce o fi substanța aia. Nu m-aș baza pe el să mă ascundă de Alchimist, se pricepe la astfel de șmecherii, ai uitat?

Lysippe scutură din cap.

– Nu e vorba de alchimie. Cred că e vorba de puterea grifonului.

Hero și Annyla schimbară o privire. Dar nu putură să nege faptul că Lysippe reușise cumva să se facă invizibilă, cel puțin pentru o clipă. Și șmecheria cu

dispariția nu funcționă atunci cînd Annyla și Hero țineau scutul, așa că se părea că e un har de-al amazoanelor, la fel ca somnul tămăduitor. Acum că era sigură că scutul avea putere, Lysippe vru să se ducă la rîu imediat. Dar ceilalți doi o sfătuiră să aibă grijă.

– Încă nu ne-am uitat peste ghicitorile filozofale, zise Annyla. Chiar dacă naiada îți spune unde e Tanais, tot trebuie să găsim piatra ca s-o putem vindeca. Nu ziceai că Smyrna vrea piatra pentru ea însăși? Poate nu va dori să te ajute.

Hero aprobă.

– Se pare că Alchimistul a folosit aurul macedonean pentru a angaja mercenari și a cumpăra arme. Cu siguranță i-a postat pe undeva, de pază pe malul rîului, mai ales după ce te-ai strecurat pe lîngă el o dată.

– Nu mă vor vedea. Am scutul, ai uitat?

– Vor vedea luminile naiadei, zise Hero pe un ton sumbru. Le-am văzut cu toții data trecută. Apoi te vor vedea pe tine, și Alchimistului nu-i plac oamenii care își bat joc de el. Eu știu mai bine. Vrei să-ți mai arăt o dată spatele meu?

Lysippe strînse mai tare scutul. Era și așa îngrijorată de faptul că trebuia să cheme naiada din nou, fără ca prietenii ei s-o convingă să renunțe.

– Mă duc, și gata, zise ea cu hotărîre. În seara asta, după ce descoperim ascunzătoarea Pietrei. În felul acesta, voi avea ceva cu care să negociez și Smyrna va fi nevoită să mă ajute.

Dar dezlegarea ghicitorilor filozofului se dovedi un lucru mai complicat decît crezuseră. Cei trei

petrecură seri întregi în țarcul lui Vînt-de-Nord, între cină și ora de culcare pentru a examina textele copiate de Hero. Tăblițele aveau o suprafață moale, de ceară de albine preparată în așa fel încît elevii să-și poată corecta ușor greșelile. Hero folosi partea neascuțită a unui instrument de scris pentru a șterge orice text despre care hotărîră că nu le e de folos, lăsînd doar părțile care păreau să se refere la templu sau la magie. Annyla spuse că nu ar trebui să șteargă nimic, dar Hero era hotărît.

– Trebuie să eliminăm bucățile neimportante dacă vrem să vedem întregul. Și trebuie să ai încredere în mintea ta să potrivești detaliile după aceea. Așa reușesc eu să-mi aduc aminte lucrurile. Dacă aș încerca acum să memorez totul pînă la ultima mîzgălitură, aș uita de unde am început înainte de a ajunge la sfîrșit.

Lysippe și Annyla se îndoiau încă. Dar Hero le spuse că putea înlocui ușor bucățile șterse dacă hotărau că au nevoie de ele mai tîrziu, așa că îl lăsară să facă tot ce voia. Li se părea că în sfîrșit înaintează cumva în căutările lor, pe măsură ce zilele călduroase ale lui Thargelion făceau loc lunii înăbușitoare de vară Skeroforion.

După întîlnirile lor, Lysippe stătea trează, transpirînd de căldură, gîndindu-se la toate locurile posibile în care putea fi ascunsă piatra. În fiecare dimineață sărea din pat cu o nouă teorie, dar toate speranțele i se spulberau cînd se repezea în acea parte a templului și nu găsea nimic. Se strecura iar și iar în sanctuarul interior, aducîndu-și aminte de ce se întîmplase cînd Annyla o dusese prima dată să vadă statuia zeiței și pe

paznicii ei grifoni. Dar, cu toate că simțea uneori aceeași amețeală cînd se apropia de statuie, șoaptele nu se auzeau. Mărgeaua de chihlimbar pe care o luase de la locul ei fusese înlocuită, la fel și arcul și săgețile din tolbe, furtul fiind pus pe seama spiritelor rele din timpul festivalului.

Era din ce în ce mai îngrijorată din cauza lui Tanais. Regina urma să nască în curînd, și comandantul va deveni nerăbdător. Știa că nu putea să mai amîne mult vizita ei la naiadă, dar se dovedi că Hero avusese dreptate în privința oamenilor Alchimistului. Patrulau la vedere pe malul rîului, purtînd coifuri uzate, ca al Alchimistului, cu vîrfuri albastre, de parcă ar fi fost soldați într-o armată adevărată. De cîte ori Megabyxos îi trimitea pe paznicii templului să-i gonească, se întorceau în număr mai mare și se aliniau de-a lungul zidului, cu mîna pe mînerul sabiei, aruncînd priviri amenințătoare. Satrapul era din ce în ce mai agitat și ceruse suport militar din Persia. Dar împăratul se afla în Babilonul îndepărtat. Mesagerilor le lua o lună să ajungă la el și o alta ca să se întoarcă, așa că încă nu sosise nici un soldat. Hero spuse că mesagerii puteau dispărea la fel de ușor ca toți ceilalți oameni, dar Lysippe avea prea multe pe cap ca să-i pese. Tot ce știa era că satrapul le confiscase pergamentul cînd avusese mai multă nevoie de el și că întîlnirea pe care insistase ca ei s-o aibă cu el din ziua aceea îi împiedicase s-o oprească pe regina Macedoniei să plece cu sora ei.

În fiecare zi, Lysippe era sigură că se apropia de descoperirea ascunzătorii secrete a Pietrei. Cu toate

acestea, chiar și cînd Hero ștersese cea mai mare parte din ceea ce scrisese, ghicitorile nu deveniseră mai clare. Majoritatea fragmentelor rămase menționau alchimia și proprietățile focului, și începu să bănuiască faptul că Hero nu căuta Piatra, ci continua să se ocupe de ceva ce îl pusese stăpînul său să investigheze.

În cele din urmă, nemaiputînd să suporte teribila nesiguranță, Lysippe așteptă o noapte cu nori și se prefăcu că doarme pînă cînd respirația Annylei deveni mai rară și profundă. Se dădu jos de pe salteaua ei, își agăță scutul la spate și îi oferi paznicului de la ușă scuza obișnuită. Acesta fu suspicios de data aceasta și o urmări cu atenție. Dar de îndată ce ieși, ridică scutul și țîșni pe lîngă el.

Alergă direct la zidul curții și se cățără pe acesta. Unul dintre oamenii Alchimistului ședea pe o piatră din apropiere, scuipînd sîmburii unei portocale. Sulița lui era pe pămînt lîngă el și pe creștetul capului avea coiful cu vîrf albastru. Înălțînd scutul, Lysippe se furișă pe lîngă el și se îndreptă spre vad.

Intră în apă, tresărind din cauza frigului din jurul coapselor și fluieră la fel cum ar fi făcut dacă și-ar fi chemat calul.

– Smyrna! strigă ea încet. Trebuie să vorbesc cu tine.

Aștepta, tremurînd ori de cîte ori privea spre omul de pe mal. Scutul putea s-o ascundă de ochii acestuia, dar el putea să audă apa clipocind sau chemarea ei. Norii se împrăștiară și luna făcu apa să pară argintie, luminînd și stupii de pe Dealul Sacru. Omul Alchimistului se ridică în picioare și se întinse.

Un alt bărbat cu coif apăru pe mal și schimbă cîteva cuvinte cu tovarășul lui. Începură amîndoi să rîdă.

Lysippe profită de faptul că paznicului îi fusese distrasă atenția și strigă iar:

– Smyrna! Am scutul grifonului! Îți poruncesc să vii!

Dinții îi clănțăneau. Apa se tulbură în jurul ei. Un pește mare cu o semilună aurie pe cap îi alunecă printre glezne, făcînd să i se încrețească pielea. Dar nu se ivi nici o naiadă.

– Te rog, Smyrna... Macedonenii au dus-o pe sora mea pe o insulă din apropiere! Te rog, întreabă-le pe oceanide unde se află!

Așteptă pînă cînd cerul deveni cenușiu deasupra munților dinspre est și brațul îi obosi atît de tare, încît de-abia mai putea înălța scutul pentru a o ascunde de privirea bărbatului care preluase paza. Dar singurul semn că rîul era bîntuit fu o sclipire foarte scurtă pe care o prinse cu coada ochiului tocmai cînd renunțase și se întorcea pe mal.

Înțepeni, uitîndu-se lung la locul unde apăruse. Dar sclipirea pierise deja. Annyla avea dreptate. Era clar că Smyrna nu avea de gînd s-o ajute.

Abia mai găsi puterea să se cațere înapoi pe zid. Se furișă în Casa Somnului încă tremurînd și își trase pătura peste cap. Îi luă multă vreme ca să se încălzească.

Umbrele negre de sub ochii lui Lysippe nu trecură neobservate a doua zi de dimineață și se alesese cu o răceală care o făcea să strănute. Melissa Aspasia o trimise la Casa Sîngelui. O asigură că un mesager al

templului fusese trimis la Pella pentru a negocia eliberarea surorii ei. Nu trebuia decît să aibă răbdare și să încerce să nu-și mai facă griji.

Lysippe se gîndi la ceea ce îi spusese Hero, cum că și mesagerii dispar. Apoi se gîndi la Tanais și că era posibil ca aceasta să moară singură pe o insulă, înainte ca ei să găsească piatra și începu să tremure din nou. Voia s-o întrebe pe Melissa Aspasia atît de multe lucruri! Cum putea să aibă cineva un zeu drept tată, de ce amazoanele se transformau în nimfe, cînd alții mureau pur și simplu, dacă Tanais era îndeajuns de amazoană ca să se transforme și ce se va întîmpla cu ea dacă se va transforma... Dar cînd încerca să vorbească, întrebările ieșeau neclare, amestecate toate în capul ei cu regina Macedoniei și fiul nenăscut al acesteia care avea și el un zeu drept tată.

– E și ea amazoană, nu-i așa? bolborosea fata. Are ochii galbeni ca ai mei, și s-a culcat cu un zeu la fel ca mama mea, dar nu știa despre scut! Trebuie să chem naiada...

Aspasia clătină din cap și mai chemă o Melissă. Amîndouă o obligară pe Lysippe să înghită o licoare care mirosea suspect de mult cu cea pe care i-o dăduseră Annylei. Apoi Melissa Aspasia o puse să se bage în pat în Casa Sîngelui și îi mîngîie părul ud pînă cînd fata încetă să mai strănute și căzu epuizată într-un somn adînc.

După această întîmplare, zilele lui Lysippe fură presărate cu sarcini ușoare în templu și în jurul acestuia. Umplea lămpile cu ulei, împodobea statuile cu ghirlande de flori proaspete, aducea apă de la fîntînă,

curăța peștele pe care preoții îl aduceau de la rîu, topea ceara de albine ca să facă lumînări și îndeplinea o mie de alte treburi mărunte care o făceau să fie aproape la fel de ocupată ca Melissele. Era bucuroasă că avea de lucru, căci o împiedica să se mai gîndească la eșecul avut cînd chemase naiada sau la ceea ce i se putea întîmpla lui Tanais.

Reuși să aibă niște discuții mai raționale cu Melissa Aspasia despre amazoane, dar preoteasa părea mult mai interesată de somnul tămăduitor și cum ar putea acesta să-i ajute pe ceilalți pacienți, decît de adevărul despre tatăl lui Lysippe. Luă mostre din părul, unghiile, saliva și sîngele fetei și plecă gînditoare să le testeze. Între timp, Lysippe, Annyla și Hero continuau să se întîlnească în fiecare seară ca să discute despre ghicitori, și Lysippe se consola cu gîndul că, odată ce vor fi găsit piatra, o va folosi ca s-o oblige pe Smyrna să-i spună unde se află Tanais.

Orzul fu adunat de secerătorii din Efes și paiele proaspete fură tăiate și lăsate să se aurească în soare. Dar înțelesul ghicitorilor continua să le scape. Apoi, într-o după-amiază fierbinte, înăbușitoare, Lysippe se afla în complexul preoților ajutînd la turnarea cerii în forme pentru a face lumînări. În drumul ei spre ieșirea din atelier, răsturnă din greșeală o formă nefixată. Ceara picură în vasul pentru jăratic și flacăra izbucni deasupra cărbunilor încinși. În timp ce preoții săreau să stingă focul, Lysippe se lumină. Ieși în fugă din complex, ignorîndu-i pe preoții care strigau în glumă după ea că va da foc templului dacă nu era atentă, și se repezi în curtea altarului.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Hero, ridicîndu-și ochii de la lucru. Ai vreo veste despre sora ta... ?

– Focul! zise Lysippe întretăiat. Ai avut dreptate, Hero! Informația din pergamentul filozofal era corectă, toate chestiile alea despre foc și transformare. De asta se auzeau șoapte!

– Despre ce vorbești? se încruntă Hero. Doar nu te doboară iar febra, nu? Ai niște ochi așa ciudați...

Lysippe scutură cu sălbăticie din cap.

– Nu! Sînt bine. Statuile pe care le-am auzit în sanctuar! Grifonii!

Se întoarse agitată către Annyla, care alergase în curte după ea, alertată de strigăte.

– Asta s-a întîmplat prima dată cînd m-ai dus să văd zeița, îți amintești? Am răsturnat lumînările și roba a luat foc! Atunci mi s-a părut că aud grifonii șoptindu-mi. M-am tot întors acolo ca să-i mai aud, dar de obicei e foarte frig în templu chiar și în zile fierbinți ca aceasta, și șoaptele nu s-au mai auzit. Am crezut că mi s-a părut, dar dacă nu e așa? Vreau să încerc să aprind iarăși focul acolo.

Hero rîse.

– Statui care șoptesc? Și eu care credeam că e ceva în neregulă cu urechile mele!

Dar fața Annylei era serioasă.

– Nu ai voie să aprinzi focul în Templul lui Artemis, Lysippe! Chiar dacă ai auzit statuile grifonilor șoptind, cum ne va ajuta asta să găsim piatra?

– Nu înțelegi? Sînt sigură că data trecută încercau să-mi spună ceva, și Smyrna mi-a zis să nu las piatra să se încălzească! Dacă a zis asta ca să se asigure că

nu voi învăța s-o folosesc înainte de a i-o da ei? Statuile grifonilor și piatra trebuie să aibă o legătură între ele. Dacă îmi dădeau instrucțiuni? Data trecută șoaptele se auzeau slab, dar atunci era vorba de un foc mic. Poate că, dacă am încălzi statuia îndeajuns, aș putea să aud ce îmi spun.

Îi privi pe cei doi, conștientă de ceea ce le cerea să facă.

– Merită să încercăm, nu? Am putea să dăm jos robele și bijuteriile zeiței, să le înlocuim cu niște saci vechi și... să pregătim niște apă ca să stingem focul după aceea. Dacă o facem în seara asta, nu va fi nimeni în templu cu excepția lui Megabyxos, iar el va dormi în camera lui. Pot folosi scutul ca să ne ascundă.

– Chiar dacă nimeni nu va observa focul, mirosul va persista după aceea, protestă Annyla.

– Templul e mereu plin de fum! Va trebui doar să ardem multă tămîie a doua zi dimineața pentru a masca mirosul și să pretexăm că am aprins prea multă din greșeală. Te rog, Annyla, sînt sigură că vom reuși.

Hero începu să zîmbească ușor.

– Cu puțin noroc, Megabyxos se va îneca. O merită, pentru că i-a lăsat pe macedoneni s-o ia pe Tanais! Va trebui să ne acoperim fețele, totuși, ca să nu leșinăm și noi cît vom sta acolo.

Annyla se încruntă la el.

– Tu nu vii cu noi, Hero.

– Încearcă să mă oprești!

– Dar sigur vei fi învinuit de aprinderea focului, dacă te vede cineva în templu!

Hero îi întoarse o privire amuzată.

– Te cred că îți pasă mult de mine, dulcea mea Melissa.

Annyla se înroși.

Înainte ca Lysippe să aibă timp să se mire de reacția fetei, Hero chicoti și continuă:

– Nu se poate aprinde un foc ca lumea doar cu căldura chipului tău, să știi! Veți avea nevoie de ulei și de prafuri de alchimist ca să încălziți bine statuia. Și, dacă nu vă pricepeți, o să dați foc întregii clădiri. Eu știu cum să fac asta în siguranță și cum să sting focul după aceea. Totuși, îmi trebuie o zi sau două ca să fac rost de tot ce am nevoie.

Se gîndi o clipă, apoi își coborî vocea.

– Ce-ați zice să așteptăm pînă la eclipsa de lună? Am senzația că scutul magic al lui Lysippe va avea nevoie de puțin ajutor ca să ascundă ce avem de gînd să facem de data asta!

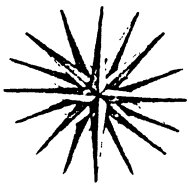

Capitolul 13
FOCUL

Toate lucrurile se preschimbă în foc.

Sanctuarul interior al templului era înfricoșător noaptea. Cînd Annyla își mișca torța, umbrele dansau, făcînd-o pe Lysippe să tresară. Geamurile de pe acoperișul de deasupra statuii lui Artemis erau întunecate și nici o scînteiere de stele nu străpungea norii ca să-i atingă coroana. Cei trei prieteni acționară rapid, înlăturînd robele fine și bijuteriile, înlocuindu-le cu saci pe care îi aduseseră din magazie. Mai întîi un strat umed, apoi unul uscat. Astfel Lysippe avu ocazia să vadă pentru prima dată clar animalele sculptate în statuie. Pe picioarele, pe pieptul și în jurul umerilor zeiței albine, grifoni, lei și cerbi minusculi de marmură se luptau pentru spațiu. Cei doi grifoni care stăteau de o parte și de alta a ei priveau procesul cu ochii lor de chihlimbar, făcîndu-i mîinile lui Lysippe să transpire.

Ascunzîndu-se cu ajutorul scutului, fusese ușor să se strecoare afară din Casa Somnului și să se furișeze pe lîngă paznici în templu. Hero le aștepta înăuntru și adunară repede lucrurile de care aveau nevoie din ascunzătoarea din acoperiș în care băiatul le adusese

mai devreme. Dar acum, cînd se aflau efectiv în fața zeiței, focul nu mai părea o idee la fel de bună. Dacă șoaptele fuseseră doar o închipuire? Asta ar fi destul de rău. Totuși, ce o îngrijora de fapt pe Lysippe era posibilitatea ca avertismentul Smyrnei să fie adevărat. Dacă piatra își pierdea puterile cînd se încălzea?

În timp ce se uita nehotărîtă la grifoni, Annyla împături cu grijă robele lui Artemis și le duse afară.

– Lysippe! șuieră ea, cînd intră și o văzu stînd tot acolo. Trebuie să ne grăbim!

Lysippe decise să ignore îndoiala și o ajută pe fată să înmoaie fișii de in în hidria mare pe care o umpluseră la fîntînă în dimineața aceea și pe care o aduseseră pe furiș în sanctuar. Mîinile îi tremurau și risipea întruna apă. Hero fluiera ușor pentru el însuși în timp ce se mișca în jurul statuii, turnînd amestecul lui de ulei și prafuri secrete de alchimist peste învelișul exterior. Părea să fie singurul care se distrează. Mutară ofrandele zeiței la o distanță sigură și, în sfîrșit, totul fu gata.

Stăteau în mijlocul podelei de marmură curățate, ținînd în mînă fișii de in ud, uitîndu-se unul la altul.

– Se pornește vîntul, șopti Hero. Ar trebui să închidem ușile. Altfel va fi curent și focul ne va scăpa de sub control.

Annyla le închise încet, o privi pe Lysippe și își mușcă limba.

– Asta e... Noroc!

Lysippe se uită la grifoni.

– Nu am nevoie de noroc. Ori îmi vor vorbi, ori nu.

– Nu uita să-i întrebi unde e Piatra, zise Hero. Altfel toate astea vor fi pierdere de vreme.

Întunecat, își trase peste gură și peste nas pînza de in udă și atinse flacăra torței de un colț al învelișului. Se uzi un sfîrîit și se ivi o scînteie verde, puternică, apoi focul se întinse pe picioarele zeiței atît de repede și cu atîta violență, încît Annyla și Lysippe se dădură înapoi pentru a evita căldura bruscă.

Hero o luă de mînă pe Annyla și o trase în spatele sanctuarului. Fumul se îngroșa sub acoperișul de sticlă. Cu picioarele tremurînd, Lysippe își puse repede legătura de in ud peste față și se sui pe bancă în fața statuii. Simțea focul dogorîndu-i în obraji. Fața senină a zeiței era aurie din cauza luminii tremurătoare. Dar se pare că Hero chiar știa ce face și flăcările nu se întindeau. Privi la grifoni în așteptare.

– Vorbiți cu mine! îi imploră ea. Spuneți-mi unde este ascunsă Piatra Smyrnei! Spuneți-mi cum s-o vindec pe Tanais!

Se auzi un zgomot dincolo de uși. Annyla și Hero priviră în jur speriați. Dar Lysippe uită de tot cînd auzi din nou șoaptele.

Se aplecă înainte, tremurînd de emoție. Șoaptele erau mai clare ca data trecută, dar, cu toate acestea nu putea desluși cuvintele. Cu ochii ațintiți asupra grifonilor, se ridică de pe bancă și se tîrî spre fum și căldură.

– Atenție, Lysippe! strigă Annyla.

Avertismentul ei se transformă într-un țipăt cînd ușile sanctuarului interior se deschiseră cu un zgomot puternic. Vîntul pătrunse în încăpere, prinzînd flăcările și trimițîndu-le spre acoperiș într-o coloană

sfîrîitoare. Sticla se făcu țăndări și Lysippe se dădu înapoi clătinîndu-se sub ploaia de fragmente strălucitoare care cădea prin fum. Fu vag conștientă de prezența altor corpuri în sanctuar, dar nu îndrăzni să-și ia ochii de la statuie. Apa clipoci peste picioarele zeiței, sfîrîind pe marmura încinsă.

Se crăpă încă un geam. Vîntul, care acum trecea liber prin sanctuar, purtă flăcările și mai sus și una dintre barele galeriei de deasupra începu să ardă. Lysippe simțea că i se învîrte capul. Îi venea să leșine din cauza căldurii, iar șoaptele îi pătrundeau în minte, dar tot nu înțelegea nimic.

Annyla țipă din nou. Lysippe se întoarse la timp pentru a vedea cîțiva paznici dînd buzna pe ușă. Doi dintre ei îl țineau pe Hero care se zbătea. Altul încerca s-o tragă pe Annyla afară din sanctuar, în timp ce aceasta se lupta să ajungă la hidria.

– Trebuie să stingem focul! suspina Annyla. Dați-i drumul lui Herostratus, el știe s-o facă!

– Nu vorbi prostii!

Paznicul îi desprinse degetele de pe clanță.

– Dă-te la o parte și lasă-i pe preoți să se ocupe de asta.

Afară, în noapte, cineva sufla necontenit din cornurile de bronz. Preoți și preotese cu ochii cîrpiți de somn, îmbrăcați încă în veșmintele de noapte, alergau printre coloane strigînd. Prin ușile deschise ale sanctuarului, Lysippe îi văzu cum înșfacă repede comorile templului și ies iar clătinîndu-se. Cîțiva încercară să ajungă pe acoperiș, dar bîrnele se aprinseseră și mare parte din galeria de lemn era în flăcări. Vechea scară

de cedru din mijlocul templului părea un șemineu uriaș. Alții se repeziră în sanctuar și începură să vînture robele arzînd ale zeiței cu draperiile pe care le smulseseră în grabă în încercarea de a opri focul să se răspîndească. O împinseră la o parte pe Lysippe și îi strigară să iasă înainte de a apuca să fie rănită. Bărbații care îl prinseseră pe Hero îl traseră deoparte și îl împinseră violent în zidul din fundul camerei.

– Acum chiar că ai dat de bucluc, Herostratus! strigă unul dintre ei, tușind din cauza fumului.

Îi trase de pe față masca de in și i-o flutură prin fața ochilor.

– Credeai că asta o să te salveze? Asta e dovada că focul nu a fost accidental! L-ai pus intenționat, nu-i așa? Nu-i așa?

Hero nu pierdu timpul ca să-și apere nevinovăția.

– Închideți ușa! strigă el răgușit. Nu faceți decît să-l întețiți...

– Taci! strigă paznicul templului drept răspuns și îl pocni ca să-și întărească porunca. Hero gemu și scuipă un dinte plin de sînge.

Amețită, Lysippe se ghemui în mijlocul oamenilor care strigau și alergau. Șoaptele deveneau din ce în ce mai puternice, dar tot nu înțelegea ce spuneau acestea.

– Unde este Piatra Grifonului? strigă ea. Trebuie să-mi spuneți unde se află ascunsă piatra!

Cu un efort, ignoră confuzia din jurul ei și luă scutul din locul său sigur de lîngă perete.

– Sînt ultima amazoană! Posed scutul grifonului! Vă poruncesc!

Se auziră rîsete în mintea ei, ca nişe aripi care băteau. Apoi, un şuierat scurt, viclean: *Aici.*

Lysippe înlemni. Se părea că acel cuvînt nu venise de la nici una dintre statuile grifonului, ci de la picioarele zeiței care erau acum în întregime cuprinse de flăcări. Îşi trase masca mai sus, ridică scutul ca să se apere de căldură şi se apropie mai mult de foc.

Un preot aproape că o răsturnă.

– Toată lume afară! O să pierdem statuia! ATENŢIE!

Oamenii se împrăştiară chiar cînd statuia lui Artemis se despică din cap pînă în picioare cu o pîrîitură care zgudui templul din temelii. O aşchie zbură din inima focului şi o lovi pe Lysippe deasupra ochiului drept într-o explozie de lumină şi durere. Se dădu înapoi clătinînd, se împiedică de bancă şi se prăbuşi printre fragmentele de sticlă şi piatră fierbinte. Scutul îi căzu din mînă şi alunecă pe podea. În jurul ei, toată lumea ţipa. Vopseaua de pe aripile grifonilor se scorojea, iar ochii acestora ardeau ca şi cum ar fost vii. Mîinile de aur ale zeiței se topeau. Foarte încet, statuia în flăcări, cu braţele încă întinse, se înclină către ea.

– Fugi, Lysippe! strigă Hero de la uşă, în timp ce paznicii îl trăgeau afară.

Orbită, Lysippe o privi clipind pe zeiță. În timp ce aceasta se prăbuşea, o piatră neagră cu auriu, perfect rotundă, de mărimea capului unui bebeluş, se rostogoli printr-o gaură aflată în picioarele zeiței şi săltă în faţa ei pe podeaua de marmură.

– Mişcă-te. Şoapta venea de la piatră.

Deodată, Lysippe își dădu seama de pericolul în care se afla. Inima îi bătea îngrozită și se rostogoli la o parte. Statuia se prăbuși, împrăștiind mii de scîntei și aschii acolo unde fata zăcuse doar cu cîteva clipe mai devreme.

Se ridică clătinîndu-se, tușind, pe jumătate orbită de fum și își scoase masca de in de pe față. Era aproape uscată, însă o înfășură în jurul mîinilor și le cufundă în flăcările în care văzuse piatra rostogolindu-se. Dar se dădu înapoi cînd ceva țîșni dintre ele, atît de rapid, ca o părere, și dispăru în coloana de flăcări. Acest ceva – o albină? un soi de pasăre? – ieși la suprafață într-un jet de scîntei și zbură vijelios spre acoperiș, ducînd cu sine flăcări puternice care făcură bîrnele să explodeze și să se prăbușească în spatele său. Apoi găsi geamul spart din acoperiș și evadă în întuneric. În timp ce Lysippe se uita după creatura care ardea, încercînd să se concentreze în ciuda fumului care îi intra în ochi, ceva întunecat și greu fu aruncat peste ea din spate și niște brațe puternice o traseră înapoi.

– Nu! protestă ea, zbătîndu-se să ajungă la piatra pe care o zărise în inima focului. Lasă-mă! Piatra, scutul meu...

Nu avea rost. Puterile o părăsiseră. Greutatea de pe capul ei era o pătură udă. În timp ce se clătina sub greutatea acesteia, brațele o ridicară ca pe o boccea. Fu vag conștientă de faptul că o aruncă cineva pe umăr și o duce afară în noapte, trecînd prin căldura și fumul îngrozitor.

Salvatorul ei o lăsă jos în curte, fără prea multă blîndețe, și o rostogoli de cîteva ori ca să stingă și ultimele flăcări. Apoi trase draperia ca s-o lase să respire. Lysippe zăcea întinsă pe spate, sufocîndu-se. Își dădu seama că mirosul oribil de păr ars provenea de la propriul cap. Arsurile de pe tot corpul, pe care mai înainte nu le observase, începură să doară pe măsură ce aerul rece le atingea. Norii se fugăreau pe cerul aprins de lumina portocalie tremurătoare de dedesubt. Vîntul îi transforma în zdrențe, dar stelele luceau stins din cauza focului. Întregul Templu al lui Artemis era în flăcări. Părea imposibil ca vreun suflet să fi scăpat viu. Casa Somnului ardea și ea, la fel și una dintre laturile complexului preoților. Preotese cu fețe mînjite de funingine aruncau apă pe pereții Casei Sîngelui, în timp ce altele ieșeau clătinîndu-se pe ușă purtînd lectici cu pacienți, pe care le depuneau în rînd în aer liber la o distanță sigură de flăcări.

Lysippe își simțea deja membrele îngreunate de ivirea somnului tămăduitor. Văzu cum Hero mergea spre poartă sprijinit de doi paznici. Mîinile băiatului fuseseră legate la spate, deși acesta părea copleșit de fum și nu se opunea. Spera ca Annyla să fi reușit să iasă. Apoi un nechezat sălbatic, îngrozit, se auzi printre sunetele de corn și frica pentru calul ei îi alungă subit amorțeala.

Deasupra curții altarului plutea creatura arzătoare, asemănătoare cu o pasăre, care zburase afară din templu. Lăsa o urmă de foc și distrugere pe oriunde trecea. Se lăsă în jos, dincolo de zidurile altarului și un fuior de fum se ridică de acolo. Vînt-de-Nord necheză

încă o dată înspăimîntat. Lysippe își aduse aminte de paiele proaspete pe care ea și Hero le vînturaseră pentru cal mai devreme în seara aceea și făcu un efort curajos să se ridice în picioare.

– Stai acolo! se răsti salvatorul, și ceva ascuțit o împinse la loc.

Lysippe privi să vadă ce e. Spre uimirea ei, o suliță stătea îndreptată spre pieptul său.

– Dar calul meu... Vînt-de-Nord se află încă în curtea altarului! O să ardă!

– Ar fi trebuit să te gîndești la asta înainte ca tu și prietenii tăi să dați foc templului, nu?

Vocea paznicului era rece. Clipi înspre el și îl recunoscu pe bărbatul care stătuse afară lîngă Casa Somnului în seara aceea. Cel pe care îl păcălise de atîtea ori.

– Te rog! strigă ea, tușind din cauza cenușii negre. E ceva acolo care dă foc lucrurilor! A ieșit din statuia zeiței. Unde îl duc pe Hero? Spune-i să-mi scoată calul... nu am vrut să ardă așa... e din cauza creaturii... cred că e diavolească!

– Singurul diavol de aici e cel care a pus focul, zise paznicul.

Dar vocea i se îmblînzi puțin cînd fata tuși din nou.

– Fumul îi face pe oameni să vadă lucruri ciudate. Întinde-te! Ești arsă rău. Melissele te vor îngriji în curînd.

– Trebuie să-l ajuți pe Vînt-de-Nord!

Lysippe luptă din nou cu somnul și încercă să se ridice. Paznicul o împinse din nou la loc. Își umezi

buzele crăpate și încercă să fluiere. Totul se învîrtea în jurul ei acum.

Apoi se auzi un alt nechezat, urmat de ropotul copitelor pe piatră și dintr-odată calul ei fu lîngă ea. Apucă să vadă picioarele și burta lui Vînt-de-Nord, negru de transpirație, în timp ce acesta dădu înapoi peste ea. Paznicul se ghemui cu un strigăt de surpriză. La început, fata crezu că armăsarul vrea să-l atace. Apoi zări flăcările pe cer deasupra calului care clănțănea din dinți și putu să vadă pentru prima dată clar creatura care ieșise din statuie.

Avea aripi acoperite cu pene zburlite, albastre și roșii. Avea cap de vultur și corpul unui pui de leu în miniatură, iar firele de păr negru erau aurii la capete ca și cum ar fi fost înmuiate în vopsea. O coadă de leu minusculă șfichiuia aerul, lăsînd o urmă de foc care era întețită de bătăile sălbatice ale aripilor. Din niște labe prea mari ieșeau gheare stacojii, iar ochii erau galbeni precum cei ai lui Lysippe. Scotea niște țipete ascuțite în timp ce își lua avînt și plonja. Părea mai mare ca atunci cînd îl văzuse în templu, dar de-abia dacă ajungea la dimensiunea unei ciori mari.

Frica i se risipi puțin.

– Grifonule! șopti Lysippe, privind cum creatura încercă cu îndîrjire, dar fără folos să ajungă la urechile lui Vînt-de-Nord.

Calul dădu înapoi iar și lovi cu copitele din față. Micul grifon dădu sălbatic din aripi și se roti mai sus, țipînd iar. Deși creatura era mică, era clar că Vînt-de-Nord era îngrozit. Cu toate acestea, paznicul

părea că nu vede grifonul și credea că teama calului era pur și simplu cauzată de foc.

– Pleacă de aici, animal tîmpit! strigă el, lovindu-l cu mînerul suliței. Cîțiva oameni care treceau alergînd pe lîngă ei se opriră ca îndepărteze calul, dar majoritatea erau prea ocupați să lupte cu focul și să salveze comorile templului, ca s-observe agitația din colțul curții.

Lysippe își ridică fruntea. Era prea extenuată ca să se mire de apariția creaturii din legende.

– Încetează, zise ea răgușit. Lasă-l în pace pe Vînt-de-Nord și nu mai da foc lucrurilor!

Spre uimirea ei, grifonul se întoarse și o fixă cu unul din ochii lui cei galbeni.

Ce fac acum? șopti el.

– Nu știu... du-te și înmoaie-ți coada în apă.

Grifonul îi făcu lui Vînt-de-Nord o ultimă zgîrietură cu ghearele lui stacojii și își luă ascultător zborul spre port.

– Apoi du-te și găsește-o pe sora mea! strigă Lysippe după el, dar vocea îi era înecată de fum și nu știa dacă o auzise.

Vînt-de-Nord își revenea, tremurînd. Ușurat, paznicul își lăsă jos sulița și vru să-l liniștească. Lysippe se ridică pentru ultima dată. Încercă să vadă dacă oamenii Alchimistului mai stăteau de pază pe mal, dar era imposibil să-ți dai seama cu toată mulțimea de oameni panicați care încercau să împiedice focul să se întindă în oraș.

– Du-te, șopti ea. Du-te la rîu.

Calul fornăi și o luă la trap.

Lysippe se lăsă pe spate cu un oftat. Oare chiar vorbise cu un grifon? Somnul tămăduitor i se strecura în membre, alungînd durerea provocată de arsuri. Își dădu seama că un alt bărbat i se alăturase salvatorului ei. Cei doi vorbeau cu voce joasă, privind-o din cînd în cînd, și nou-venitul arătă spre cerul de deasupra golfului.

Paznicul templului se strîmbă.

– Ai văzut leul lui Androklos? Și mie mi s-a părut că l-am văzut. Poate de asta a înnebunit calul. E o noapte cu ghinion, fără îndoială. Am pierdut templul. Aceasta nu e doar o farsă copilărească, deși așa pare. Pentru asta vor cădea capete, ascultă cuvintele mele!

Smyrna grăiește...

Am avertizat-o! Nu am avertizat-o să nu lase piatra să se încălzească? Și ea ce face? Dă foc templului! E vina mea. Nu numai că am subestimat-o pe copila aceasta, dar nu am fost în stare nici să văd cît de disperată era.

Poate ar fi trebuit să-i spun adevărul despre sora ei, în noaptea aceea în care a venit la rîu implorîndu-mă s-o ajut. Dar am crezut sincer că e mai bine să nu știe. Am fost mamă cîndva și am încercat s-o apăr de încercările morții și de tot ceea ce urmează acesteia.

Acum nu mai are rost să ascund adevărul. Grifonul a zburat, și e doar o chestiune de timp pînă cînd copila își va da seama ce s-a întîmplat. Întrebarea e: ce va face apoi? Doar ea poate porunci grifonului. E o mare responsabilitate pentru cineva atît de tînăr, iar acum e mai singură ca oricînd.

Capitolul 14
PAGUBA

Binele și răul sînt una.

Lysippe se trezi cu un sentiment teribil că era ceva în neregulă. Stătea întinsă pe o rogojină pe podeaua unei încăperi mici, goale și mîinile și picioarele îi erau înfășurate în bandaje de in. Își simțea capul ciudat de ușor, amintindu-i de momentul în care căzuse într-un tufiș de ciulini în stepă, pe cînd era copil, și mama ei îi tăiase părul ca să poată să-i scoată. Ridică destul de greu un pumn și încercă să-și dea jos bandajele ca să poată să-și pipăie capul, dar degetele îi erau ținute prizoniere în cîrpe și nu putu să desfacă nodurile.

Se ridică în capul oaselor, amețită după somnul tămăduitor, și strîmbă din nas. Era singură și ușa era închisă, dar camera era invadată de un miros amar. Lumina soarelui care pătrundea prin fereastră era de un bronz mohorît. În apropiere se auzeau niște voci scăzute de femeie.

– Nu știu cum de se așteaptă cineva să putem lucra în astfel de condiții.

– Doar zeița știe ce se va întîmpla cu noi acum.

– Nu pot să înțeleg de ce ar vrea cineva să facă un lucru atît de îngrozitor.

– I-au interogat pe copii?

Inima lui Lysippe bătu violent de două ori. Se chinui să se ridice și se duse la fereastră. Ruinele fumegînd, vizibile la distanță, la picioarele Dealului Sacru o făcură să-și aducă pe dată aminte de tot ceea ce se întîmplase. Privi la ele îngrozită, simțind că i se face greață.

Încăperea în care se afla era situată la al doilea etaj al unei case mari din oraș, în apropiere de agora. Dar în loc de piața zgomotoasă și plină de viață pe care și-o amintea, cetățenii din Efes și sclavii lor stăteau în grupuri mici sub coloanele înnegrite de fum, vorbind încet și uitîndu-se din cînd în cînd înspre maidanul fumegînd pe care se aflase templul lor. În jurul fîntînii se adunau femei ducîndu-și fiecare hidria, schimbînd șoapte și îmbrățișîndu-se înlăcrimate, în loc să bîrfească, așa cum făceau de obicei. Chiar și copilașii care se jucau pe stradă păreau afectați; cînd unul dintre ei aruncă o minge înspre ruine, alergară cu toții acasă, fără să încerce s-o recupereze. Lysippe văzu și de ce. Bărbați purtînd coifuri cu vîrfuri albastre patrulau în preajmă.

Închise ochii ca să nu fie nevoită să vadă mai mult.

– Sper că ești mulțumită, se auzi un glas rece în spatele ei. Templul a ars pînă în temelii și odată cu el, și o parte din Efes. Hambarul cu orz a luat foc și vîntul a întețit flăcările. Avem noroc că nu am pierdut tot orașul. E un miracol că nu a murit nimeni. De ce ai

făcut-o? A fost un fel de răzbunare perversă pentru răpirea surorii tale? Sau pur și simplu nu erai de acord cu sacrificiile noastre?

Lysippe se întoarse. Melissa Aspasia stătea în cadrul ușii, încruntîndu-se la ea. Din cauza cenușii, roba preotesei era gri și avea cearcăne negre sub ochi. Își băgase părul murdar sub o eșarfă.

– Eu...

Gîtul îi era uscat și o durea.

– Nu am intenționat să îi dăm foc, zise ea cu voce pierită, terminînd într-un acces de tuse.

Se duse clătinîndu-se la rogojină și se întinse după hidria aflată lîngă ea, dar bandajele o împiedicară s-o apuce.

Melissa Aspasia strînse din buze, îi luă hidria și îi turnă niște apă într-un vas ca să poată bea. În timp ce Lysippe înghițea recunoscătoare, văzu dezamăgirea teribilă din ochii preotesei și se simți îngrozitor.

– Îmi pare rău, șopti ea.

– Îți pare rău? Crezi că asta o să ne aducă înapoi templul și comorile neprețuite pe care le-am pierdut în incendiu? Am salvat cîte am putut, dar restul au dispărut pentru totdeauna. Au dispărut, Lysippe! Toate acele lucruri pentru care oamenii și-au dedicat întreaga viață și pe care le-au lăsat în grija zeiței pentru că au crezut că ea le va păstra în siguranță. Le-ai trădat încrederea. Chiar și albinele au zburat din stupii lor de pe deal. Nu suportă fumul. Chiar acum, preoții se află pe cîmpie, încercînd să prindă reginele. Voiau să te mînjească de miere și să te lase afară drept

momeală. Furia le-a mai trecut puțin, dar la început am făcut tot ce am putut ca să îi împiedic să te tîrască de aici în timp ce dormeai.

Lysippe închise ochii.

– Cît timp am dormit?

– Cinci zile.

– Cinci zile!

Privi deznădăjduită pe fereastră.

– Dar...

– Da, încă mai fumegă. La ce te așteptai? Incendiile sînt mult mai ușor de pus decît de stins. Aveam o părere mai bună despre tine, Lysippe. Te-am primit pe tine și pe prietenii tău și v-am dat adăpost. I-am ascuns lui Megabyxos cine ești cu adevărat ca să nu te vîndă celui care ar fi dat cel mai mult pe tine. Și așa ne răsplătești!

Melissa Aspasia dădu din cap și puse hidria la loc. O ținea de toartă cu degetele ei albe, respirînd adînc ca și cînd i-ar fi fost frică să nu se înece dacă vorbește. Lysippe se chinuia să se gîndească la ce ar mai putea să spună, doar că nimic nu părea potrivit.

În cele din urmă, Melissa Aspasia se îndreptă de spate.

– Așază-te, zise ea cu răceală. Lasă-mă să văd dacă puterile tale de amazoană ți-au vindecat rănile. Presupun că da, avînd în vedere felul în care țopăi pe aici, deși, dacă ar fi să existe vreun pic de dreptate pe lume, ar trebui să suferi la fel de mult ca alte biete suflete pe care le-am tratat aici și care urlă de durere zi și noapte. Nimeni nu a închis un ochi. Te-aș duce

să vezi rezultatul operei tale, dacă nu aș fi primit instrucțiuni să te țin aici pentru binele tău.

Lysippe de-abia mai auzea. Cinci zile... încă fumegînd... exista încă posibilitatea ca nimeni să nu fi găsit piatra.

Se așează umilă pe rogojină în timp ce Melissa Aspasia îi desfăcea bandajele și îi examina pielea nouă, trandafirie de dedesubt. Nu o mai durea acum, dar își amintea arsura de cînd își băgase mîine în foc.

– Unde sînt Hero și Annyla? întrebă ea. Pot să-i văd?

Melissa strînse din buze.

– Nu, nu poți. Trebuie să stai aici și să-i fii recunoscătoare lui Megabyxos că te-a lăsat în grija mea și nu te-a dat pe mîna idioților de acolo, care se ceartă pe Efes de parcă nu ar avea nimic mai bun de făcut!

Lysippe simți că i se usucă gura cînd își aminti de soldați.

– Annyla...

– Vorbesc despre băiat. În calitatea ei de preoteasă, Annyla s-a supus legilor templului, deși mă îndoiesc că această afacere a fost ideea ei.

– Nu a fost vina lui Hero!

– Nu? El a dat foc sau cel puțin așa i-a spus satrapului înaintea de izbucnirea incendiului, și, cu toate că în mod normal nu aș crede un cuvînt din ce zice băiatul ăsta, de data asta o voi face.

– Nu, a fost ideea mea! Eu...

Își plecă fruntea.

– Am vrut să încerc ceva.

Melissa Aspasia se ridică și o porni spre ușă.

– Cînd te vei hotărî să-mi spui adevărul, Lysippe, mă voi întoarce să te ascult. Pînă atunci, să nu-ți vină vreo idee să părăsești încăperea asta. Sînt paznici la ușă, iar fereastra e prea mică să ieși prin ea. Am verificat. Îmi cer scuze că nu ai un pat ca lumea, dar sînt alții care au mai mare nevoie de unul decît tine.

Ochii lui Lysippe se umplură de lacrimi.

– Cel puțin spune-mi ce s-a întîmplat cu calul meu. Și a văzut cineva un grifon? Avea coada de foc! De asta a ars o așa mare parte de oraș. Îmi pare rău, cred că l-am chemat eu cumva. Nu am făcut-o intenționat, dar am încercat să găsesc piatra Smyrnei...

Cu un sentiment de mare ușurare, îi spuse Melissei Aspasia totul. Că vorbise cu naiada la rîu, că speraseră că focul le va face pe statuile grifonului să vorbească și că regina Olimpia voia Piatra Ggrifonului în schimbul vieții lui Tanais.

– Așa că, înțelegi, trebuie să mă lași să ies, termină ea. Altfel, sora mea va muri.

Melissa Aspasia ascultă tăcută, cu o mînă pe ușă. Cînd Lysippe termină, ochii îi erau încă reci.

– Aici se află oameni pe patul de moarte, zise ea încet. Sanctuarul secret al lui Artemis este distrus. Întregul Efes e în doliu. Alchimistul a profitat de dezordine și l-a răpit pe satrap, iar acum încearcă să pună stăpînire pe oraș. Credeam că pînă și tu vei avea mai mult bun-simț decît să inventezi povești într-un moment ca ăsta.

– Dar nu este o poveste! protestă Lysippe. Știi că noi, amazoanele, sîntem diferite de alți oameni. Chiar a fost un grifon și eu trebuie să...

Ușa se închise cu zgomot. Cu inima strînsă, auzi cum drugul de fier cade la locul său de partea cealaltă.

Primul lucru pe care îl făcu fu să încerce fereastra. Dar nici măcar capul nu îi intra. Bătu la ușă. În afară de paznicul nevăzut care îi spuse să înceteze cu zgomotul, nu veni nimeni. Deja înfricoșată, se întoarse la fereastră și îl fluieră pe Vînt-de-Nord. Dar acesta nu putea s-o audă. Privi cercetător spre cer. Chiar dacă grifonul fusese real, și nu doar o halucinație indusă de fum, nu se zărea nicăieri. Oricum, nu era sigură că voia ca acesta să se întoarcă. N-ar face decît să dea foc la altceva și arseseră deja prea multe lucruri.

Se lăsă pe genunchi și privi cum ruinele templului capătă o culoare roșie-aprinsă în lumina soarelui ce apunea.

– Nu am intenționat niciodată să îl ardem pînă la temelii, șopti ea. Pe cuvînt.

De dedesubt se auzi un fornăit ușor de alinare. Tresări și își lipi obrazul de perete ca să-și poată vedea calul. Ochii acestuia sclipiră în umbră cînd își înălță capul.

– Ascunde-te, Vînt-de-Nord! șopti ea. Așteaptă-mă!

Îl privi cum o pornește la trap pe o alee din apropiere, apoi plecă de la fereastră și bău restul de apă. Se

încolăci pe rogojină și încercă să nu se gîndească la ceea ce le putea face Alchimistul prietenilor ei.

La un moment dat în timpul nopții, se auzi un scîrțîit ușor la ușă. Lysippe se trezi imediat, aducîndu-și aminte de ceea ce spusese Melissa Aspasia despre preoții care voiau să se răzbune. Dar silueta subțire care se strecură înăuntru era Annyla, care părea palidă și epuizată.

Fata își îmbrățișă prietena.

– O, Lysippe, am fost atît de îngrijorată! strigă ea. Nu au vrut să-mi spună unde ești. Drept pedeapsă că am ajutat la aprinderea focului am fost pusă să fac cele mai nesuferite munci și trebuie să mă rog la Artemis să mă ierte timp de o oră întreagă în fiecare zi, așa că nu am avut timp să te caut. Credeam că ai fost dusă la apartamentele satrapului și interogată, ca Hero! Apoi eram sigură că Alchimistul a apus mîna pe tine; s-a instalat la putere, ca rege tiran și oamenii lui îi tîrăsc pe cetățenii de pe străzi dacă îndrăznesc să protesteze.

Lysippe tresări și o îndepărtă pe fată.

– Îmi pare rău... te-ai ars tare? Nu m-au lăsat să mă duc la foc, dar am reușit să salvez...

Își duse mîna la gură.

– Lysippe, părul tău cel frumos!

Lysippe își duse o mînă la cap. Uitase de senzația că avea capul ușor. Cîteva șuvițe lipite de craniu era tot ce rămăsese din părul ei lung și bogat.

– Nu contează, zise ea, aducîndu-și aminte cît de proastă fusese cînd insistase să și-l împletească la loc

înainte ca vînzătorii de sclavi s-o captureze pe ea și pe Tanais.

– Ascultă, Annyla, trebuie să ne întoarcem la templu! Am văzut piatra în foc, dar m-au tîrît afară înainte de a apuca să pun mîna pe ea.

– Templul nu mai e, zise Annyla, cu lacrimi în ochi. Nu mai e.

– Știu.

– N-ar fi trebuit să avem încredere în Herostratus!

Annyla măsura încăperea cu pumnii strînși.

– Așa-i trebuie, să fie iar în lanțurile Alchimistului! Sper că e biciuit în fiecare zi!

Se opri la fereastră, unde lumina palidă venind dinspre ruine făcea vizibile pantele mai joase ale Dealului Sacru și stupii goi. Lovi peretele și scoase un suspin furios.

– Oh, Artemis, nu am vorbit serios!

Lysippe îngheță.

– Alchimistul l-a pus în lanțuri pe Hero? Ești sigură?

– Altundeva nu-mi închipui că ar putea fi. Hero a fost sclavul lui, așa că, după lege, Alchimistul încă îi este stăpîn, cred, nu că l-ar putea cineva împiedica pe acesta să facă exact ceea ce dorește, acum. Bietul Herostratus! De ce a făcut să ardă templul așa? E prost, să-și distrugă propriul adăpost!

– Grifonul a făcut-o, nu Hero, spuse Lysippe privind spre ușă. Trebuie să găsim piatra, Annyla, altfel tot ce am făcut a fost în van. Cum ai intrat aici? Paznicii sînt încă afară?

– Dorm, zise fata cu un zîmbet viclean. Le-am strecurat niște praf în vin. Și Melissele sînt extenuate, doar una sau două mai sînt de serviciu în seara asta. Melissa Aspasia s-a dus să discute cu Megabyxos despre tine. Așa am aflat unde ești. O, și ți-am adus ăsta; e cam murdar, dar l-am găsit în grămada cu lucruri salvate de la incendiu. Probabil că cineva l-a scos, crezînd că e o comoară de-a templului. M-am gîndit că poate ai nevoie de el.

Ieși pe coridor și trase înăuntru un scut înnegrit, sub formă de semilună. Îl ținea la distanță, ca și cum i-ar fi fost frică de el.

– Sper că încă funcționează.

Inima lui Lysippe se umplu de bucurie. Pipăi imaginea grifonului murdar, îl încercă pe mînă și zîmbi cînd încăperea deveni neclară și ochii Annylei își pierdură concentrarea. O apucă pe fată de mînă, făcînd-o să se înece.

– Bine lucrat! Stai aproape de mine și ne va ascunde pe amîndouă.

În timp ce se furișau pe lîngă paznici și prin casă, sentimentul de vină al lui Lysippe creștea. Peste tot în jurul ei se aflau oameni bandajați, care gemeau în somn. Acestea erau probabil cazurile cel mai puțin grave, întrucît stăteau pe rogojini ca ale ei, direct pe podea. Nici nu-i venea să se gîndească la cum trebuia să fi arătat pacienții din paturi.

Ieșiră pe un balcon care dădea spre o curte centrală, unde se ghemuiră în spatele scutului și Lysippe fluieră ușor după Vînt-de-Nord. Dinspre stradă se

auziră zgomote de copite și un sforăit drept răspuns. Paznicii care patrulau dedesubt înlemniră de uimire cînd căluțul sări peste poartă și traversă curtea tropăind.

– Aceea nu e una din fetele care au dat foc la templu? întrebă unul, uitîndu-se la Annyla. Se întunecă la față cînd Lysippe coborî scutul.

– Sînt amîndouă fetele! Opriți-le!

Lysippe o ajută pe Annyla să urce pe cal, sări în spatele ei și îl îndemnă pe Vînt-de-Nord s-o ia spre poartă. Annyla scoase un strigăt ușor cînd simți mușchii animalului încordîndu-se și pe Lysippe ridicîndu-și picioarele ca să nu se lovească de lemn. Apoi săriră peste poartă și galopară în susul străzi, înspre ruinele Templului lui Artemis.

Scutul le feri de privirile cercetătoare ale mercenarilor care patrulau, iar calul le ajută să treacă peste cenușa fierbinte fără să-și ardă tălpile. Dar fură nevoite să încetinească atunci cînd se apropiară de locul unde fusese templul. Pe măsură ce copitele lui Vînt-de-Nord striveau molozul, palmele lui Lysippe transpirau din ce în ce mai tare. Annyla scoase suspine slabe de deznădejde cînd recunoscu rămășițele fumegînd ale Casei Somnului și ale Casei Sîngelui. Tot ceea ce se păstrase din Templul lui Artemis era doar o treaptă crăpată și un morman de coloane căzute. Vînt-de-Nord sforăi, ezitînd să înainteze.

– Stai aici, șopti Lysippe și sări pe molozul încă fierbinte.

– Ai grijă! zise Annyla, agățîndu-se de coama lui Vînt-de-Nord.

Lysippe se cățără cu greu pe coloanele căzute la pămînt și pe grămezile de neidentificat acoperite de funingine pînă cînd ajunse în sanctuarul interior. Folosi scutul pentru a săpa prin mizerie, tușind din cauza norilor de cenușă care se ridicară.

– Repede, Lysippe! strigă Annyla în spatele ei. Soldații ne-au văzut.

Lysippe începu să scormonească mai repede, respirînd greu. Dacă aceia care salvaseră obiecte din templu găsiseră piatra deja? Dacă arsese deja împreună cu restul?

Tresări cînd zări o fulgerare de auriu cu negru sub cenușă. Lăsă scutul deoparte și căzu în genunchi ca să poată scormoni cu mîinile goale. De-abia simți căldura cînd dădu cenușa la o parte.

Piatra Grifonului.

Se afla în fața ei, iar culoarea nu fusese alterată de foc, ridicîndu-se din cenușă precum un balon gata să explodeze cu puteri nebănuite. Nu era vreme să-i fie frică. Inspiră adînc, își cufundă mîinile în moloz ca să apuce piatra și suspină deznădăjduită cînd mîinile îi întîlniră doar moloz care se sfărmița.

– Ce s-a întîmplat? strigă Annyla. Lysippe, ești bine?

– Da... sînt bine.

Încruntîndu-se, Lysippe ridică piatra și o întoarse. Partea exterioară, cea pe care o văzuse, era rotundă și frumoasă, dar era doar o parte din piatra originală.

Partea de dedesubt era aspră, înnegrită și ciobită, de parcă se spărsese datorită unei forțe uriașe. Săpă disperată în jurul ei și dezgropă alte două bucăți mai mici, similare. Se uită la ele năucită. Nici măcar nu se potriveau una cu alta. Părea că miezul pietrei fusese ars.

– Lysippe! țipă Annyla. Grăbește-te!

Nu mai avea timp să sape după partea care lipsea. Luă cele trei bucăți și alergă înapoi prin moloz la prietena ei, cu scutul atîrnîndu-i de un braț, cu piatra spartă în mîinile făcute căuș. Annyla privea îngrozită la soldații care alergau prin cenușă către ele. Dar cînd văzu ceea ce ținea Lysippe în mîini, fața i se lumină de ușurare.

– Ai găsit-o!

– Dă-mi eșarfa ta de păr! ordonă Lysippe. Puse în pînza de in bucățile de piatră, prinse legăturica de cingătoare ca să aibă mîinile libere și îl îndemnară pe Vînt-de-Nord s-o ia înapoi spre rîu.

– S-a întîmplat ceva cînd ai atins-o? întrebă Annyla fără suflare. Funcționează?

Soldații alergau ca să le taie calea. Deși erau înconjurate și nu exista nici o speranță să scape, Lysippe ridică scutul și își lăsă mîna pe coapsa lui Vînt-de-Nord, îndemnînd calul să alerge mai repede.

– Nu! strigă ea înapoi. Nu funcționează! De ce crezi că fugim? E spartă. Piatra Grifonului e spartă!

Annyla scoase un geamăt și șopti ceva despre sanctuarul lor sacru. Lysippe nu se putea gîndi decît la avertismentul Smyrnei și la cît de prostește îl ignorase.

Era clar că pentru piatră căldura fusese prea mare. Acum nu o putea vindeca pe Tanais, nici măcar nu o putea scoate din mîinile macedonenilor.

Distruseseră degeaba Templul lui Artemis.

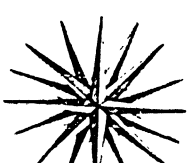

Capitolul 15
GRIFONUL

Se ridică și devin aprigi apărători
ai celor vii și ai celor morți.

Vînt-de-Nord dădu înapoi cînd se apropiară de rîu, aducîndu-i aminte lui Lysippe că aveau probleme mai urgente. Oamenii Alchimistului stăteau în șir în fața lor, cu sulițele încrucișate între molozul care separa zona unde fusese templul și malul rîului. Vîrfurile sclipitoare formau o linie amenințătoare în lumina lunii.

– Opriți-vă! strigă unul dintre bărbați, ridicînd mîna imperios.

Lysippe își înfipse călcîiele în coastele lui Vînt-de-Nord și se îndreptă spre el. Annyla își ținu răsuflarea cînd soldații lăsară în jos sulițele. Păru că micul cal va trece pe deasupra lor, așa cum sărise și peste poartă în oraș. Dar în ultima clipă, Alchimistul se ridică din spatele grămezii de moloz și aruncă praful lui înșelător în ochii animalului. Aerul se umplu de stele verzi scînteietoare. Vînt-de-Nord se întoarse și se opri brusc, alunecînd într-un nor de cenușă sfîrîitor.

Lysippe se izbi de Annyla, care se agăță de gîtul calului. Legăturica de la brîu care conținea Piatra spartă se legănă și o lovi pe Lysippe în cap. Șocată, nu observă că scutul îi alunecase de pe braț. Alchimistul păși printre steluțele căzătoare și îl prinse.

– Neatentă, zise el, izbind-o cu scutul pe Annyla care căzu de pe Vînt-de-Nord. În același timp o apucă pe Lysippe de încheietură și o trase și pe ea jos de pe cal.

Fata căzu întinsă pe spate la picioarele Alchimistului, iar Piatra spartă i se înfipse în șold, avînd încheietura încă prizonieră în mîna cea mare a bărbatului. Era cea pe care și-o rupsese în timpul drumului prin Frigia. Alchimistul îi zîmbi de sus și strînse mai tare. Lysippe se zbătu disperată. Dar o mulțime de sulițe o făcură să stea nemișcată și alți bărbați alergară să le înconjoare, cu torțe aprinse. În timp ce doi dintre mercenari o ridicară pe Annyla și o țineau, Alchimistul își dădu jos coiful, se ghemui și o privi pe Lysippe drept în față. Cicatricea de deasupra ochiului stîng pulsa din cauza agitației.

– Știam că te vei întoarce după piatră, sclavo, zise el. Ce drăguță ești că mi-ai împachetat-o!

Lysippe îl fulgeră cu privirea, frica făcînd-o nechibzuită.

– Ai grijă! Altfel o folosesc împotriva ta.

Alchimistul rînji.

– Hai, dă-i drumul. Transformă-mă în cenușă.

Lysippe scotoci după legăturica de sub ea. Mîinile bărbaților se încordară pe sulițe. Dar Alchimistul începu să rîdă.

– Calmați-vă! Cum credeți că am prins-o atît de repede? Magia a dispărut din locul acesta, v-am mai spus.

– Voi chema din nou grifonul! amenință Lysippe. Piatra îmi permite să fac asta!

Fluieră fără prea multă speranță.

– Grifonule! chemă ea. Am piatra ta. Vino la mine!

Alchimistul își scutură capul. Cu grijă, desfăcu legăturica de la brîul fetei și o dădu unuia dintre oamenii săi.

– Dă-te bătută, sclavo! Știi la fel de bine ca și mine că piatra e spartă, ceea ce te pune într-o poziție ciudată, nu-i așa? Regina Macedoniei nu o să accepte decît magie adevărată pentru fiul ei. În privința asta, oracolul a avut dreptate, să știi. A dat naștere unui băiat cu cinci nopți în urmă, în aceeași noapte în care preaiubitul nostru templu a luat foc. Ce coincidență stranie, nu ți se pare? Trebuie să fie un semn.

Cerul de deasupra mării rămînea întunecat. Nici urmă de creatura cu coada de foc. Pînă la urmă, se pare că grifonul fusese doar în imaginația ei. Puterile o părăsiră pe Lysippe cînd își dădu seama ce făcuse Alchimistul în timp ce ea era cufundată în somnul tămăduitor.

– Ai spart piatra intenționat... nu ai vrut ca regina să pună mîna pe ea. Stai să vezi cînd îi voi spune comandantului Cleitus!

Alchimistul își arătă dinții.

– În locul tău nu le-aș spune macedonenilor că piatra este spartă. Dacă aude Olimpia, viața surorii tale nu va mai valora nici cît o mînă din cenușa aia în care zaci acum. Chiar crezi că eu am vrut să se spargă? A fost un accident nefericit, ca și acela care a pus capăt mici mele afaceri de falsificator pe care o aveam aici. Sau ai dat foc templului intenționat? Așa luptă amazoanele pe vremurile astea? Distrugînd oameni nevinovați pentru că nu au curajul să-și înfrunte dușmanul?

Cuvintele lui o loviră adînc.

– Nu a murit nimeni în incendiu, șopti ea.

Închise ochii, sperînd că o va lăsa pe Annyla să plece, acum că obținuse ceea ce dorea.

– Dar ai dreptate într-o privință, continuă Alchimistul. Așa spartă cum e, Piatra filozofală e prea valoroasă ca să i-o dai reginei Macedoniei. Eu cred că are încă puteri și că tu știi foarte bine cum s-o întregești, altfel de ce te-ai fi furișat în mijlocul nopții? Așadar, vei repara piatra pentru mine. Apoi, cînd va fi iar întreagă, mă vei învăța cum s-o folosesc pentru a obține aur și a deveni nemuritor. Apoi, dacă vei fi o sclavă bună, poate ne vom ocupa să-ți aducem sora înapoi.

Lysippe îl privi cu deznădejde și mai adîncă.

– Dar nu pot s-o întregesc!

– Ba sigur că poți.

Alchimistul îi atinse încheietura cu marginea scutului.

– Poți să vindeci destul de bine oasele rupte și poți să folosești acest scut ca să devii invizibilă și să

răspîndești focul; Herostratus mi-a spus cum ți-ai băgat mîinile în flăcări și le-ai aruncat peste jumătate din Efes. Și, dacă nu poți s-o întregești tu însăți, atunci o poți ruga pe prietena ta, naiada, să facă acest lucru în locul tău. De fapt, de ce nu o rogi chiar acum? Vom aștepta. Și, în caz că îți vine vreo idee să mă înșeli, adu-ți aminte că sînt singurul care o poate aduce înapoi pe sora ta și poate păstra piatra aici în Efes. Altfel, o s-o pierzi pe una sau pe alta, sau pe amîndouă, și nu vrei asta, nu?

– Ești nebun! Dacă tu crezi că o să lucrez cu tine! Și oricum Smyrna nu o să vină dacă ești tu aici.

Alchimistul zîmbi.

– Nu o să lucrezi cu mine, ci pentru mine. Și cred că naiada va veni, dacă o încurajezi cum se cuvine. A mai făcut-o și altădată.

În timp ce vorbea, îi scotea lui Lysippe sandalele. Îi făcu semn unuia dintre oamenii săi să se apropie. Fata simți că îi îngheață sîngele în vine cînd văzu cătușele pe care le aducea acesta. Alchimistul îngenunche și i le puse el însuși în jurul picioarelor. Erau făcute din fier gros și legate între ele cu un lanț greu, scurt, ca să nu poată să lovească.

– Asta ar trebui să te împiedice să aluneci prin plasă, zise el. E greu să înoți cu fier atîrnat de picioare, dar sînt sigur că prietena ta naiada te va salva de la înec. Cît timp vei vorbi cu ea, oamenii mei vor ține plasa în rîu. A, da, și era să uit...

Se întoarse să mîngîie obrazul Annylei.

– Drept o măsură de siguranță în plus, o voi ține pe micuța ta prietenă cu mine.

Încercă lanțul, ca să se asigure că Lysippe nu putea să-și scoată picioarele prin cătușe.

– Bine, aruncați-o.

Mercenarii își lăsară deoparte sulițele și o ridicară pe fată. Stelele și ruinele se învârteau amețitor în timp ce o duceau ținînd-o de mîini și de glezne spre rîu, mai jos de vad, într-un loc în care acesta se adîncea. Îi dădură drumul, scoțînd cu toții un icnet. Sub ea zări neclar apa neagră și umbrele unor pietre. Dădu disperată din brațe și de-abia reuși să evite o stîncă, în care își zgîrie piciorul în momentul în care atinse apa cu zgomot. Dar adîncimea era prea mare și lanțul din jurul gleznelor o trăgea în jos. Nu avu timp să inspire. În timp ce apa năvălea deasupra capului ei, Alchimistul începu să rîdă.

Se împotrivi instinctului de a respira. Dar plămînii ei țipau de durere și încetă să se zbată cînd ultimele bule de aer îi ieșiră printre buze. De ce să mai lupte? De ce să nu rămînă pentru totdeauna acolo sub apă, unde era răcoare și liniște?

– Nu te da bătută, surioară.

Vocea era slabă și îndepărtată ca într-un vis, dar o aduse în fire. Tanais! Dacă se îneca, nu mai era nimeni care s-o salveze pe sora ei. Dădu din picioare disperată către lumina portocalie a torței care pîlpîia deasupra capului ei și ieși la suprafață, respirînd întretăiat. Rîsetele oamenilor o izbiră ca o lovitură. Annyla țipa la ei cerîndu-le s-o scoată din apă. Zări

pentru o clipă fețele acoperite de viziere, aplecate ca să privească spectacolul.

– Smyrna! strigă ea, cu mai puțină speranță decît atunci cînd chemase grifonul.

Dar în timp ce se scufunda iar, văzu albastru și argintiu reflectîndu-se în metal și știu că naiada se ivise.

– Smyrna! Ai grijă! Au pus o plasă...

Lanțul o trase la fund înainte să apuce să-și termine avertismentul. Dar naiada i se alăturase pe fundul rîului într-o izbucnire de lumină argintie, cu părul plutind în jurul ei și cu solzi lucitori. Nu părea să aibă dificultăți în a respira sub apă. Ochii ei luminoși o priviră cu o milă rece pe Lysippe care trăgea de picioarele ei înlănțuite și se lupta să ajungă iar la suprafață.

– În ce mai bucluc te-ai băgat! Și doar te-am avertizat să nu o lași să se încălzească!

– Ajută-mă, gîfîi Lysippe, stînd cu gura la suprafață doar cît să-și poată rosti rugămintea.

– Lasă-te purtată de curent. Urmează-mă.

În timp ce naiada vorbea, un val negru de apă veni dinspre amonte, acoperindu-le. Lysippe fu dusă în josul rîului după Smyrna, drept spre plasa pe care bărbații o întinseseră între maluri. Se așteptă ca Smyrna să se încurce între ochiuri, dar silueta fantomatică a naiadei se alungi pînă cînd deveni la fel de subțire ca un țipar, și se strecură printre ele, ajungînd în siguranță de partea cealaltă. Plasa se umflă din cauza curentului și oamenii de pe mal strigară surprinși cînd Lysippe se izbi de ea cu o bufnitură. În

timp ce se luptau să facă față greutății apei și a fetei, Lysippe se prinse de plasă și se ridică la suprafață. Reuși să respire cum trebuie de mai multe ori pînă cînd cei de pe malul îndepărtat scăpară plasa și ea căzu încă o dată pradă unei încîlceli de ochiuri, lanț și apă spumegînd.

După ce bolborosi o veșnicie, curentul se potoli și Lysippe simți ceva moale sub genunchi. Se agăță disperată de stînca de sub apă și se trezi în mijlocul portului templului îngenuncheată pe o lespede de marmură care avea inele și piloni pentru legarea corăbiilor, deși nici unul nu era folosit în seara aceea.

– Doar pînă aici pot merge, zise Smyrna. Aici este locul sacru în care apa dulce se amestecă cu cea sărată. Te putem apăra aici o vreme.

Lysippe tuși și dădu afară din plămîni ultima gură de apă, apoi clipi extenuată către luminile argintii care dansau în jurul portului. Smyrna nu venise atunci cînd voise s-o găsească pe Tanais. Dar îi salvase viața de două ori. Se hotărî să-i spună adevărul.

– Alchimistul a pus mîna pe piatră. E spartă, dar crede că eu pot s-o întregesc. Poate fi întregită?

Ceva ca un rîset se auzi în mintea ei. Luminile argintii se împrăștiară și văzu că nimfa din fața ei nu era Smyrna; chipul era diferit, iar culorile erau verde și turcoaz, în loc de albastru și argintiu. Și nu era singură. Mai multe voci se auzeau deodată.

– E prea tînără pentru asta, Smyrna.

– Spui că nu a ucis niciodată?

– Cum a reușit să facă grifonul să iasă din ou?

Lysippe clipi din nou. Era înconjurată de nimfe cu păr învolburat și chipuri strălucitoare. Prin trupurile lor fantomatice, torțele armatei de mercenari a Alchimistului se puteau vedea mergînd încet pe malul rîului. Bărbații căutau ceva în apă. Tresărind, Lysippe își dădu seama că îi căutau corpul.

Tremurînd, își trase picioarele înlănțuite pe lespede și își înconjură genunchii cu brațele. Examină mai atent nimfele. Aveau degete lipite între ele cu pielițe și picioare ca ale Smyrnei, dar părul lor avea culoarea algelor și erau mai plinuțe.

– Sînteți oceanide, nu-i așa? zise ea. Ați văzut unde au dus-o macedonenii pe sora mea? Se zice că este pe o insulă...

– Nu avem mult timp la dispoziție, o întrerupse Smyrna. Ai făcut grifonul să iasă din ou, așa că tu îi poruncești, iar eu trebuie să-ți explic ce se va întîmpla în continuare. Deși nu știu ce folos o să ai de pe urma unui grifon care nu poate ucide!

Iarăși. Ieșit din ou.

În cele din urmă, creierul lui Lysippe începu să lucreze. Piatra spartă... miezul ars lipsă... creatura pe care o văzuse după incendiu, care era mult mai mică decît își imaginase...

– Era un ou, șopti ea, întrebîndu-se cum de nu înțelesese asta mai înainte. Asta vor să spună legendele! Pietrele Grifonului sînt ouăle grifonului!

– Cam înceată, nu?

– Ar fi trebuit să-i spui adevărul de la început. Atunci ar fi fost mai atentă.

– Ba nu. Tot ar fi încercat să-l scoată din ou ca să-l aibă drept animal de companie.

– Ar trebui să așteptăm ca amazoanele din tribul ei să ajungă aici. Măcar ele pot lupta.

– Se află încă în munți. De unde să știu că vor evada de la macedoneni? Oricum, e prea tîrziu acum, grifonul a ieșit din ou și domnia mea pe acest pămînt s-a terminat.

– Stai!

Uitînd de lanț, Lysippe aproape se prăbuși în apă. Se strecură din nou în loc sigur și se uită lung la nimfele lucitoare, unduitoare.

– Vreți să spuneți că ați văzut-o pe mama mea și pe celelalte? Unde sînt? Sînt tefere?

– Mai bine te-ai grăbi și i-ai spune despre grifon, Smyrna, și să sperăm că e destul de mare ca să înțeleagă.

– E destul de mare. Grifonul nu ar fi ieșit din ou pentru oricine.

Lysippe nu ar fi putut să spună care dintre nimfe îi luase apărarea. Torțele se apropiau de port și strigătele bărbaților se auzeau clar peste apă. Puteau s-o vadă în orice moment.

– Nu mai vorbiți despre mine ca și cum nu aș fi de față!

Își încleștă pumnii și le fulgeră cu privirea pe oceanide și pe regina lor naiadă.

– Nu mai sînt un copil, cel puțin nu mă mai simt ca un copil. Vă sînt recunoscătoare că m-ați salvat de la înec și voi face tot posibilul să vă ajut. Doar că deo-

camdată nu înțeleg totul. Știu că sînteți fantomele amazoanelor care au căzut în luptă și știu că vă puteți vorbi una alteia în astfel de locuri. Spuneți acum că eu îi pot porunci grifonului. Asta înseamnă că sînt conducătoarea voastră, nu? Așa că vă poruncesc să-mi spuneți adevărul! Unde au dus-o macedonenii pe sora mea? Unde se află mama și restul tribului meu? De ce se transformă amazoanele în nimfe? Mi se va întîmpla și mie asta? Poate grifonul s-o vindece pe sora mea? De ce legendele numesc ouăle pietre? Tatăl meu chiar e un zeu? Vreau să știu totul!

Oceanidele se unduiră agitate. Smyrna oftă și alunecă pe marmură alături de Lysippe, sclipind blînd.

– Nu avem timp pentru toate astea. Dar ai făcut grifonul să iasă din ou, așa că trebuie să-ți răspund.

Oftă iar, scoțînd bule.

– Adevărul despre grifoni este următorul: Trăiesc pe tărîmul de dincolo de cer, laolaltă cu multe alte creaturi pe care oamenii de obicei le consideră doar fantezii. Înainte ca un grifon să iasă din ou, e necesar ca acesta să stea multă vreme pe pămînt ca să se întărească. Unele ouă nu sînt clocite niciodată, de aceea oamenii le numesc pietre. Amazoanele știau cîndva adevărul, dar s-a pierdut atît de mult, iar ceea ce a rămas a fost întinat de superstiții. Fără amazoane, specia grifonului ar dispărea și, fără grifoni, sîntem condamnate să trăim ca niște muritoare. Avem grijă de ouă atunci cînd ele cad pe pămînt, pînă cînd grifonii pui sînt gata să zboare înapoi în casa lor de dincolo de cer. În schimb, grifonul care nu a ieșit încă

din ou ne conferă niște puteri tămăduitoare, așa că trebuie să ne asigurăm că nu murim înainte ca el să iasă. De aceea luăm forma acestor spirite după ce murim de moarte violentă, pentru a rămîne legate de pămînt pînă cînd ne îndeplinim sarcina. E vorba de o colaborare veche și amazoanele puternice fac să iasă din ou grifoni puternici, pentru că întotdeauna puiul de grifon capătă trăsăturile celei care l-a ajutat să iasă. De aceea al tău nu poate ucide.

Smyrna se opri ca să privească vîrfurile gemene ale muntelui Lepre Akte care se profila negru în lumina stelelor de pe cer.

– Fiica mea ar fi trebuit să fie aceea care să scoată grifonul din oul acela! A fost instruită de mică să conducă tribul. Dacă oamenii cu care ne-am luptat nu ar fi furat oul, ea ar fi ajutat grifonul să iasă din ou și acesta ne-ar fi dus pe mine și pe surorile mele pe tărîmul de dincolo de cer. Dar oamenii din Efes nu numai că au luat oul. Au tîrît-o pe fiica mea în peșterile lor și au ucis-o într-un loc în care nu puteam ajunge. Pînă cînd grifonul nu-și ia zborul, sîntem condamnate fiecare la închisoarea ei, eu în rîu, ea în peșteră. De asta am vrut să-mi aduci oul, ca să fac grifonul să iasă, să ne elibereze pe amîndouă. Niciodată în lunga noastră istorie, grifonul nu a fost scos din ou de un copil lipsit de învățătură ca tine.

– Deci... grifonul e un fel de paznic al morților? zise Lysippe, dispusă să ierte cuvintele „copil lipsit de învățătură" pentru că era fascinată de povestirea Smyrnei. Vă duce sufletele la... Hades?

Folosise cuvîntul grecesc pe care îl învățase la templu și care desemna un loc al umbrelor de sub pămînt unde Annyla îi spusese că se duc sufletele după moarte.

Smyrna rîse.

– Grecii știu atît de puține despre tărîmul de dincolo de cer! Și-au inventat propriii zei și zeițe ca să-și ascundă ignoranța. Perșii își aduc încă aminte și se spune că în Babilon au fost văzuți dragoni atunci cînd orașul a capitulat în fața lor pe vremea cînd eu eram o copilă. Dar chiar și cunoștințele lor se pierd pe măsură ce creaturi precum dragonii și grifonii devin din ce în ce mai rari pe tărîmul muritorilor. Grifonul îți va da ascultare pînă cînd va ajunge la maturitate, așa că îl poți folosi pentru a te ajuta să-ți rezolvi problemele, apoi va zbura cu sufletele noastre. Pentru binele tău sper că e în stare să facă față acestei sarcini. De obicei, grifonii sînt cunoscuți pentru faptul că sînt aprigi. Scot ochii oamenilor, le mănîncă și caii și le ard orașele. Dar, din cîte am înțeles, cel care ieșit acum nici măcar nu s-a atins de calul tău! Trebuie să mulțumim Mamei celei Dintîi că măcar are o coadă de foc cum trebuie.

– Unde se află mama și sora mea? insistă Lysippe încercînd să bage bine la cap tot ce îi spusese Smyrna. Diversele legende despre piatră începeau să capete înțeles, doar că în loc să fie nemuritoare, amazoanele se transformau. Se întreba ce ar fi făcut cu piatra fiul reginei Macedoniei dacă ar fi obținut-o. Sau era și el un fel de amazoană?

– Nu te îngrijora, zise Smyrna. Mama și tribul ei sînt pe drum. Au cai și arme noi, iar oreadele și driadele din munți spun că vin iute. Vor fi aici în curînd.

Inima lui Lysippe bătu de două ori mai repede. De-abia îndrăzni să întrebe:

– Și sora mea?

Fu o pauză înainte ca naiada să răspundă:

– Sora ta a fost dusă pe o insuliță mai sus de coastă. Macedonenii și-au stabilit garnizoana acolo. Se dorește a fi un secret, dar au trireme în golf. Muritorii sînt așa de proști uneori!

Sclipi puțin.

– Nu au facilități medicale pe insulă. Sora ta e... schimbată. Fii pregătită!

Lysippe privi spre mare cu speranță renăscută. Dar portul era pustiu. Toate vasele, pînă la ultima canoe, fuseseră mutate din vecinătatea templului din cauza pericolului de a lua foc. Se răsuci pe lespede, văzu altarul lui Androklos pe promontoriu și își aminti de portul principal de dincolo de el.

– Trebuie să ajung la celălalt port! Dacă găsesc o barcă, mă puteți conduce la insulă?

Oceanidele se unduiră amuzate. Smyrna rîse din nou.

– O barcă? Asta e gîndire de muritor. De ce să navighezi atîta drum împotriva vîntului, cînd poți să călărești grifonul?

Inima lui Lysippe stătu în loc pentru o clipă. Naiada arăta către cerul de deasupra golfului unde o stea portocalie ardea cu putere la orizont. Pe măsură

ce privea, steaua se făcea din ce în ce mai mare până când putu să vadă aripile grifonului, ciocul curbat și coada care lăsa dâre de flăcări în noapte. Acesta scoase un țipăt când se îndreptă spre lespedea pe care era ghemuită Lysippe. Smyrna alunecă înapoi în apă și se alătură surorilor ei, cu solzii lucind din cauza focului care se reflecta în ei. Priviră cu uimire și teamă creatura.

– Frumos, șoptiră oceanidele. Se pare că până la urmă copila nu s-a descurcat prea rău.

Oamenii Alchimistului ajunseseră la mal și priveau portul cu ochii mijiți. Era clar că nu o puteau vedea pe Lysippe în mijlocul nimfelor care sclipeau. Dar unul dintre ei arătă spre grifon.

– E leul lui Androklos! strigă el. Aduce ghinion!

– Nu fi prost! se răsti Alchimistul. Nu e o fantomă. Nu vezi sclava? Stă chiar acolo, pe dana de acostare! Duceți-vă și aduceți-o înapoi, tîmpiți chiori ce sînteți!

Lysippe privea nesigură grifonul. Crescuse de când îl văzuse ea în noaptea incendiului, dar nu știa cum ar fi putut să-l călărească avînd picioarele legate.

– Spune-i să te ducă la sora ta, o sfătui Smyrna. Asta vrei, nu? Apoi eu și fiica mea vom putea să plecăm de aici și să fim iar împreună pe tărîmul de dincolo de cer.

Naiada se uită la grifon cu o așa ardoare în ochii ei luminoși, că îi sfîșie inima lui Lysippe; și la fel oceanidele.

– *Ne bucurăm că ai scos grifonul din ou,* șoptiră ele. *Stăm de prea multă vreme în această mare a muritorilor. Sîntem atît de obosite, ne este atît de frig!*

– O să mă întorc cît de repede pot, le promise Lysippe.

Se chinui să se ridice, îl privi în față pe grifon și inspiră adînc.

– Grifonule, îți poruncesc să mă duci la sora mea!

Creatura se lăsă pe lespede cu o mișcare de felină, retrăgîndu-și labele cu dezgust cînd atinse apa. Își strînse aripile strălucitoare, cu pene albastre și roșii, și își întoarse capul s-o privească pe Lysippe cu un ochi aprig. Începuse să-i crească o coamă de leu adult, neagră și cîrlionțată, împestrițată cu fire aurii. Lysippe își înfipse mîna în blana moale și se ridică pe umărul lui, cuibărindu-se în scobitura caldă a gîtului grifonului acolo unde coama se preschimba în pene.

Închise ochii și se ținu strîns cînd animalul țîșni în aer. Bătăi puternice de aripi se auziră pe lîngă urechile ei și capul i se umplu de ceva aprig și luminos. Riscă să deschidă un ochi și se alarmă cînd văzu cît de sus erau deja. Departe, jos, Alchimistul își convinsese oamenii să intre în port cu plasele. Dar nimfele îi ocoliră ușor. Oceanidele lunecară în mare, aruncînd sclipiri de turcoaz și verde, în timp ce Smyrna luă forma unui țipar și se strecură printre picioarele bărbaților, întorcîndu-se în rîu. Lysippe se uită după Annyla și Vînt-de-Nord printre torțele de pe rîu, dar nu îi zări. Spera că vor fi bine pînă cînd se va întoarce. Alchimistul stătea cu coiful în mînă pe marginea

treptelor portului, blestemîndu-și oamenii și uitîndu-se uluit după grifon, de parcă ar fi văzut ceva, dar fără a se putea decide ce anume.

Grifonul lăsă repede în urmă ruinele fumegînde. Pe măsură ce se înălțau deasupra fumului care plutea peste cîmpie, Lysippe respira din ce în ce mai adînc, aerul răcoros al nopții primenindu-i plămînii chinuiți. Trecură de altarul unde se întîlnise cu comandantul Cleitus, de dealurile care înconjurau golful și se îndreptară spre largul mării. Din cauză că avea lanțul legat de picioare, Lysippe nu îndrăznea să dea drumul coamei grifonului. Dar de-abia dacă simțea durerea din brațe, și nici nu se gîndea la stîncile colțuroase de dedesubt.

– Tanais, șopti ea cu ardoare, Tanais, așteaptă-mă, vin!

Capitolul 16
TRANSFORMAREA

Muritorii nemuritori, nemuritorii muritori, trăindu-și moartea și murindu-și viața!

La vremea cînd grifonul începuse să coboare spre pămînt, cerul era deja pal. Lysippe privi peste grumazul animalului și văzu că se îndreptau spre o insulă mică, cu un port natural, în care erau ancorate mai multe vase de război lungi și înguste. În timp ce coborau, soarele răsări și ilumină un steag triunghiular care flutura pe catargul celei mai mari dintre corăbii. Recunoscînd Steaua Regală a Macedoniei pe fundalul stacojiu, respirația lui Lysippe deveni sacadată.

– Aceea e corabia reginei! șuieră ea.

Simțindu-i ura, grifonul se lăsă în jos deasupra punții, aripile lui cu pene roșii și albastre fîlfîind în aer precum ale unui vultur vînîndu-și prada. Cînd zbură pe deasupra catargului, dădu din coadă cu putere și steagul luă foc. Oamenii care stăteau lungiți pe punte săriră în picioare și strigară alarmați, în

timp ce flăcările înghițeau pînza și bucăți arzînd pluteau spre mare.

Lysippe se agață mai tare de coama grifonului.

– Încetează cu asta și du-mă la sora mea! porunci ea, sperînd că Tanais nu se afla pe corabie.

– Tu provoci incendiul, îi reaminti grifonul. Eu sînt la fel ca tine.

Dar animalul se îndepărtă de corăbii și zbură către stînci, cu capul aplecat într-o parte, căutînd. Deodată, plonjă și aterizâ pe marginea unei stînci golașe. Lysippe alunecă de pe spatele lui și încercă să se țină pe picioarele care îi tremurau. La început crezu că grifonul nu-i dăduse ascultare. Apoi zări despicătura din stîncă.

– Unde e Tanais? întrebă ea, privind agitată despicătura.

– Au dus-o înăuntrul stîncilor.

– Acolo?

Despicătura nu părea îndeajuns de mare ca să-și poată băga mîna prin ea. Și-o imagină pe Tanais zidită înăuntru și se scutură de spaimă.

– Dedesubt. Dar intrarea în peșteră e păzită de mulți bărbați, iar noi nu putem ucide. Eu măresc gaura. Tu cobori. O găsești pe soră la fund.

În timp ce Lysippe stătea ghemuită pe marginea stîncii, grifonul zgîria furios cu ghearele și cu ciocul suprafața stîncii. Cîteva bucăți de piatră se desprinseră și se rostogoliră pe margine, căzînd apoi cu zgomot în mare. Cînd munca păru gata, fata se tîrî mai aproape de spărtură. Privi disperată în jos, în gaura întunecată.

– Nu voi putea niciodată să cobor acolo cu lanțul ăsta la picioare! Cum o voi aduce pe Tanais înapoi, dacă își doarme încă somnul tămăduitor?

– Ai zis să te duc la sora ta, nu s-o și scot. Acesta e cea mai bună cale. Eu nu intru în stîncă.

Lysippe își închise ochii și își sprijini fruntea de piatră. Se gîndi să-i poruncească grifonului s-o ducă la peștera de care pomenise. Dar chiar dacă macedonenii nu puteau vedea grifonul, pe ea ar fi zărit-o de îndată ce descăleca. De ce fusese atît de proastă și scăpase scutul la picioarele Alchimistului? Își dădu seama că nici măcar nu o întrebase pe Smyrna cum s-o vindece pe Tanais, acum că grifonul ieșise din ou.

Inspiră adînc. Deci va trebui să apeleze la soluția cea mai complicată.

– Măcar poți să-mi desfaci lanțul? întrebă ea grifonul.

– Încerc.

Își lăsă capul în jos și își fixă ciocul cel negru pe lanțul din jurul gleznelor fetei. Ochii i se îngustară de efort cînd începu să lovească. Se auzi un pocnet și un zornăit și grifonul dădu înapoi, bătînd disperat din aripi ca să nu cadă de pe margine.

În ciuda situației, Lysippe începu să rîdă. Cătușele se aflau încă legate de gleznele ei, cu zalele grele ale lanțului rupte, dar măcar acum putea să-și folosească picioarele.

– Mulțumesc, grifonule! zise ea. Așteaptă aici.

Fără să stea prea mult pe gînduri, își băgă picioarele prin spărtură, își sprijini spatele de stîncă apoi se lăsă jos în întuneric.

Lanțul zdrăngăni, iar la atingerea pereților pasajului din stîncă și respirația i se auzi amplificată în spațiul închis. Pasajul coti și lumina zilei de dedesubt pieri, lăsînd-o să-și continue drumul pe pipăite printr-un spațiu care se îngusta mereu. Începu să transpire la gîndul că ar putea rămîne înțepenită. Apoi auzi voci dedesubt. Găsi un loc unde să-și sprijine picioarele și mîinile, dar se opri cînd zări lumina portocalie a torțelor sclipind sub ea.

– Te avertizez, Cleitus, nici o vorbă despre asta pînă nu punem mîna pe Piatra Grifonului!

Aceste șoapte aprige aparțineau reginei.

– Dar, Maiestate! răspunse comandantul Cleitus. Încă poate fi salvată. Putem aduce aici vraci de la Templul lui Artemis. Sînt ocupați după incendiu, dar cred că ar veni.

– Ca să spună tuturor ce facem noi aici? Poate că Megabyxos ar fi dispus să primească aur macedonean în schimbul unei refugiate rănite, dar nu cred că va fi încîntat să afle cît de aproape este garnizoana noastră de țărmul lui. Sigur îl va informa pe satrap și, dacă perșii prind de veste, va trebui să renunțăm la tot planul. Astfel intențiile noastre de invazie nu vor fi puse în aplicare decît peste cîțiva ani. Fii rezonabil, Cleitus! Nu contează dacă fata moare. Își va îndeplini datoria, moartă sau vie. De fapt, nu-mi vine să cred că sora ei nu ți-a adus încă Piatra. Îmi dau seama că apărarea a

fost întărită după incendiu și ți-a îngreunat cercetările, dar trebuie să aflăm ce se întîmplă la Efes. Aș fi venit mai devreme, dar am fost ocupată să-i dau naștere fiului meu.

Lysippe își ținu răsuflarea. Tanais! Doar la asta se putea gîndi. Vorbeau despre Tanais.

Conversația nu părea promițătoare. Se părea că lui Tanais îi apăruse un fel de spuzeală. Cleitus încerca să-i arate reginei, dar era clar că aceasta era mai preocupată de incendiu și de ceea ce se întîmplase cu Piatra. La puțin timp după aceea, lumina torței pieri. Lysippe ascultă liniștea, numărînd o sută de bătăi de inimă. Alunecă atît de repede prin pasaj încît căderea bruscă pe nisipul ud o făcu să strige.

Stătu ghemuită în timp ce ochii i se obișnuiau cu întunericul. În peșteră pătrundea o lumină cenușie, laolaltă cu ecoul valurilor care se spărgeau de stîncă. O siluetă abia vizibilă stătea încolăcită între doi bolovani, acoperită de aceeași pătură aspră cu care fusese scoasă din Casa Sîngelui.

– Tanais...? șopti Lysippe, tîrîndu-se pînă la ea și dînd la o parte pătura. Încercă să dea de mîinile surorii ei. Erau reci, foarte reci și slabe ca niște pești. În jurul încheieturilor avea o funie care era prinsă de o alta, legată în jurul gleznelor. Tunica îi era sfîșiată și udă la tiv, iar bandajele pe care i le puseseră Melissele în templu erau murdare și zdrențuite. Era prea întuneric în peșteră ca să poată vedea dacă rănile îi mai sîngerau și Lysippe nu îndrăznea s-o examineze mai mult, ca nu cumva s-o rănească și mai tare.

– Tanais! trase ea disperată de noduri. O, Tanais, ce ți-au făcut?

În cele din urmă, eliberă mîinile surorii sale. Lysippe le frecă cu ardoare ca să aducă iar căldura în piele, dar înlemni cînd simți o bucată ciudată de piele între degetul mare și cel arătător.

„Moarte violentă", zisese Smyrna. Stomacul lui Lysippe se strînse cînd avertismentul naiadei și spuzeala de care pomenise Cleitus începură să capete un sens care îi dădea fiori.

– Nu... Tanais, nu! Nu te transforma, te rog. Acum sînt aici. Trezește-te!

O scutură disperată pe sora ei.

– Lysippe...? Visez?

Vocea era pierită și înceată, dar fata întinse mîna ca să atingă fața lui Lysippe. Mîna rece cu pielițele ei înspăimîntătoare se opri pe părul ciufulit și îi pipăi obrajii scăldați în lacrimi.

– Plîngi, surioară? Nu plînge. Acum rănile nu mă mai dor. Ai avut dreptate în ceea ce privește oreada și celelalte spirite, sînt atît de frumoase, Lysippe! Mă bucur că în sfîrșit le pot vedea. Cîteodată oceanidele vin aici și îmi cîntă. Mi-au spus că ai să vii. Te așteptam. Voiam să-ți spun că îmi pare rău pentru lucrurile pe care le-am zis despre tatăl tău. În tabără nu era nici un bărbat în noaptea în care mama a rămas însărcinată cu tine, doar o stea care a licărit pe cer. Eram mică și înspăimîntată, nu înțelegeam. Acum înțeleg. Oceanidele mi-au spus că era un ou de grifon care căzuse pe pămînt și care i-a dat mamei puterea să-l viseze pe

zeu. Mi-au mai spus că, după ce mă voi transforma, te voi putea ajuta. O vom găsi pe mama și ne vom răzbuna pe Alchimist. Surioară, nu plînge! Te rog, nu plînge! Nu voiam să mă vezi așa. Voi fi frumoasă în curînd, foarte curînd...

– Nu, Tanais! Lysippe îi apucă deznădăjduită mîna. Nu, nu muri! Am găsit Piatra. Ai dreptate, era un ou, dar s-a spart și din el a ieșit un grifon! Smyrna spune că mama e în drum spre Efes. Îi vom alunga pe Alchimist și pe macedoneni, și pe persani, dacă trebuie! Te vom duce undeva unde să fii în siguranță și vom găsi o cale să te vindecăm. Nu se poate să mori acum. Nu se poate!

Văzu o licărire slabă sub degetele ei – solzi strălucitori. Îi privi îngrozită.

– Tanais! Nu! Am dat foc Templului lui Artemis pentru tine. Nu pot să conduc tribul după dispariția mamei. Tu trebuie să faci asta. Tu ești mult mai puternică decît mine, întotdeauna ai fost. Tu ești o amazoană adevărată. Poți să vînezi și să ucizi așa cum fac amazoanele. Nu contează că tatăl tău a fost scit. Tanais, te rog, nu te transforma...

Se aruncă asupra corpului surorii ei, îmbrățișîndu-l strîns de parcă ar fi putut opri ceea ce se întîmpla doar prin forța dragostei ei.

Comandantul Cleitus, alertat de suspinele ei deznădăjduite, se repezi în peșteră urmat îndeaproape de oamenii săi. Lumina torțelor aproape că o orbi pe Lysippe. Tanais scînci și lunecă în spatele unuia din-

tre bolovani cu capul în mîini. Lăsă în urma ei o buclă de păr verde, ca o algă.

Macedonenii îi aruncară o privire lui Tanais, aruncară torțele la pămînt și ieșiră în fugă, strigînd că fata avea ciumă. Cleitus răcni după ei, dar aceștia nu se întoarseră. O privi uluit pe Lysippe care se afla încă în genunchi în nisipul ud, și se încruntă la Tanais. Se uită atent în toate colțurile peșterii, cu o mînă pe mînerul săbiei.

– Cum ai intrat aici, tînără amazoană? Ai adus Piatra magică? Presupun că da, altfel nu ai fi putut să treci pe lîngă oamenii mei și văd că ai reușit s-o trezești pe sora ta.

O examină o clipă pe Tanais care scîncea, aruncă o privire spre intrarea în peșteră și păru să fi luat o hotărîre.

– Dă-mi Piatra și ieși de aici. E o barcă legată afară. Du-o pe sora ta departe de acest loc și voi avea grijă ca regina să nu...

– Vei avea grijă ca regina să nu ce? rosti un glas imperios în spatele lui. Ce e cu prostia asta pe care o strigă oamenii tăi, cum că ar fi ciumă? Parcă ziceai că e doar o spuzeală?

Ochii de chihlimbar al reginei Olimpia o descoperiră pe Lysippe în umbră și tresări.

– Ce face fata asta aici? Am poruncit să ai grijă să rămînă în Efes! Ai înnebunit, Cleitus? De cît timp se află aici?

Lysippe o fulgeră cu privirea pe tînără femeie care stătea la întrarea peșterii, cu o aură de lumină în jurul

ei. Era atît de supărată, că nu mai judeca bine. Se chinui să se ridice și țîșni înspre regină, cu pumnii strînși.

– Tu ai omorît-o pe sora mea! Dacă nu ai fi scos-o din templu, nu ar fi murit!

Surprinsă, Olimpia făcu un pas înapoi, iar comandantul Cleitus își scoase sabia și se puse între ele.

– Tînără amazoană, știi că asta nu e adevărat. Alchimistul a fost cel care a rănit-o, și ea nu a murit încă. Dacă îmi dai Piatra, mă voi asigura că va primi îngrijirile necesare.

Lysippe își înălță bărbia și îi înfruntă pe amîndoi, cît pe ce să i se spargă inima în piept.

– Nu am adus Piatra, zise ea cu dinții strînși. Pentru că Alchimistul mi-a luat-o. Plănuiește s-o păstreze pentru el și să se instaleze drept rege și împărat. Dacă o vreți, duceți-vă și luați-o de la el. Fiți atenți, pentru că oamenii lui l-au capturat pe satrap și au pus stăpînire pe Efes. Nu ar fi trebuit să-i dați atît de mult aur.

Regina îi aruncă o privire lui Cleitus.

– E adevărat?

Cleitus își coborî puțin sabia.

– Toate rapoartele spun că în Efes e haos de cînd templul a ars. E posibil ca Alchimistul să fi profitat de dezordine ca să pună mîna pe putere, cu toate că am înțeles că Megabyxos se ocupă încă de treburile Templului.

Olimpias o privi pe Lysippe cu ochii mijiți.

– Mă așteptam ca Alchimistul să încerce așa ceva, dar nu mi-am dat seama cît de mari îi sînt ambițiile. Perșii vor zdrobi mica lui armată ca pe un țînțar! Și zici că a pus mîna pe Piatră?

Lysippe dădu afirmativ din cap, privind-o cu atenție pe regină. Dar părea să știe la fel de puține despre ouăle de grifon ca și ea însăși înainte să afle adevărul de la Smyrna.

– Dacă nu ai piatra, și Cleitus nu te-a adus aici, cum ai ajuns pe insulă? întrebă Olimpia.

Lysippe arătă în sus spre pasaj.

– Am zburat pe deasupra mării pe un grifon și am coborît pe acolo.

Urmă o clipă de tăcere. Pentru un moment, regina păru nesigură. Apoi începu să rîdă.

– Ai zburat pe un grifon! Ai mai auzit așa ceva?

Își întoarse capul spre Cleitus și zise:

– Percheziționeaz-o! Dacă nu are Piatra, o să-i facem o vizită așa-zisului nostru împărat și o să-i arătăm ce li se întîmplă acelora care cred că îi pot sfida pe macedoneni. Presupun că el a trimis-o pe fată. Probabil că ai fost urmărit aici într-o noapte.

Comandantul ezită. O privi din nou pe Tanais care încă stătea cu brațele în jurul corpului, după bolovan.

– Și sora ei?

Regina făcu un gest prin care arăta că se lepăda de ea.

– Acum nu ne mai e de nici un folos, nu? Leagă-le pe amîndouă aici. După ce ne ocupăm de Alchimist,

fata poate să ia corpul surorii sale să-l îngroape sau ce-or face amazoanele cu morții lor.

Inima lui Lysippe se strînse. Dar cuvintele reginei confirmară cît de puține știa aceasta despre amazoane, în ciuda ochilor ei galbeni.

– Nu te-ai culcat cu un zeu, nu? strigă fata după ea. Ai inventat asta ca să ți-aduc Piatra!

Olimpia se întoarse cu o expresie de surpriză amestecată cu furie. Comandantul Cleitus înlemni. Dar regina clătină doar din cap în direcția lui Lysippe și rîse din nou.

– Fiul meu va fi dovada, zise ea liniștită.

Apoi se întoarse pe călcîie și ieși calmă din peșteră.

Lysippe își încleștă iar pumnii, mai furioasă decît ar fi fost dacă regina ar fi pălmuit-o. Cleitus își băgă sabia în teacă și ridică funia aruncată pe jos. Se îndreptă spre Lysippe cu o expresie de regret pe față.

– Îmi pare rău pentru asta, tînără amazoană, dar...

– Grifonule! strigă Lysippe. Ecoul chemării ei se auzi în pasaj. Coboară pe plajă!

Privi disperată spre sora ei, dar nu avea cum să plece cu ea din peșteră. Ar fi trebuit să treacă pe lîngă comandantul Cleitus, să scape de macedoneni și s-o ridice pe spinarea grifonului.

– Oceanidelor! le chemă ea. Veniți și ajutați-o pe Tanais!

Pe chipul lui Cleitus se ivi îngrijorarea cînd auzi un răget puternic venind dinspre plajă. Răgetul deveni mai puternic și un val de apă spumegînd năvăli în peșteră, dărîmînd-o pe Lysippe și luînd-o pe sus pe

Tanais. Cleitus se clătină și se prinse de stîncă, în timp ce niște brațe argintii-verzi și un păr învolburat o înconjurară pe fata muribundă, trăgînd-o prin tunel în largul mării.

– Bine ai venit, sora noastră! Bine ai venit!

Cîntecul oceanidelor pieri odată cu valul care se retrăgea. Totul se termină foarte repede.

Înainte ca Cleitus să-și revină, Lysippe se ridică clătinîndu-se în picioare și alergă spre plajă. Aici îi găsi pe soldații macedoneni în dezordine, recuperîndu-și bunurile ude de pe stîncile pe care le aruncase valul cel ciudat. Era clar că nu vedeau grifonul. Dar regina Olimpia stătea deoparte, privind cerul cu o expresie de uluială totală pe chip, în timp ce creatura venea în jos rotindu-se dinspre soare.

Comandantul Cleitus apăru la gura peșterii și începu să dea ordine. Oamenii lui își abandonară lucrurile și se repeziră spre Lysippe. Grifonul ateriză la marginea valurilor, făcînd să se ridice spirale mari de aburi în timp ce lovea cu coada. Cu mîinile tremurînd, Lysippe se ridică pe coama lui, în scobitura gîtului. Crescuse din nou, așa că acum, deși amazoana avea picioarele libere, nu putea să stea călare confortabil. Se hotărî să se așeze în genunchi ca mai înainte.

– Vezi? îi strigă ea reginei. Vezi grifonul, nu? Spun adevărul! Piatra se află la Alchimist!

Înainte ca soldații să se apropie îndeajuns ca s-o tragă jos de pe animal, își înfipse mîinile în coama grifonului și îi porunci să zboare înapoi la Efes. Doar cînd

se văzu în siguranță în aer, cu soarele și vîntul mîngîindu-i fața, lăsă frîu liber lacrimilor care o înecau.

Smyrna grăiește...

Surorile mele din ocean îmi spun că fata mai mare se transformă frumos. Mă bucur pentru ea. Pentru noi moartea nu e dureroasă, de îndată ce începe transformarea. Singura durere pe care o simțim e aceea că pierdem bătălia pe care-am dus-o ca să rămînem în viață, dar, chiar dacă aceasta nu trebuie desconsiderată – ea reprezintă, pînă la urmă, prima înfrîngere a unei amazoane și în mod inevitabil ne răpește ceva din firea războinică – există și alte răsplăți.

Cea tînără nu înțelege asta. Ea vede doar pierderea, iar nefericirea o face slabă. Aș vrea s-o pot ajuta, dar nu pot. Am avut ocazia s-o fac și ea nu are încredere în mine. Acum depinde de tribul ei să-i dea puterea de care are nevoie. Sper doar ca vederea mamei sale să nu o șocheze prea tare... de ce, oh, de ce ne luptăm atît de crîncen unii cu alții?

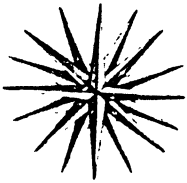

Capitolul 17
ALCHIMIA

Ochii și urechile sînt martori mincinoși.

Fumul de deasupra Efesului era vizibil de departe în largul mării și era ca o ceață amenințătoare pe fundalul munților. Lysippe se uita la el printre lacrimi și se întreba de ce continua să lupte.

Privi în jos. Undeva, sub apa turcoaz, Smyrna și oceanidele așteptau cu răbdare ca Lysippe să-și termine treaba pentru ca grifonul să le ducă din lumea aceasta. Tot ce avea de făcut era să se dea jos de pe gîtul creaturii, să alunece sub valurile sclipitoare și să se alăture lui Tanais în locul în care nu exista durere.

– *Cînd zbor, ouă noi cad pentru cea mai puternică amazoană.*

Cuvintele grifonului o traseră înapoi. Se agăță mai tare de coama lui, începînd să tremure cînd își dădu seama cît de aproape fusese de a-și pune în aplicare gîndul.

– Ce... ce ai zis?

– *Rămîi în viață. Întoarce-te la trib. Apără oul!*

Un ou nou? Lysippe își șterse ochii și privi înainte cu mai multă speranță. Smyrna îi spusese că ouăle cad din cer, doar că nu menționase locul sau timpul.

Grifonul începuse deja să coboare deasupra golfului. Coloanele năruite ale templului lui Androklos sclipeau în depărtare. Șapte cai dădeau agitați din picioare în țarcul octogonal, în timp ce călăreții lor stătea ghemuiți în spatele pietrelor căzute, cu arcurile ridicate și săgețile fixate în corzi. Inima lui Lysippe tresări într-un mod ciudat.

– Mama... șopti ea. E mama!

Sentimentele de bucurie și ușurare fură înlocuite de furie, cînd văzu vîrfurile albastre ale coifurilor trupelor Alchimistului înconjurînd altarul. Majoritatea oamenilor erau pedeștri. Cu toate astea, Alchimistul călărea un mînz acoperit cu spumă care fornăi și dădu înapoi cînd bărbatul își întoarse capul și îl biciui peste coapse. Lysippe simți durerea de parcă ar fi primit lovitura pe spinarea ei.

– Îl călărește pe Vînt-de-Nord! strigă ea, neputînd alege între dorința de a-și salva calul și cea de a vedea dacă mama ei era bine.

Și amazoanele recunoscuseră calul. În timp ce Lysippe stătea nehotărîtă, una dintre siluetele de pe deal se ridică în picioare cu un strigăt aprig și dădu drumul unei săgeți care se îndreptă spre Alchimist. Dar, deși ochise foarte bine, distanța era prea mare. Alchimistul îl făcu pe Vînt-de-Nord să se întoarcă și săgeata nu-și atinse ținta.

Alchimistul rîse.

– Amazoanelor! Sînteți înconjurate și sînteți prea puține la număr! Predați-vă și vă voi lăsa în viață, să-mi fiți sclave. Împotriviți-vă și veți avea parte de o moarte înceată și îngrozitoare în mîinile oamenilor mei. Ei știu cum să se poarte cu femeile care se ridică deasupra condiției lor.

Mercenarii fluierară aprobator și bătură cu topoarele și săbiile în scuturi ca să-și arate entuziasmul.

Nici unul nu observase grifonul care venea plutind dinspre soare. Lysippe simți cum îi slăbește puterea brațelor cînd văzu adevărata stare în care se aflau amazoanele prinse în capcană. Își pierduseră topoarele de luptă și scuturile sub formă de semilună. Unele erau desculțe. Tunicile și pantalonii erau sfîșiați și prin găuri se vedeau vînătăi pe cale să se vindece. Caii lor erau slăbănogi și aveau ochii injectați; singurul animal pe care îl recunoscu Lysippe fu iapa lui Tanais, Soare-Răsare, care șchiopăta. Chiar și arcurile nu mai erau armele frumos meșteșugite pe care și le amintea, ci arme vechi cărora li se schimbaseră corzile. Amazoana care trăsese înspre Alchimist era Melanippe, cea mai apropiată prietenă a ei.

Simțindu-i zăpăceala, grifonul se învîrtea în cerc, și unul dintre bărbați privi în sfîrșit în sus.

– E leul lui Androklos!

Alchimistul îl făcu pe Vînt-de-Nord să se întoarcă, își miji ochii prin vizieră ca să poată privi în soare și își trase sabia.

– Bineînțeles că el e! A venit să prevestească sfîrșitul rasei amazoanelor! Sînt doar șapte! Șapte dintre voi vor muri de săgețile amazoanelor. Restul le veți omorî pe amazoane... drept răzbunare pentru moartea tovarășilor voștri.

Lăsă biciul și folosi latul sabiei ca să-l potolească pe Vînt-de-Nord. Calul îl purtă pe Alchimist într-un trap ezitant și stîngaci printre oamenii lui dintre care acesta alese șapte mercenari ghinioniști.

– Voi sînteți primii, porunci el. Toți ceilalți postați-vă în spatele lor. Cînd vă ordon, TRAGEȚI!

– Oprește-i! îi strigă Lysippe grifonului.

– Nu pot să ucid.

– Nu-mi pasă. Aprinde focul! Alungă-i de la altar!

Grifonul scoase un țipăt asurzitor și își tîrî coada prin iarba uscată de pe deal, lăsînd în urmă o dîră de flăcări și un copac arzînd între altar și armata de dedesubt. Vînt-de-Nord fornăi înfricoșat și se cabră, întorcîndu-se. Țîșni spre Calea Sacră, spre oraș, în timp ce Alchimistul blestema și trăgea de căpăstru, fără folos însă. Cînd se văzură fără conducător, bărbații dădură înapoi în fața flăcărilor. Șase dintre ei zăceau morți pe povîrnișul dealului, cu săgeți de amazoană înfipte în gît. Grifonul ateriză cu atenție în altar, înnebunind caii legați acolo. Lysippe sări de pe spatele lui și se îndreptă clătinîndu-se spre mama ei, în timp ce verigile rupte ale lanțului îi zgîriau picioarele.

Amazoanele priviră grifonul cu ochi mari, dar rămaseră la locurile lor. Trimiseră încă o șarjă de săgeți spre oamenii Alchimistului ca să-i țină la distanță, în

timp ce Melanippe traversă în fugă altarul pentru a o întîmpina pe Lysippe.

– Oreithyia! strigă ea, limba scită părîndu-i atît de ciudată lui Lysippe după atîta timp petrecut în templu. E fiica ta. Nu trage!

Regina Oreithyia se întoarse, cu arcul ridicat și cu o săgeată în coardă. Lysippe se opri brusc cu stomacul strîngîndu-se de amețeală. Iarba care sfîrîia și fumul, cîntecul arcurilor amazoanelor, nechezatul cailor înfricoșați și strigătele oamenilor... toate acestea pieriră în timp ce privea la săgeata îndreptată spre inima ei.

– Mamă, șopti ea, dîndu-și seama că aceasta nu avea cum s-o recunoască. Sînt eu... am părul ars, atîta tot.

Foarte încet, Oreithyia își lăsă arcul în jos. Fața i se încreți și niște vînătăi ciudate i se formară în jurul ochilor. Aruncă arcul la pămînt și își deschise brațele.

– Lysippe! Mulțumesc, oh, mulțumesc, Mamă cea Dintîi, mulțumesc!

Lysippe se aruncă în brațele deschise ale mamei ei și se luptă cu lacrimile.

– Îmi pare rău, mamă, zise ea, înecîndu-se, cu fața lipită de tunica zdrențuită, care purta mirosul familiar de cal și transpirație. Am găsit piatra și am făcut grifonul să iasă din ou, dar a fost prea tîrziu ca s-o salvez pe Tanais și... oh, mamă, cred că s-a transformat într-o oceanidă! A fost vina Alchimistului. El a rănit-o cînd am evadat și...

Lysippe povesti incoerent și întretăiat tot ce se întîmplase de cînd se despărțiseră în peștera de deasupra orașului Themiscyra.

Oreithyia tresări la auzul numelui Alchimistului, dar nu zise nimic. În timp ce Lysippe vorbea, mîinile mamei îi examinau fiecare parte a corpului, de la părul ciufulit pînă la cătușele de la glezne, întorcîndu-se în sfîrșit la fața fetei. La fel ca și Tanais, îi șterse lacrimile de pe obraz. Îi spuse cu blîndețe:

– Lysippe, ai zis că ai scos grifonul din ou?

– Da, e aici, nu-l vezi? Credeam că toate amazoanele îl pot vedea. Chiar și regina Olimpia poate!

Privi în jur, temîndu-se că grifonul zburase deja cu nimfele pe tărîmul de dincolo de cer. Dar acesta stătea ghemuit în mijlocul altarului, cu aripile strînse și coada de foc înfășurată cu grijă pe spate. Caii se calmaseră puțin, dar de fiecare dată cînd creatura se mișca, nechezau înspăimîntați. În timp ce-și lăsau săgețile să zboare către soldații Alchimistului, amazoanele aruncau cîte o privire uimită și temătoare spre grifon. Dar ochii Oreithyiei nu se concentrau asupra nici unui lucru. Un fior îngrozitor o scutură pe Lysippe și privi mai de aproape vînătăile de pe fața mamei sale.

Melanippe își lăsă mîna pe umărul fetei.

– Mama ta e oarbă, Lysippe, zise ea cu blîndețe. Macedonenii erau convinși că a ascuns piatra și au încercat s-o facă să spună unde se află.

– Nu... Lysippe privi îngrozită ochii mamei sale.

Mîna Oreithyiei bîjbîi după obrazul fetei și se odihni pe el. Palma era bătătorită din cauza călăritului și a luptei, și totuși atingerea ei era la fel de moale ca și botul unui mînz.

– Bineînțeles, nu aveam nimic să le spun. În cele din urmă, și-au dat seama de asta. Omul pe care l-ai numit Alchimistul mi-a răpit lumina ochilor. A făcut-o cu ajutorul prafurilor lui, și asta m-a împiedicat să cad în somnul meu tămăduitor, așa că nu m-a durut tare, cel puțin nu fizic.

Se opri, ca și cum ar fi retrăit o amintire.

– Melanippe mi-a zis că un comandant cu pielea neagră l-a oprit pe Alchimist înainte să facă asta celorlalte, și într-una din zile am descoperit că ușa închisorii noastre nu fusese încuiată. Ne-am întors direct la peștera de deasupra orașului Themiscyra, dar voi plecaserăți de mult. V-am pierdut urmele în munți; erau prea vechi, și nici măcar o amazoană nu le putea descoperi. Dar de îndată ce am auzit despre grifon, sau mai degrabă despre faimosul leu zburător al lui Androklos care fusese zărit în Efes, am venit cît de repede am putut. Legendele spun că doar amazoanele pot chema grifonii și tu erai singura care ar fi avut această putere. Deci Piatra era un ou? Ar fi trebuit să ghicesc!

Se întrerupse și își îndreptă umerii, mîndră și puternică, așa cum și-o amintea Lysippe. Nările îi fremătară la auzul zgomotelor luptei.

– Ochii mei se vindecă, dar mi-e teamă că va trece mult pînă cînd voi putea vedea din nou lumea. Iar acum îmi spui că acest Alchimist care m-a orbit e

același om care a ucis-o pe Tanais. De mi-aș recăpăta lumina ochilor să-l văd murind! Mai lucrează pentru macedoneni? Sînt și aceștia aici?

Lysippe se strîmbă.

– Nu, lucrează pe cont propriu, întotdeauna a făcut-o. Dar vine regina Olimpia! Macedonenii au o garnizoană pe o insulă mai sus de coastă. Cînd vor ajunge aici, o să fie mare bucluc!

Explică pe scurt că îi spusese reginei Macedoniei că Alchimistul se afla în posesia Pietrei, dar nu-i zisese și că aceasta e spartă.

– Nu știe despre ouăle de grifon. Cînd va vedea că piatra e spartă, va crede că Alchimistul a făcut-o. Sper că îl va orbi cu propriile prafuri! Sper că îl va ucide! Apoi tu o vei putea ucide pe ea pentru că ne-a trădat!

Vocea ei era aprigă și aspră.

Oreithyia oftă.

– Te-ai descurcat bine, fiica mea. Dar nu regina mi-a făcut rău, ci Alchimistul.

– Ea a dat poruncile! Asta o face responsabilă!

– Dar a fost furioasă cînd a venit și a văzut ce a făcut el.

– Ne-a trădat. Este pe jumătate amazoană. Mi-a zis că tatăl fiului ei este zeu ca și tatăl meu! Nu știu dacă s-o cred, dar grifonul spune că noul ou trebuie să vină la cea mai puternică amazoană... dacă vine la ea?

Urmă o clipă de tăcere.

– Cea mai puternică nu înseamnă neapărat aceea care are cea mai mare putere, zise mama ei. Tu ce crezi, Melanippe?

Dar Melanippe privea în josul dealului. Își lăsă o mînă pe brațul Oreithyiei.

– Mi-e teamă că va trebui să vorbim mai tîrziu despre asta. Acum trebuie să înfruntăm armata Alchimistului. Lysippe, îl poți convinge pe grifonul tău să-i facă să dea înapoi iar? Aproape că nu mai avem săgeți.

Lysippe îi urmări privirea. Alchimistul preluase din nou comanda. Dar era pe jos, acoperit de praf și blestema „calul tîmpit, bun de nimic". Probabil că Vînt-de-Nord îl aruncase din spinarea lui. Zîmbi cu buzele strînse, o mai îmbrățișă o dată pe mama ei și acceptă ca Melanippe s-o ajute să se suie pe spatele grifonului. Focul pe care creatura îl aprinsese pe deal se stinsese pentru că nu mai avea ce să ardă. În curînd bărbații aveau să-și adune curajul să traverseze zona înnegrită. Privi cu speranță spre mare, dar corăbiile macedonenilor erau încă doar niște puncte la orizont.

– Avem nevoie de mai mult timp, șopti ea. Privi înspre oraș, întrebîndu-se dacă Megabyxos le-ar fi de vreun ajutor. Apoi le văzu pe preotesele mai tinere pe cîmpie încercînd să-și adune albinele fugare, și îi veni o idee.

– Du-mă pe Dealul Sacru!

Nu mai încercase niciodată să cheme insecte, dar albinele ieșiră ascultătoare din stupii lor la auzul fluieratului ei și formară un nor negru, zumzăitor care îl urmă pe grifon ca și cum acesta ar fi fost o regină uriașă. Pe măsură ce traversau cîmpia, din ce în ce mai

multe albine li se alăturau, iar preoții se aruncau cu fața în flori, scoțînd strigăte alarmate.

Roiul gigantic bîzîia atît de tare, că Lysippe nu mai auzea nimic altceva cînd se apropiară de altar. Amazoanele nu se dăduseră încă bătute, deși nu mai aveau săgeți și luaseră săbiile și topoarele celor morți ca să lupte aprig cu atacatorii lor. Melanippe stătea aproape de Oreithyia care, primind strigăte de îndrumare de la prietena sa, își secera dușmanii cu o precizie neobișnuită. Între timp Alchimistul și jumătate din forțele sale coborau în goană dealul spre port, lăsîndu-și restul de trupe să le înfrîngă pe amazoane. Lysippe își îndreptă grifonul spre ei cu un strigăt furios.

Mercenarii se împrăștiară, țipînd de groază cînd roiul găsi bucăți de piele neacoperită la încheieturile armurilor și începu să înțepe. Singurul care nu fugi fu Alchimistul care rămase nemișcat ca o statuie și își acoperi ochii în timp ce albinele pătrundeau sub vizierele oamenilor săi, panicîndu-i și mai mult. Unii dintre ei alergară orbește spre marginea stîncii și își găsiră moartea pe pietrele de dedesubt. Ceilalți conduseră roiul spre tovarășii lor, care își fluturară scuturile ca pe niște arme, înfuriind albinele și mai mult.

– Nu le loviți, proștilor! Stați nemișcat pînă cînd pleacă singure!

Dar mercenarii o luară la fugă pe deal.

– Artemis s-a înfuriat! strigau ei.

– Și-a trimis insectele să ne pedepsească!

– Nu am fost plătiți pentru asta!

Amazoanele profitară de panică și săriră pe cai, năvălind asupra supraviețuitorilor, rotindu-și topoarele și scoțînd strigăte de luptă. Puținii mercenari care nu dăduseră înapoi se întoarseră și o luară la fugă după ceilalți.

Din cauza zăpăcelii, Lysippe îl pierdu din vedere pe Alchimist. Apoi își dădu seama unde plecase acesta. Din senin se iscase un vînt puternic și, acum, corabia reginei intra în golf cu viteză, cu pînza stacojie întinsă și cu Steaua Regală a Macedoniei lucind în lumina soarelui. Se afla în frunte a trei trireme care vîsleau cu viteză maximă. În jurul pupelor sclipeau solzii verzi și turcoaz ai oceanidelor, care chemau vîntul și valurile ca să ajute flota macedoneană să navigheze și mai repede spre Efes.

– Plaja! strigă Lysippe către amazoane. Alchimistul s-a dus pe plajă ca să se întîlnească cu macedonenii!

Melanippe privi în sus și își flutură mîna în semn că a înțeles, apoi își luă avînt și tăie cu toporul un alt mercenar care dădea bir cu fugiții.

În timp ce Lysippe îl îndemna pe grifon să zboare după Alchimist, văzu doi bărbați desprinzîndu-se de grup și grăbindu-se înapoi de-a lungul văii către peșterile pe care le zărise în călătoria ei de la miezul nopții spre altar. Îi privi cu o presimțire rea. Dar nu era timp să vadă ce puneau la cale, pentru că navele macedonene intraseră în port și din ele se revărsau trupe care formau o escortă de sulițe pentru tînăra lor regină. Lysippe îl îndreptă pe grifon înspre un punct de observație de pe stîncă de unde putea să audă și să

vadă tot ce se întîmplă, apoi alunecă de pe spinarea lui și se tîrî mai aproape de margine.

Mai jos de locul unde se afla ea, Alchimistul o aștepta pe regina Macedoniei pe nisipiul alb. Rămășițele armatei sale se adunaseră în spatele lui în șiruri dezordonate, cu vîrfurile albastre ale coifurilor răsunînd în vînt, în timp ce își pipăiau nervoși armele. Curajul amazoanelor îi deconcertase și era clar că nu se așteptaseră ca macedonenii să sosească într-un număr așa de mare.

Regina Olimpia păși pe plajă cu grația amenințătoare a unei feline de pradă, cu părul auriu fluturîndu-i în jurul corpului și cu rubinele tiarei lucind în soare ca niște picături de sînge. Părea și mai tînără, acum că nu mai era însărcinată, dar ochii ei de chihlimbar se fixară asupra Alchimistului ca și cum acesta ar fi fost un copil fugar. Comandantul Cleitus mergea alături de ea, cu mîna pe mînerul sabiei și cu o expresie de îndoială.

Lysippe nu era singura care privea ce se întîmpla. Roiul de albine și sosirea corăbiilor macedonene nu trecuseră neobservate. Cetățenii orașului Efes veneau grăbiți pe Calea Sacră umplînd cheiul de grupuri care murmurau, dar, de data acesta, lăsaseră femeile în siguranță acasă cu sclavii lor. Megabyxos își făcu loc prin mulțime, sări pe plajă și se îndreptă spre soldații încordați. Preotul gîfîia și fața îi era stacojie din cauza căldurii.

– Ce înseamnă asta? întrebă el. Ce crezi că faci, Alchimistule? Cum poți să-i inviți pe macedoneni să vină pe țărmul nostru cu corăbiile lor de război!

Arătă către trireme.

– Vom avea pe cap armata persană cît ai clipi și Efes va deveni un cîmp de bătaie!

Alchimistul rîse.

– Nu e cazul să te enervezi, Megabyxos. Sau te-ai simți mai în siguranță dacă te-ai alătura satrapului în peșterile mele? Regina și cu mine avem o înțelegere.

Îi zîmbi Olympiei, care se oprise la cîțiva pași de ei.

– Nu e așa, Maiestate?

Olimpia îl fulgeră cu privirea.

– Nu colaborez cu trădătorii, zise ea, ridicîndu-și mîna fină.

Macedonenii își lăsară în jos sulițele, iar cîțiva le îndreptară spre pieptul Alchimistului.

Acesta rîse din nou, deși puțin neliniștit.

– Grațioasa mea regină! Ce am făcut? Nu mă așteptam să vii personal, dar sînt încîntat să te pot felicita pentru nașterea fiului tău. Vei fi mulțumită să afli că am pus la adăpost Piatra Filozofală pentru Domnia-Ta și că aceasta se află în drum spre noi.

Ochii reginei se îngustară. Comandantul Cleitus aruncă o privire în direcția spre care arăta Alchimistul, iar Lysippe se agăță de iarba țepoasă, abia mai putînd să răsufle, cînd văzu că bărbații care se întorseseră la peșteră mînau de la spate o siluetă zdrențăroasă, familiară. Era Hero care ducea cu el o cutie

frumos meșteșugită. Pe capacul acesteia strălucea pe o frunză de aur steaua cu șaisprezece colțuri a Macedoniei. Cutia avea exact mărimea și forma potrivite pentru a adăposti un ou de grifon.

Presimțirea cea rea o încerca din nou pe Lysippe.

– Oul cel nou! șopti ea. Nu se poate ca Alchimistul să-l fi găsit! Nu se poate!

Privi fără să-și creadă ochilor cum Hero depunea cu grijă cutia pe nisip la picioarele stăpînului său.

Alchimistul ciufuli părul băiatului ca să-l facă să-și ridice privirea.

– Deschide-o! porunci el.

Încet, cu gesturi ceremonioase, Hero ridică capacul.

Cu toți se aplecară înainte ca să privească, inclusiv Megabyxos și regina Olimpia. Alchimistul își încrucișă brațele și zîmbi mulțumit de sine. Mulțimea murmură neliniștită.

– Ce e în cutie?

– E Piatra Sanctuarului nostru?

– Nu poate s-o dea macedonenilor! Opriți-l!

Cîțiva dintre cetățenii mai curajoși alergară pe nisip, dar fură opriți de săbiile mercenarilor.

Erau atîția oameni adunați în jurul cutiei, că Lysippe nu putea să vadă ce conținea aceasta. Dar reacția lui Megabyxos fu îndeajuns ca să-i confirme cele mai rele bănuieli.

– Ai trădat-o pe Artemis! strigă el cu o voce teribilă, înălțîndu-și brațele spre cer ca și cum ar fi condus un sacrificiu. Te va trăsni pentru asta! Oasele îți

vor fi împrăștiate de cele patru vînturi și spiritul tău nu-și va găsi odihnă atîta timp cît zeița va fi venerată pe lumea asta!

Alchimistul rîse.

– Dar Artemis nu mai are altar, nu-i așa, Megabyxos? Efes nu mai are templu. Ce nevoie are zeița ta de o Piatră magică? Macedonenii se vor folosi mai bine de ea decît voi, sînt sigur.

Le făcu semn oamenilor săi și acești îl înșfăcară de brațe pe preot și îl traseră înapoi.

Regina le ordonă oamenilor ei să ridice cutia. Dar comandantul Cleitus îi puse mîna pe braț.

– Alchimistul e viclean, Maiestate. Ar fi o idee bună să testăm piatra înainte s-o ducem la Pella.

Regina privi aspru către Alchimist și îl scrută pe Megabyxos care era încă furios.

– Da, spuse ea, îngustîndu-și iarăși ochii, da, bineînțeles. Preotul se preface foarte bine, dar știm cu toții că preoții sînt niște actori experimentați. Credeai că mă poți păcăli și voi lua o făcătură, nu?

– Jur că este adevărată, grațioasa mea regină! zise Alchimistul, dar văzu cum mîna pe care o ținea la spate făcu un semn pe ascuns oamenilor săi.

– Bine, atunci nu o să te superi dacă o vei testa nu? Atinge-o!

– Eu, Maiestate?

Alchimistul se albi.

– Cine ar fi mai potrivit să-i testeze puterile decît un trădător? se răsti regina.

La un semn din cap, patru soldați macedoneni îl înșfăcară pe Alchimist, îl împinseră în genunchi și îl forțară să întindă mîna spre cutie. Alchimistul se opuse, apoi, dintr-odată țîșni înainte, luîndu-i prin surprindere.

– Nu! strigă Lysippe, sărind în picioare. Nu-l lăsați...

Urmară un zgomot asurzitor și un fulger orbitor. Din cutie ieșiră stele care umplură aerul de deasupra plajei cu fum gros, verde. Mulțimea începu să țipe și să fugă în toate direcțiile. Comandantul Cleitus își puse un braț pe mijlocul reginei sale și o îndemnă înspre corăbii, dînd ordine. Grifonul își luă zborul în timp ce pietrele se rostogoleau de pe stîncă, lăsînd-o pe Lysippe agățată de margine, cu urechile țiuind și cu ochii lăcrimînd. Cînd fumul se risipi, văzură că mercenarii îl scăpaseră pe Megabyxos și că se luptau cu macedonenii. Oamenii Alchimistului erau prea puțini la număr și prost înarmați, așa că încercară să se retragă. Dar amazoanele coborîră dealul în galop, căzîndu-le în spate cu strigăte furioase de război. Alchimistul însuși dispăruse fără urmă și mulțimea din port sărea în sus strigînd agitată:

– Ai văzut?

– Piatra noastră l-a nimicit pe Alchimist!

– L-a transformat în cenușă.

– Era zeița!

– Artemis!

– Măreață este Artemis Efesia!

Lysippe coborî de pe stîncă și se repezi înspre fumul care ieșea din cutia deschisă. Acolo, cuibărit în lînă de oaie, se afla un ou perfect rotund, negru cu auriu exact ca acela pe care îl văzuse în mijlocul focului înainte ca grifonul să iasă din el. Era murdărit puțin pe o parte, dar altfel era neted și întreg.

Își ținu respirația și întinse mîna spre cutie. Dar capacul se trînti cu zgomot peste degetele ei și comandantul Cleitus o privi peste steaua Macedoniei, cu o expresie aspră:

– Îmi pare rău, tînără amazoană, dar asta nu e pentru tine. Alchimistul e terminat, așa că o să fii în siguranță. Trebuie să plecăm înainte ca perșii să ne găsească aici.

În timp ce Lysippe își sugea degetele rănite, bărbatul înșfăcă cutia și alergă înapoi spre port, unde Olimpia își instruia trupele să se retragă strategic.

– Întoarce-te! strigă Lysippe după el. Te rog nu o lua! Am nevoie de ea pentru sora mea!

În jurul ei oamenii mureau într-un amestec de săbii, sulițe și topoare care sclipeau. Se aruncă în grămadă, nepăsătoare în fața pericolului. Cineva trase de capătul lanțului agățat de gleznele ei și o făcu să-și piardă echilibrul. Cînd căzu cu fața în nisip, o pereche de brațe i se încolăciră în jurul picioarelor. Începu să lovească disperată, fiind sigură că atacatorul ei era un dușman, dar se trezi privind în ochii negri ai lui Hero.

– Lasă-mă! strigă ea, continuînd să dea din picioare. Ai lucrat pentru Alchimist tot timpul, nu-i așa? M-ai păcălit ca să te ajut să provoci incendiul,

apoi te-ai asigurat că o să plec spre insula aia după Tanais, în timp ce tu ai rămas aici cu iubitul tău stăpîn și ai așteptat oul cel nou ca să-l dați macedonenilor? Te urăsc!

– Lysippe...

Hero scuipa nisip.

– Calmează-te, nu înțelegi...

Fata se descotorosi de el și o porni clătinîndu-se spre apă. Lupta se terminase. De-a lungul întregii plaje, oamenii Alchimistului zăceau gemînd și sîngerînd pe nisipul alb. Supraviețuitorii își aruncară armele și se predară amazoanelor al căror trib mic fusese întărit de cetățenii furioși ai Efesului, fluturînd săbii luate de la cei morți într-un mod stîngaci, dar înspăimîntător către mercenarii care încercaseră să preia puterea în orașul lor.

Lysippe intră în mare și le chemă pe oceanide.

– Trebuie să opriți corăbiile acelea! strigă ea. Au furat oul cel nou!

Disperată, cercetă cerul de deasupra stîncilor.

– Grifonule! Oprește-i! Dă-le foc corăbiilor!

Dar din calmul mării nu veni nici o sclipire de răspuns, și nici grifonul nu sosi. Lysippe privi lung după corăbii, simțindu-se goală pe dinăuntru.

Cînd Hero ajunse lîngă ea, nici măcar nu avu puterea să-l stropească.

– Pleacă, zise ea pe un ton sec. Grifonul a zburat și sora mea s-a transformat. Nici măcar nu mai avem oul cel nou. Regina Olimpia îl va dărui fiului ei. Este doar un copil. Ce va face cu el?

– O să se joace, cred, zise Hero. L-am meșterit bine, nu?

Lysippe clipi, simțind cum se naște speranța în sufletul ei pentru prima dată de cînd băiatul sosise cu cutia pe plajă. Buza lui Hero se ridică într-un colț al gurii.

– L-ai făcut tu? șopti ea.

Hero zîmbi. Își pierduse încă un dinte. Cu un sentiment de vinovăție, Lysippe își aduse aminte cum fusese lovit în noaptea incendiului. Acel atac violent fusese real.

– Ba bine că nu! Doar nu credeai că Alchimistul le va da macedonenilor Piatra Filozofală? De aceea era așa de dornic ca eu să te ajut s-o găsești. Nu trebuia s-o spargi. Dar dintotdeauna plănuise ca eu să fac o copie după ea, ca el să poată păstra originalul și am avut destul noroc că a căzut din statuia care ardea cînd era încă întreagă, în ciuda faptului că paznicii m-au tîrît afară. Înseamnă că arăta bine, dacă a păcălit pînă și o amazoană adevărată ca tine!

Capitolul 18

JUDECATA DIVINĂ

Pentru oameni, caracterul este o forță divină.

Pentru un moment, Lysippe nu putu face nici o mișcare. Apoi picioarele i se dezmorțiră. Dacă oul pe care îl luaseră macedonenii era doar o copie, atunci însemna că grifonul nu zburase încă. Poate mai exista o șansă să găsească oul cel nou și s-o salveze pe Tanais! Îl împinse pe Hero la o parte, ieși pe mal într-o baie de stropi și o luă la fugă de-a lungul plajei, cercetînd cerul!

– Hei, stai! Hero veni după ea. Unde te duci?

– Să găsesc grifonul!

– Grifonii nu sînt adevărați.

– Ba da, sînt. Pietrele sînt ouăle lor! Dar cred că doar amazoanele îi pot vedea, așa cum putem vedea și nimfele atunci cînd oamenii obișnuiți nu văd decît niște lumini ciudate. În loc de grifoni, voi vedeți niște fantome zburătoare, dar trebuie să vă uitați cu atenție sau nici măcar asta nu vedeți... of, n-am timp să-ți

explic! Trebuie să găsesc oul cel nou și să i-l duc lui Tanais! Poate că nu e prea tîrziu s-o salvez.

Hero o apucă de braț.

– Mai întîi trebuie să-l găsim pe Alchimist, repede. Fumul cel verde a fost doar o șmecherie ca să poată să se furișeze neobservat de pe plajă. Știa că regina îi va cere să testeze piatra, așa că a aranjat cutia cu prafurile lui de alchimist ca să pară că a fost transformat în cenușă. Piatra ta spartă sau oul, sau ce o fi se află încă în peșterile lui. Cred că va încerca s-o întregească el însuși.

– Nu poate, așa că nu contează. Sora mea e mai importantă.

– Va folosi sîngele...

– Nu mă interesează! Tanais e pe moarte!

– Prizonierilor săi.

Lysippe se opri.

– În sfîrșit!

Hero se proțăpi în fața ei, răsuflînd greu.

– Îmi pare rău să aud asta despre sora ta, Lysippe, îmi pare sincer rău. Îmi plăcea mult de ea. A fost așa de curajoasă, cînd a rupt lanțul ca să putem scăpa cu toții. Dar am tot încercat să-ți spun... Annyla se află în mîna Alchimistului, închisă în peșteră. Nici ea nu merită să moară.

Inima lui Lysippe, despre care ea credea că e moartă și rece, după dispariția lui Tanais în mare, tresări de spaima pentru prietena ei. Privi către deschizăturile negre de pe povîrnișul dealului și închise ochii. Cel puțin Tanais va fi o oceanidă. Sufletul

Annylei va zbura din lumea aceasta și va pieri pentru totdeauna.

Oftă și o porni spre capătul dinspre port al plajei, unde amazoanele descălecaseră și vorbeau cu Megabyxos.

– De ce ai făcut-o, Hero? întrebă ea în timp ce se grăbeau să ajungă le ele. De ce l-ai ajutat pe Alchimist după tot ce ți-a făcut?

Băiatul își feri privirea.

– Nu aveam de ales. M-a prins. Dar cînd a aflat că sînteți amazoane și că sînteți în căutarea Pietrei Filozofale mi-a promis că, dacă mai fac această ultimă copie pentru el, mă va elibera.

– Și tu l-ai crezut?

Hero ridică din umeri.

– M-a scutit de o bătaie.

Cînd fata se strîmbă, se grăbi să adauge;

– Nu v-aș fi făcut niciodată rău, nici ție, nici surorii tale. Nu m-am gîndit niciodată că aș face rău cuiva dacă aș realiza o copie după Piatră, și oricum, și tu doreai s-o găsești. Nu voiam să i-o dau Alchimistului. Am făcut două copii, una pentru el și una pentru regină. Am vrut să le înlocuiesc cumva, ca tu s-o poți păstra pe cea adevărată. Dar cînd te-ai dus și ai spart-o... de unde era să știu că Piatra Filozofală era un ou de grifon? Puteai să-mi spui și mie!

– Nici eu n-am știut!

Băiatul se încruntă, ca și cum nu ar fi crezut-o. De fapt, nici ea nu știa dacă să-l creadă pe el. Făcuse într-adevăr o copie în plus? Dar nu mai aveau timp

pentru alte explicații. Era nevoie de toată puterea pe care o mai aveau pentru a-și croi drum printre preoții agitați care, curioși să le vadă pe faimoasele războinice din legendă, îi înconjuraseră pe Megabyxos și pe amazoane. Paznicii templului, acum rămași fără slujbă, îi ajutau pe cetățenii din Efes să-și mîne prizonierii înapoi pe Calea Sacră, unde aveau să fie judecați. Între timp, Melissele, îmbrăcate în veșmintele lor orbitoare albe cu portocaliu, treceau printre corpurile de pe plajă, căutînd răniți și ridicînd morții în vederea îngropării.

– Mamă! strigă Lysippe, făcîndu-și loc cu coatele printre preoți. Alchimistul este încă în viață! Nu putem avea încredere în Megabyxos!

Megabyxos se încruntă la auzul cuvintelor ei. Era încă roșu la față din cauză că se agitase pe plajă, dar era clar că recăpătase controlul asupra situației. Scutură din cap.

– A, iată că tinerii care mi-au dat foc la templu au ieșit în sfîrșit din ascunzătoare. Mă întrebam cînd veți apărea.

Ridică o mînă pentru a cere mulțimii furioase să tacă. Privirea îi trecu peste Hero și se opri asupra lui Lysippe.

– Dacă mi-ai fi spus de la început cine ești, te-aș fi ajutat și lucrurile nu ar fi ajuns niciodată atît de departe. Dar ce a fost a fost. Trebuie să-l eliberăm pe satrap și să-l afumăm pe tiranul de Alchimist, nu literalmente, adăugă el, privind-o aspru.

– Mamă! Megabyxos a vîndut-o pe Tanais macedonenilor! Nu te încrede în el!

Oreithyia bîjbîi după umărul fetei și o strînse tare.

– Ușurel, Lysippe. Știu ce s-a întîmplat, se pare că au avut loc niște neînțelegeri tragice aici, dar Megabyxos are dreptate. Acum trebuie să le uităm și să colaborăm.

Lysippe tot nu avea încredere în Megabyxos. Dar cînd preoții și amazoanele își reluară discuțiile despre cucerirea fortăreței de pe deal a Alchimistului, Melanippe o trase deoparte și îi spuse cu blîndețe în scită:

– Înainte de toate, Megabyxos trebuie să-și facă datoria față de templul său, îi explică ea. Întrucît armata Alchimistului a fost înfrîntă și macedonenii au plecat, cea mai bună soluție este să-l elibereze pe satrap și să reia legăturile cu Persia. Va avea nevoie de foarte mult aur pentru a aduce Templul lui Artemis la gloria sa dinainte și să-și recîștige poziția aici în Efes. În acest moment, mama ta crede că e în stare de aproape orice ca să se asigure că Alchimistul este terminat. Ai încredere în ea, Lysippe. Deși și-a pierdut vederea, nu și-a pierdut inteligența.

Zîmbi amar și pipăi cu degetul mare tăișul unui topor pe care îl ridicase de pe cîmpul de luptă.

Urcușul către peșterile care formau intrarea în laboratorul subteran al Alchimistului era greoi și nimeni nu vorbi prea mult în timp ce se cățărară pe stînci. Tunelurile înguste care se înfundau în întuneric o făcură pe Lysippe să-și aducă aminte cu angoasă de peștera în care se transformase Tanais. Se bucura că

Hero era lîngă ea aproape la fel de mult cît se bucura de prezența mamei ei. Megabyxos ezitase să-l ia și pe băiat, dar recunoscu faptul că ar fi folositor să aibă o călăuză care să știe drumul înăuntru, și nici măcar Melanippe nu o putu împiedica pe Oreithyia să îi însoțească. În plus, după cum remarcă regina amazoanelor, putea vedea la fel de bine ca și ei în întuneric.

Amazoanele aprinseră torțe a căror flacără se întețea la apariția unor curenți neașteptați, pe măsură ce se aventurau mai adînc în deal. Tunelul prin care mergeau se bifurcă în mai multe rînduri, dar Hero părea să știe exact încotro se îndrepta. În cele din urmă, coborîră cîteva trepte și dădură de o altă bifurcație.

– Prizonierii sînt ținuți acolo jos. Camera pentru alchimie este în partea aceea.

Megabyxos o porni imediat spre camera pentru alchimie, urmat de preoții și paznicii templului. Melanippe le îndemnă prin semne pe amazoane să meargă după ei, dar Lysippe arătă spre direcția opusă.

– Trebuie s-o salvăm pe Annyla și pe ceilalți, le reaminti ea.

Melanippe se uită la Oreithyia ca să-i ceară părerea, dar regina amazoanelor stătea nemișcată la capătul scărilor, cu ochii orbi îndreptați spre stîncă și cu gura întredeschisă, scoțînd cuvinte neauzite.

– Oreithyia...?

Melanippe se încruntă.

Deodată, Oreithyia țîșni spre un alcov aflat în umbră, pe care nu-l observase nimeni, și începu să arunce lucruri pe podea. Ecoul zgomotului se auzi în

tuneluri. Cu un strigăt de triumf, scoase la iveală scutul sub formă de semilună al tribului său. Își trecu degetele peste imaginea grifonului, apoi, cu mai multă blîndețe, de-a lungul curbei interioare. Amazoanele aclamară.

Găsirea scutului îmbărbătă întregul trib. Oreithyia trimise trei amazoane după Megabyxos, în timp ce ea și Melanippe îi însoțiră pe Lysippe, pe Hero și pe celelalte două amazoane în al doilea tunel.

Nu ajunseseră prea departe cînd mirosul de corpuri nespălate și de excremente umane veni dinspre întunericul din fața lor, făcînd-o pe Lysippe să simtă c-o ia cu leșin. Chiar și Hero, care probabil că era obișnuit cu el, își acoperi nasul. Pașii lui Lysippe încetiniră. Deodată, dădură peste zăbrele așezate transversal în tunel. Din întunericul de dincolo de ele se auzeau gemete slabe și foșnete, de parcă acolo s-ar fi aflat animale închise.

Hero cercetă spațiul de lîngă piatră.

– A luat cheia!

Se aruncă înspre zăbrele.

– Annyla? Ești acolo? Am venit să te scoatem!

Melanippe examină poarta zăbrelită. Avea o încuietoare complicată, un drug de fier cu mai mult buloane, toate bine fixate la locul lor. Încercă să forțeze încuietoarea cu vîrful unei săgeți, apoi o lovi puternic cu toporul, dar zăbrelele și buloanele erau rezistente și bine lucrate. Prizonierii dinăuntru se ridicară cu greu în picioare și se adunară în jurul porții, clipind din cauza luminii torțelor. Lysippe tresări cînd le văzu

fețele palide trase, vînătăile și rănile deschise. Brațele se întinseră printre zăbrele, încercînd să ajungă la ea. Se dădu un pas în spate, simțind că-i vine rău cînd își aminti de zvonurile auzite pe cînd era și ea sclavă, cum că Alchimistul folosește sînge de om pentru experimentele sale.

Hero dădu la o parte mîinile acaparatoare.

– Unde e? strigă el. Ce i-a făcut?

– Te rog...

O fetiță cu păr încurcat și murdar îl urmărea de cealaltă parte a porții.

– Trebuie să mă asculți...

Dar Hero o tot alunga, chemînd-o întruna pe Annyla.

Lysippe îl privea pe băiat cu sentimente amestecate. Și ea își dorea ca Annyla să fie bine la fel ca și el. Dar după ce i se întîmplase lui Tanais, soarta acestor bieți captivi i se părea lipsită de importanță. Apoi privi mai cu atenție la fetiță. Sub murdărie, părul ei arunca încă sclipiri aurii.

– Timareta!

Se puse într-un genunchi și întinse brațele ca să apuce mîinile fetiței cu un sentiment de vinovăție. Toți acești copii erau și ei sora, fiica, fiul sau fratele cuiva. Moartea lor i-ar fi făcut pe cei care îi iubeau să plîngă la fel de mult cum plînsese ea după Tanais.

– Eu sînt, Timareta, zise ea. Credeam că Mikkos v-a dus pe toți la Atena. Nu-ți fie frică. Vă vom scoate de aici.

Timareta o privi cu ochii mari de uimire.

– Îmi amintesc de tine. Ce s-a întîmplat cu părul tău?

– S-a ars. Ce încerci tu să spui, Timareta? Ai văzut-o pe Annyla? A luat-o Alchimistul? E cam de vîrsta mea, cu păr roșcat, cîrlionțat, poartă o robă cu alb și portocaliu...

Fetița clătină din cap.

– Trebuie să mă asculți! zise ea cu ardoare. A făcut niște chestii pe aici. A zis că acei care vor veni să ne salveze vor avea o surpriză, dar nu cred că se referea la una plăcută...

Înainte să apuce să-și termine vorba, o explozie înăbușită se auzi în capătul celălalt al tunelului. Lysippe se întoarse, iar amazoanele își ridicară arcele și topoarele, cercetînd întunericul cu privirea. Captivii începură să țipe. Hero fu singurul care nu-și dădu seama ce se întîmplase. Încă mai privea în umbra de dincolo de zăbrele, strigîndu-și prietena.

Lysippe îi puse o mînă pe umăr.

– Hero!

Băiatul nu se uită la ea. Îi întoarse capul cu forța.

– Hero! Nu e aici. S-a întîmplat ceva îngrozitor! Trebuie să găsim cheia!

În cele din urmă, Hero observă că toți priveau cu ochi mari în josul tunelului. Păli.

– A luat-o cu el, nu-i așa? Dacă i-a făcut vreun rău, o să... o să...

O respinse pe Lysippe și o luă la fugă pe unde veniseră.

– Stai!

Strigă după el, dar degeaba. Chiar dacă băiatul ar fi putut s-o audă, probabil că tot nu s-ar fi oprit.

Amazoanele îmbrățișară zăbrele și încercară să le îndoaie cu mîinile goale, dar fără folos. Stînca fu zguduită de alte explozii și din întuneric ieși un miros amărui. Din tavanul tunelului căzură praf și pietricele. Prizonierii țipară iar și se agățată și mai disperați de zăbrele.

Oreithyia o trase pe Lysippe sub scut și o luară la fugă înapoi prin tunel. La bifurcația unde se despărțiseră mai înainte, dădură de un fum gros care făcu torțele să sfîrîie și să arunce scîntei mov și verzi. În timp ce alergau înconjurate de fum, dădură de preoții care alergau în direcția opusă.

– E o capcană! strigă Megabyxos. Alchimistul nu se află acolo. Ieșiți repede!

– Unde e Hero?

Lysippe se dădu înapoi, încercînd să vadă prin fumul gros și verde. I se păru că vede o siluetă umană încercînd să susțină tavanul.

– Fugi! Melanippe încercă s-o tîrască pe scări după ceilalți, dar Lysippe se smulse din strînsoare.

– Nu-i putem lăsa pe Timareta și pe ceilalți acolo! Hero e surd. Nu poate auzi căderea pietrelor.

Oreithyia se întoarse, cu scutul grifonului ridicat.

– Trebuie să-i părăsim, fiică a mea! Oreadele vor avea grijă să nu fie zdrobiți, dar dacă nu ieșim de aici, vom fi și noi prinse în capcană. Atunci nu va mai fi nimeni care să-i dezgroape.

„Oreadele, se gîndi Lysippe înfiorată, dîndu-și seama ce văzuse mama ei în întuneric. Amazoanele care muriseră acolo."

Megabyxos era aproape la capătul scărilor cînd tunelul fu luminat de un fulger orbitor. Preoții căzură pe spate, trîntindu-le pe amazoane de pereții stîncii. Cîteva pietre de mărimea unor urne se rostogoliră pe lîngă ele, umplînd tunelul cu moloz și praf. Lysippe își pierdu echilibrul și se rostogoli cîteva trepte. Se ghemui cît putu de mult, își acoperi capul cu brațele și închise ochii. De fiecare dată cînd respira, se aștepta ca o piatră mare s-o lovească, dar nici una nu o nimeri. Ecoul părea să nu se mai sfîrșească, rostogolindu-se departe în pămînt.

În cele din urmă, încetă. Lysippe se ridică cu grijă în capul oaselor și privi în jur clipind. Stăpînea o liniște apăsătoare, întunecată. Își mișcă membrele. O dureau și erau înțepenite, dar în rest era teafără. Exploră încet împrejurimile, pipăind pereții închisorii stîncoase. Era înaltă cît să îngenuncheze înăuntru. Cînd își recăpătă auzul, singurul sunet pe care îl percepu fu propria respirație.

– Mamă? șopti ea.

Nici un răspuns.

– Melanippe?

Nici un răspuns.

– AJUTOR! strigă ea. Nu vreau să devin o oreadă! Vă rog nu mă lăsați să mor aici! Vreau să fiu cu Tanais, în mare...

Se auzi un scrîșnet amenințător. Își ținu respirația, îngrozită de faptul că strigătul ei ar fi putut declanșa o altă cădere de pietre.

Dar în jurul ei se auzi un rîset ca de clopoțel.

– Nu te vei transforma încă, prostuțo. Mai ai încă de făcut cîteva lucruri pe lumea asta. Deschide ochii.

Lysippe crezuse că deschisese deja ochii. Clipi surprinsă. O oreadă stătea ghemuită lîngă ea, împingînd stînca cu brațele ei negre și lucioase. Stînca scîrțîi și se mișcă pînă cînd Lysippe avu îndeajuns loc să se ridice în picioare. Părul oreadei arunca lumini ca de rubin, iar chipul și trupul ei erau alungite, de parcă ar fi fost cioplită în granit întunecat.

– *Îmi aduc aminte cum era cînd eram vie,* zise ea. *Nu era prea multă distracție, cu excepția luptelor. Cheamă grifonul. E îndeajuns de mare ca să ne ducă din lumea aceasta, acum, și în curînd îmi o voi putea întîlni mama!*

– *Ești fiica Smyrnei!*

Lysippe privi lung oreada, aducîndu-și aminte că Smyrna pretinsese că fusese ucisă. Dar nu se zărea nici o rană pe trupul sclipitor.

– Unde este mama și tribul ei? întrebă ea, deodată înfricoșată pentru cei pe care îi iubea. Unde este Hero? Ce s-a întîmplat cu Timareta și cu ceilalți prizonieri?

– Nu te îngrijora. Încă mai respiră cu toții. La fel și preotul muritor, deși am împins stînca aproape de el. Transpiră puțin. Nu-i plac spațiile închise.

Lysippe nu se putu abține să nu zîmbească, gîndindu-se la frica lui Megabyxos.

– Înseamnă că grifonul nu a plecat încă?

– Bineînțeles că nu. Tot nu ai terminat treaba pentru care ai venit aici, nu? Grifonul se află deasupra noastră acum. Sîntem aproape gata să zburăm.

Aducîndu-și aminte cum creatura mărise spărtura de pe stînca de pe insulă, Lysippe își ridică fruntea cu speranță reînnoită.

– Sapă, grifonule! Sapă! strigă ea.

Probabil că fusese îngropată la o adîncime mai mică decît crezuse. Se ridică un nor de praf, urmat de o avalanșă de pietre mici. Apoi în închisoarea ei pătrunse lumina orbitoare. O umbră o blocă și văzu ochiul auriu al grifonului uitîndu-se la ea. Ochiul se retrase și creatura lărgi cu grijă gaura cu ghearele ei stacojii pînă cînd fata ieși.

Lysippe fu martora unui apus de soare glorios care vopsise marea în culoarea focului. Se gîndi că aerul era încă plin de fum de era așa de roșu, dar, după miasmele îngrozitoare din peșterile Alchimistului, orice miros i se părea plăcut. Respiră adînc și admiră grifonul care ajunsese la maturitate. Coada îi era încă în flăcări, încolăcită pe spate ca o torță. Pietrele se rostogoliră și oreadele, expuse în razele soarelui după sute de ani, sclipiră și formară un șir luminos care sui pe coama luxuriantă a creaturii.

Unul cîte unul, pe măsură ce grifonul îi dezgropa, amazoanele, prizonierii, preoții și în cele din urmă, satrapul ieșiră clătinîndu-se din adîncuri, ferindu-și ochii cu mîinile. Dar în afară de amazoane, se pare că nimeni nu văzu grifonul și nici nimfele de pe spinarea

acestuia. Admirară în schimb apusul de soare și începură să vorbească pe șoptite despre cutremurul miraculos care îi eliberase, convinși fiind că Artemis zguduise pământul ca să le salveze viețile.

Clipind și scuipînd nisip, Hero se îndreptă clătinîndu-se spre Lysippe.

– Credeam că s-a zis cu noi! Ești bine? E toată lumea în viață?

Lysippe îi aruncă o privire rece.

– Nu mulțumită ție, zise ea. A fost o capcană. Ne-ai condus drept spre ea.

– Nu, Lysippe!

Ochii lui Hero erau mari și îndureraţi.

– Nu știam ce pune la cale, sincer! Unde e Annyla? Ai văzut-o pe Annyla?

Prizonierii eliberați alergau în jos printre stîncile căzute, sărind și scoțînd strigăte de bucurie. Puțin mai încolo, Megabyxos și satrapul arătau în josul dealului și vorbeau cu voci joase. Lysippe le urmări privirea și zări două siluete care se împiedicau printre ruinele templului îndepărtat. Cea mare o trăgea pe cea mică, aceasta din urmă căzînd întruna și fiind smucită iar.

– Alchimistul a pus mîna pe ea, zise Lysippe cu buzele strînse.

Amazoanele se adunară în jurul ei.

– Ne va lua prea mult să prindem caii, zise Melanippe. Grifonul va fi mai rapid.

Mama fetei îi aruncă scutul. Melanippe îi înmînă un arc și o tolbă și îi puse un pumnal mic la cingătoare. Ochii i se măriră cînd Lysippe își puse scutul pe

braț, dar nu pierdu vremea să întrebe cum de învățase să-l folosească.

– Ne vedem la templu! zise Oreithyia. Du-te!

Hero se încruntă cînd Lysippe alergă către grifon. Aproape că o urmă, apoi clipi și făcu un pas înapoi. Își ridică privirea pînă cînd dădu cu ochii de magnificele aripi colorate în roșu cu albastru și rămase cu gura căscată.

Lysippe nu mai stătu să se bucure de reacția lui. Se cuibări în scobitura din gîtul grifonului printre oreadele sclipitoare și strînse arcul lui Melanippe în palmele asudate. „De data asta, își promise sieși, de data asta, dacă am ocazia, îl voi ucide pe Alchimist."

Grifonul aterizează pe malul rîului Selinus și își încolăci coada deasupra apei. Se zări o sclipire albastră cînd Smyrna urcă printre flăcări să-și ia locul lîngă fiica ei oreada și surorile oceanide.

– Mulțumesc, tînără amazoană, zise ea pe un ton mai blînd ca altădată. Acum grăbește-te, altfel va fi prea tîrziu.

Lysippe plănuise să-i ceară grifonului s-o salveze pe Annyla. Dar de îndată ce Smyrna sui și Lysippe coborî, creatura își luă zborul din nou și pluti spre mare să le adune pe oceanide.

Ținîndu-și strîns arcul și încercînd să nu se gîndească la Tanais, Lysippe își ridică scutul deasupra capului și alergă spre ruinele templului. Alchimistul atrăsese o mulțime de oameni. Cetățenii erau încă supărați pentru faptul că îi păcălise pe plajă și se

adunaseră în jurul lui cu arme luate de la cei morți, bombănind furioși. Dar erau ținuți la distanță de ochii sălbatici ai bărbatului și de sabia pe care o apropia de gîtul prizonierei sale de cîte ori cineva mișca. Annyla era legată de restul unei coloane prăbușite, cu mîinile și picioarele întinse, și cu o altă funie înfășurată de gît ca s-o țină liniștită. Dîrele din murdăria de pe față trădau faptul că plînsese, dar se părea că nu îi mai era așa de frică și se uita tăcută la cel care o ținea captivă, în timp ce acesta despacheta cele trei bucăți de ou spart. În apropiere, ordonate cu o precizie dătătoare de fiori, se aflau un creuzet, un vas pentru jăratic, unelte de cupru, pachete cu prafuri și un flacon cu un lichid verde.

În timp ce mulțimea privea cu oroare și cu fascinație, țintuită locului parcă de o vrajă, Alchimistul încălzi un amestec de praf și lichid în creuzet și amestecă, făcînd să țîșnească scîntei colorate care îi provocară mici arsuri pe față. Probabil că așa își pierduse genele și sprîncenele. Cu grijă, ridică o bucată de ou cu cleștele, o cufundă în poțiune și se apropie de Annyla.

Îi făcu o tăietură în tunică și îi așeză fragmentul pe stomacul care tremura. Fata scoase un scîncet de groază și închise ochii. Mulțimea gemu din compasiune pentru ea. Dar nu se întîmplă nimic și toți își ținură respirația în timp ce Alchimistul amestecă și apoi îi puse cele două bucăți mai mici pe pleoape. Nimeni nu îi dădu atenție lui Lysippe care se cățără pe o piatră înnegrită și își puse încetișor arcul jos.

Alese o săgeată, o fixă în arc și îl ridică. Ținti către spatele lat al Alchimistului și încercă să-și aducă aminte de ura pe care o simțise cînd îl văzuse pe acesta înjunghiind-o pe Tanais cu sabia. Dar mîinile îi tremurau și, înainte de a apuca să dea drumul săgeții, Alchimistul se duse în spatele coloanei, astfel încît acum Annyla se afla între el și săgeată. Își coborî arcul, frustrată.

– Iată Piatra Filozofală care preschimbă metalul fără valoare în aur și care alungă moartea! strigă Alchimistul, cu ochii sclipind și cu părul său argintiu aruncînd reflexe roșii din cauza sabiei ridicate în lumina soarelui care apunea. Piatra este spartă, dar am studiat textele străvechi care spun că sîngele unui inocent al lui Artemis, vărsat în sanctuarul ei cel sfînt, o va reîntregi. Apoi voi deveni regele vostru nemuritor!

Mulțimea murmură mai tare.

– Dă-i drumul micuței preotese! strigă cineva. Aceea e o piatră magică așa cum sînt eu împăratul Persiei!

Alchimistul se întoarse fulgerător ca să vadă cine vorbise. Lysippe lăsă arcul și ridică scutul înainte ca bărbatul s-o zărească.

– De îndată ce va fi reîntregită, tu vei fi prima persoană pe care o voi testa! zise amenințător Alchimistul, îndreptîndu-și sabia către cel care vorbise. Vom vedea atunci cine se îndoiește!

– Armata ta e înfrîntă, Alchimistule, strigă altcineva. Megabyxos nu va accepta așa ceva.

Alchimistul rîse.

– Megabyxos e terminat. E îngropat într-un mormînt mai bine pecetluit decît merită orice preot, laolaltă cu satrapul ionian. Eu sînt stăpînul vostru acum!

Lysippe profită de ocazie să se strecoare prin mulțime și să se ghemuiască lîngă coloana de care era legată Annyla. În liniște, tăie funia din jurul gîtului fetei cu pumnalul pe care i-l dăduse Melanippe. Annyla înlemni și scoase un geamăt de frică.

–Ssst! șopti Lysippe, înlăturînd cojile de ou de pe ochii prietenei sale și ridicînd puțin scutul pentru ca aceasta să vadă cine e. O să tai și celelalte funii. Urmează-mă!

– Lysippe! Mi-a spus că ai murit!

Se temu ca bucuria Annylei să n-o dea de gol. Dar tînăra preoteasă lunecă în liniște de pe coloană, înlăturînd ultima bucată de ou, și i se alătură sub scut.

Mulțimea își ținu răsuflarea cînd fata dispăru și Alchimistul se întoarse rapid. Privi uluit funiile tăiate, apoi cercetă baza coloanei cu ochii mijiți și strigă ca turbat.

– Sclavo! Te văd!

– Fugi! zise Lysippe, trăgînd-o pe Annyla după ea.

Îi vedea pe preoți și pe amazoane venind pe Calea Sacră. Dar, cum stătuse atîta timp prizonieră, Annyla era prea slăbită ca să alerge, și Alchimistul avea deja niște praf în mînă. O trase pe Annyla în spatele pietrei înnegrite unde își lăsase arcul și scotoci după săgeata căzută. Alchimistul rîse și o porni

după ea. Gîndindu-se la mîinile cu pielițe ale lui Tanais și la ochii fără vedere ai mamei sale, Lysippe ținti spre inima lui și îl văzu cum se oprește. Dar înainte să apuce să tragă, soarele alunecă dincolo de orizont și lumina pieri de pe cer.

Deasupra lor fîlfîiră niște aripi uriașe. Un țipăt nepămîntean spintecă cerul și toți se ghemuiră. Din întuneric căzu o stea, cu o coadă în flăcări, drept spre locul în care cei trei rămăseseră încremeniți precum friza unui sculptor. Annyla țipă și se făcu mică. Ochii Alchimistului străluciră victorioși și se înălțară spre cer. Lysippe aruncă arcul deoparte, sări pe piatră și își făcu mîinile căuș deasupra capului. Steaua căzu în ele, uimitor de ușor. În timp ce focul se stingea, se simți cuprinsă de căldură, putere și o imensă bucurie. Pentru o clipă, totul păru posibil. Să o aducă pe Tanais înapoi... să-i cucerească pe macedoneni... să călărească pe Vînt-de-Nord în lumea largă în fruntea unei armate uriașe...

Apoi se trezi cu Alchimistul care îi ținea tăișul sabiei la gît.

– Cred că îmi aparține, zise el. Dă-i drumul, sclavo!

Lysippe privi neînfricată în ochii lui lipsiți de gene.

– Tu nu ești amazoană. Te va preschimba în cenușă.

Sabia fu apăsată mai adînc, lăsînd să curgă o picătură de sînge.

– Îmi asum riscul. Dacă un copil ca tine poate s-o țină fără să i se întîmple nimic, nu va face rău unuia care are îndemînarea și învățătura mea.

Lysippe zîmbi.

– Dacă o vrei, atunci ia-o!

Cu un calm ciudat, o aruncă înspre el.

Ar fi putut s-o lase să cadă. Dar lăcomia îl învinse. Azvîrli sabia și se aruncă după ou. Cînd mîinile i se uniră deasupra cojii care încă lumina, o expresie de uluială i se așternu pe față. Se scutură o dată. Apoi corpul i se nărui sub ochii lui Lysippe și fu împrăștiat de o pală de vînt. Oul își pierdu strălucirea, sări de două ori, și ajunse lîngă piciorul fetei. Acesta îl privi șocată.

Și Annyla îl privea.

– O nouă Piatră a Sanctuarului! răsuflă ea greu. Ridic-o, Lysippe, repede! Înainte s-o atingă altcineva.

Dar nimeni nu păru interesat de ce se întîmplase cu steaua după ce îl făcuse pe Alchimist să se dezintegreze. Se îngrămădiră să împrăștie cenușa care se mai găsea pe locul unde stătuse acesta ca să se asigure că de data asta murise, în timp ce deasupra lor grifonul se roti neobservat spre lumea de dincolo de cer, ducîndu-le cu el pe Smyrna, pe fiica ei și pe celelalte nimfe.

– Artemis l-a pedepsit pe Alchimist pentru că i-a pîngărit templul, declară Megabyxos cu hotărîre, sosind aproape fără suflare la ruine, urmat îndeaproape de amazoane și de satrap.

O privi aspru pe Lysippe, să vadă dacă îndrăznește să-l contrazică.

– Zeița s-a întors către noi. Măreață este Artemis Efesia!

Lysippe nu putea rosti nici un cuvînt. Strînse la piept oul cel nou, în timp ce în jurul ei mulțimea preluă salutul, care crescu în sonoritate pînă cînd dealurile răsunară de vocile lor.

– MĂREAȚĂ ESTE ARTEMIS EFESIA!

Smyrna grăiește...

Sîntem libere! După toți acești ani lungi este... imposibil de descris. Și fiica mea este împreună cu mine, așa cum și eu voi fi împreună cu mama mea și cu mama acesteia și tot așa pînă la Mama cea Dintîi, Harmonia. În curînd vom părăsi lumea aceasta, cu toate amintirile ei, bune și rele. Dar înainte de asta, mai avem timp pentru întrebări. Oare amazoana care deține acum oul cel nou îl va folosi întru răzbunare, așa cum aș fi făcut eu? Sau îi va găsi o altă utilizare? Nu mai e o copilă și e hotărîrea ei.

Sper că totul se va sfîrși cu bine. Totuși, cu cît mergem mai departe, cu atît îmi este mai limpede că viața noastră pe pămînt nu poate fi niciodată cu adevărat fericită. Cele care sînt lăsate în urmă cînd zboară grifonul vor găsi întotdeauna un motiv de sfadă.

Dar așa trebuie să fie. Aceasta ne face să fim amazoane.

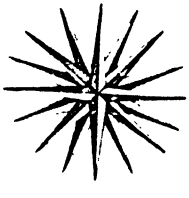

Capitolul 19

ANUL NOU

Nu vei găsi hotarele sufletului,
chiar de vei bate toate potecile!

În vara aceea, Anul Nou din Efes avu parte de o sărbătorire mai specială. Nu numai că era primul festival de după incendiu, dar Megabyxos decretase ziua Anului Nou o zi sub auspicii bune pentru a pune primul bloc de marmură pe fundațiile noului Templu al lui Artemis, care urma să se construiască pe locul vechiului templu, și avea să fie mai măreț decît înainte.

Probabil că Lysippe a fost singura persoană absentă de la ceremonie. Stătea singură pe plaja de lîngă port, privind marea. Vînt-de-Nord mesteca stuf în spatele ei, înconjurat de molozul de la peșterile Alchimistului. Golful era foarte calm și senin. Vedea cum nisipul alb se pierde în apele turcoaz puțin adînci și un banc de pești minusculi, intrau și ieșeau grăbiți de sub pietrele de dedesubt. Din partea cealaltă a dealului se auziră rîsete și muzică, făcînd calul să ridice capul și să ciulească urechile. Lysippe oftă. În

loc s-o înveselească, zgomotele serbării o făcură să se simtă și mai singură.

Stricase totul. În noaptea în care murise Alchimistul, alergase în port și aruncase în mare oul cel nou. O strigă întruna pe Tanais pînă cînd începu să o doară gîtul și răguși, dar sora ei nu veni și acum nici măcar nu mai avea oul. Probabil că se rostogolise printre pietre. Sau poate grifonul se întorsese și îl luase cu el. Orice s-a întîmplat, cert e că, după ce se trezi dintr-un somn adus doar de epuizare, oul dispăruse și, în ciuda căutărilor, atît cu barca cît și pe țărm, nu fu de găsit.

Locuitorii Efesului erau mult prea ocupați ca să-i observe nefericirea. După cîteva zile de la moartea Alchimistului, o mică armată persană veni să investigheze zvonurile despre invazia macedoneană, dar descoperiră că nu le mai rămăsese nimic de făcut. Văzînd dezastrul, comandantul le ordonă imediat oamenilor săi să-și lase armele deoparte și să-i ajute pe cetățeni și pe sclavi la restaurarea orașului. La sfatul său, noile case începură să se construiască mai departe de deal, în jurul acestuia, astfel încît, dacă izbucnea un alt incendiu, acesta să nu se răspîndească așa de repede, și el și satrapul discutară posibilitatea ridicării unui zid. Erau destui bani pentru plata constructorilor pentru că, auzind despre tragicul incendiu și despre felul în care bravii cetățeni din Efes îi alungaseră pe macedoneni de pe țărmul lor, însuși împăratul își trimisese condoleanțele și o cantitate generoasă de aur persan pentru proiectul de reconstrucție. Albinele se întorseseră în stupii lor. Preoții și

preotesele primiseră găzduire temporară de la cetățenii recunoscători, iar amazoanele deveniseră eroine. Cît despre ceea ce se întîmplase în noaptea cînd murise Alchimistul, cu toții fură de acord asupra faptului că zeița intervenise și îl transformase în cenușă pentru că îndrăznise să-i pîngărească sanctuarul, și, dacă i se păruse cuiva că văzuse leul zburător al lui Androklos cu o sută și mai bine de nimfe sclipitoare agățate de coamă, păstră această poveste pentru el însuși. Era un lucru bine știut că aceia care pretindeau că văd nimfe erau dați afară din case de neveste și considerați nebuni de toți ceilalți.

„Poate chiar sînt nebună, gîndi Lysippe. Poate de aceea mi s-a părut că văd un ou de grifon căzînd din cer și ucigîndu-l pe Alchimist..."

– Lysippe! Nu poți să stai bosumflată toată ziua aici!

Strigătul o făcu să tresară. Se întoarse și îi văzu pe Hero și pe Annyla cățărîndu-se cu greu pe rocile căzute ca să ajungă la nisip. Erau îmbrăcați în cele mai bune tunici, iar Annyla avea flori împletite în păr. O eșarfă portocalie înfășurată în jurul gîtului ascundea urma lăsată de funie și brățările de aramă de care atîrnau albine mici, pe cele de la încheieturi. Din noaptea în care Alchimistul încercase s-o sacrifice, începuse să aibă vise stranii și căpătase reputația de oracol local. Și Hero se schimbase. Deși încă o mai tachina pe Annyla, numind-o dulcea lui Melissa, umbla mai drept. Era ca și cum moartea Alchimistului făcuse mai mult decît să-l elibereze.

– Ne-am gîndit că te vom găsi aici, zise Annyla cu răsuflarea întretăiată. Te rog, vino și participă și tu la sărbătoare, Lysippe! Sînt multe feluri minunate de mîncare și Megabyxos zîmbește și el o dată în viață. S-a schimbat, să știi. Melissa Aspasia crede că a avut o viziune cît timp a stat în peștera Alchimistului. Și a spus tuturor că Alchimistul a fost cel care a pus la cale incendiul, așa că nu te teme că oamenii se vor purta urît.

Lysippe închise ochii.

– Trebuie să stau aici în caz că apare Tanais.

Hero se proțăpi în fața ei cu brațele încrucișate.

– Nu se poate să continui astfel, Lysippe! A trecut aproape o lună. Nu mai este. Acceptă asta. E fericită. Pun pariu că acum e undeva sus și te privește, și se gîndește cît de prostuță ești.

– Nu! refuză Lysippe să accepte. Nu ar fi plecat fără să-și ia rămas-bun. Tanais nu se transformase complet... nu înțelegeți.

Annyla veni lîngă Hero și își strecură mîna într-a lui.

– Să-i spun?

– Ar fi bine, altfel pînă ne întoarcem noi, mîncarea o să dispară.

Lysippe se uită frustrată le ei.

Hero se strîmbă și zise:

– Annyla a avut un vis despre sora ta.

– O, nu...

Lysippe îi privi neîncrezătoare.

– Nu o să funcționeze! Nu pot să cred că sînteți atît de cruzi...

Se întrerupse cînd un sunet pe care nu-l mai auzise din noaptea în care arsese templul răsună între dealuri.

Cornul Sanctuarului.

Annyla și Hero schimbară o privire. Inima lui Lysippe tresăltă ciudat. Îi privi pe cei doi prieteni din nou, apoi dealul cu vîrfurile gemene care ascundeau orașul și locul de construcție al noului templu. Încă un refugiat ieșit din vreo încăierare de mai sus de coastă, spunea partea rațională a creierului ei. Dar picioarele i se mișcară din voință proprie, ieșind din apă și stropind în jur. Fluieră după Vînt-de-Nord și căluțul veni la trap, aruncînd nisip cu copitele. Alergă spre el, îi sări în spinare în timp ce acesta se afla încă în mișcare și îl îndemnă s-o ia la galop.

Hero și Annyla alergară după ea.

– Hei! Așteaptă-ne! strigară ei.

Dar Lysippe abia îi auzi. Cînd căluțul se apropie de ultima cotitură a Căii Sacre, văzu un preot care stătea în picioare pe una din pantele Dealului Sacru, suflînd dintr-unul din cornurile de bronz care fuseseră salvate de la incendiu. În jurul vechii porți a templului se înghesuia o mulțime uriașă, acolo unde se pusese fundația în dimineața aceea. În mijlocul ei, Lysippe zări robele albe cu portocaliu ale Melisselor. Duceau cu ele o lectică pe care era întins un corp verzui, cu păr sclipitor, din care picura apă.

Lysippe călări prin mulțime, nebăgînd în seamă strigătele de protest și se aruncă de pe spinarea lui Vînt-de-Nord cînd acesta încă mai galopa. Se clătină,

își reveni și își croi drum printre cetățenii îmbrăcați în haine strălucitoare care înconjurau lectica.

– La o parte! strigă ea, dorindu-și să fi avut încă oul de grifon ca să-i facă pe toți să se dezintegreze. Lăsați-mă s-o văd!

– Nu mai împinge, fetițo! bombăni cineva. Stai în spate cu celelalte femei. E un refugiat de pe mare. Probabil unul dintre macedoneni; poate e periculos.

Apoi o recunoscură pe Lysippe și mulțimea îi făcu loc precum valurile în fața pupei unei corăbii.

– E prințesa amazoană! șoptiră ei. Lăsați-o să treacă!

Ajunse la lectică și se aruncă pe corpul slăbit.

– Tanais! strigă ea. Tanais! Vorbește cu mine!

– Lysippe?

Șoapta era foarte slabă. Ochii surorii ei nu se deschiseră, dar împinse ușor ceva cald și rotund în mîinile surorii ei.

– Uite... ia-l... e al tău.

Lysippe strînse oul de grifon, privind corpul surorii ei și temîndu-se că, dacă va clipi, se va dovedi că fusese un vis.

Nu puteau să rostească nici un cuvînt. În tăcere, se agățară una de alta, obligîndu-i pe cei care purtau lectica să se oprească.

După un timp care păru o veșnicie, sunete și mirosuri începură să pătrundă în lumea lor și Lysippe își aduse aminte că nu erau singure. De undeva de la mare distanță, o mînă se întinse și îi atinse umărul.

– Lysippe.

Se întoarse și le văzu pe Oreithyia și pe celelalte amazoane în spatele său. Mama ei privea cu ochi mijiți corpul pe jumătate transformat al lui Tanais și Lysippe se bucură deodată că Oreithyia încă nu putea vedea prea multe; deși ochii ei erau pe cale de vindecare, susținea că vedea lumea ca prin alabastru. Melissa Aspasia sosi și dădu la o parte mulțimea. Le ordonă preoteselor să așeze lectica pe piatra fundației și își puse mîna pe fruntea lui Tanais. Îi deschise ochii, îi luă pulsul la gît, își trecu mîna peste solzii verzi și albaștri de pe brațul fetei și atinse cu uimire rănile de pe piept.

În cele din urmă își ridică ochii și zise zîmbind puțin:

– Va trăi.

Mulțimea fu străbătută de un oftat de ușurare și Oreithyia își închise ochii răniți plină de recunoștință.

Lysippe atinse brațul Aspasiei.

– Îmi pare foarte rău pentru templul tău, Melissa. Mă voi revanșa, promit.

– Știu că o vei face, Lysippe, zise Melissa Aspasia, privind cu blîndețe spre oul pe care fata îl înfășurase în mantie pentru siguranță. Dar mai întîi hai s-o facem pe sora ta să se simtă mai confortabil, da?

Lysippe o prinse din nou de mînă pe Tanais. Solzii erau aspri la suprafață, dar carnea de dedesubt era caldă și netedă. Deveni conștientă de prezența lui Hero și a Annylei în spatele ei, care de-abia mai răsuflau după alergătura pe Calea Sacră și care încercau să vadă peste umărul ei.

– Știam eu, zise Annyla. Am văzut-o în visul meu.

– O să rămînă așa? vru Hero să știe. Ce a făcut-o să iasă din apă?

Lysippe le arătă oul.

Oreithyia, care nu văzuse asta, zîmbi.

– Tatăl lui Tanais era scit, nu zeu ca al lui Lysippe, așa că e pe jumătate amazoană. Poate asta înseamnă că nu poate să se transforme decît pe jumătate, și marea nu a vrut s-o primească. Sau poate că dragostea lui Lysippe a adus-o înapoi din ocean. Orice s-a întîmplat, e un miracol. Mama cea Dintîi mi-a dat fiicele înapoi.

Bîjbîi după mîna cu pielițe a lui Tanais și o îmbrățișă pe Lysippe cu celălalt braț.

– Sînt atît de mîndră de voi, de amîndouă! Și am niște vești bune. Am așteptat să fiu sigură înainte de a vă spune, dar Melissa Aspasia tocmai mi-a confirmat. Veți avea încă o soră.

Lysippe o privi pe mama sa neputînd să-și creadă urechilor. Cît timp Tanais se transforma în ocean și ea aștepta fără speranța pe plajă, mama lor...

– S-a întîmplat în noaptea în care a zburat grifonul și oul cel nou a căzut pe pămînt, continuă Oreithyia, tușind încurcată. Am visat că m-am culcat cu un zeu exact ca în noaptea în care ai fost concepută tu, Lysippe. În noaptea aceea a căzut o stea, dar nu am văzut unde... e bine de știut că undeva în lume există un alt trib de amazoane îndeajuns de puternice încît să intre în posesia unui ou de grifon.

Lysippe își mută privirea uimită asupra celorlalte amazoane.

– Doar eu, Lysippe, zise Oreithyia cu blîndețe, strîngînd-o iar la piept. Cred că sînt singura care are sînge de amazoană îndeajuns de pur ca să rămînă însărcinată în acest fel. Prin urmare, căutarea noastră a luat sfîrșit. Nici nu se mai pune problema să mergem să luptăm pentru macedoneni. Ne întoarcem acasă.

Vestea se răspîndea deja prin mulțime, înflorită pe parcurs.

– Amazoanele sînt fiicele lui Artemis!

– Nu, sînt fiicele nimfelor!

– Prințesa și sora ei sînt nemuritoare!

– Nu, tatăl lor a fost un zeu, ca și tatăl fiului reginei Macedoniei!

Mai erau și altele, dar Lysippe încetă să le mai asculte.

– Cînd regina Olimpia va afla, se va întoarce după oul cel adevărat, șopti ea. Nu ne va lăsa niciodată în pace.

Avu o viziune oribilă legată de soarta tribului ei, copleșit ca număr și fluturînd topoare, galopînd în calea macedonenilor și murind de vîrful sulițelor lor lungi, încît respirația i se opri pentru o clipă. Pipăi oul aflat sub mantie și deodată știu ce trebuie să facă.

Cînd luna fu acoperită de nori, Lysippe, Tanais, Hero și Annyla traversară pe furiș fundația noului templu, nevăzuți de cei cîțiva paznici care patrulau în apropiere. Scutul grifonului nu era îndeajuns de mare

pentru a-i ascunde, dar oamenii nu așteptau invadatori. În afară de lespezile cu care fusese pavată zona în ultimele zile, în noul templu nu era nimic care să poată fi furat.

Molozul fusese înlăturat, cenușa măturată și o fundație nouă din blănuri de oaie și de cărbuni fusese întinsă pe pământul mlăștinos. Cîteva fragmente din vechile coloane erau aranjate pe cîmpie la picioarele Dealului Sacru, așteptînd să fie refolosite. Chiar și în noaptea aceea atît de întunecată, acestea licăreau slab în lumina stelelor.

– Aici, șopti Lysippe, coborînd scutul ca să poată să-și redobîndească ținuta.

Tanais, care era încă destul de slăbită din cauza perioadei petrecute în mare, se prăbuși pe o lespede de marmură proaspăt tăiată și o privi.

– Nu-mi vine să cred că întregul templu a dispărut. Mă simt îngrozitor cînd mă gîndesc la tot ce ai făcut pentru mine.

Annyla îi zîmbi lui Hero.

– Pe atunci se întîmplau alte lucruri... Presupun că Herostratus i-ar fi dat foc oricum.

Hero se încruntă.

– Hai să terminăm, pînă nu ne vede careva.

Lysippe scoase oul de sub mantie și îl privi. În întuneric, spiralele aurii de pe suprafața acestuia își aruncau propria lumină. Aproape că îl putea auzi șoptind.

Văzîndu-i expresia, Tanais îi smulse oul și îl lăsă să cadă în cărbune.

– E de ajuns, zise ea. Îngroapă-l adînc, surioară. Nu vrem ca vreun constructor să dea de el din nou, din greșeală.

– Nu se va întîmpla asta, zise Annyla. Au terminat fundațiile și Megabyxos le-a binecuvîntat cu sînge sacrificial. Sînt sacre.

– Vor fi în curînd, vrei să zici, spuse Hero. Grăbește-te, Lysippe!

Lysippe folosi capătul ascuțit al scutului pentru a săpa sub cărbune, în timp ce Hero și Annyla traseră pieile la o parte. Cînd groapa fu îndeajuns de adîncă, rostogoli ușor oul peste marginea acesteia și îl privi cum cade în umbră. Inima îi tresări, plină de tristețea provocată de pierdere. Dar înainte să întindă mîna ca să-l scoată iar, Hero împinse cu piciorul cărbunele deasupra lui, iar Tanais și Annyla traseră pieile la locul lor. Spre ușurarea ei, șoaptele încetară.

Bătătorită cu grijă locul pînă nu se mai cunoscu nimic, iar Tanais își puse mîinile deasupra cărbunelui și închise ochii. Solzii de pe pielea ei se observau mai puțin în întuneric. Cu fiecare zi care trecea, arăta mai mult a ființă umană și mai puțin a oceanidă. Doar părul îi rămînea ciudat, cu o sclipire verzuie la vîrfuri.

– Sînt tristă din cauza micuțului grifon, zise Lysippe, uitîndu-se la ea.

– Acesta este lucrul pe care trebuie să-l faci, surioară. Pentru că ai folosit oul ca să mă reduci la viață, va avea nevoie de cîteva secole să-și poată recăpăta puterile. Va ieși din ou atunci cînd va fi nevoie de el și atunci vom zbura împreună pe grifon

dincolo de această lume. Între timp, îi va apăra pe toți cei care vor căuta adăpost aici, ani și ani de-a rîndul.

Lysippe aprobă din cap. Tanais fusese prima persoană căreia îi împărtășise ideea. Mama lor ar fi dorit să ducă oul în Sciția și să-l folosească pentru a da naștere unui trib măreț de luptătoare amazoane. Spuse că Melissa Aspasia avea o teorie cum că amazoanele care visau că se culcă cu un zeu se autofertilizau și credea că contactul cu un obiect căzut din stele, precum un ou de grifon, ar fi putut aduce o astfel de schimbare în corpul lor. Asta ar fi explicat de ce regina Oreithyia rămăsese însărcinată în noaptea în care murise Alchimistul, și credea că va mai putea avea copii în același mod, dacă păstrează oul. Annyla o dezlegase de îndată pe Lysippe de promisiunea de a reda templului Piatra Sanctuarului și-i spusese că era normal ca amazoanele s-o ia cu ele; pe atunci nu avea habar că era atît de importantă pentru ele. Dar Lysippe scoase în evidență faptul că regina Oreithyia nu fusese în contact cu un ou de grifon înainte de a-i da naștere ei și nici regina Macedoniei înainte de a-i da naștere fiului ei. În cele din urmă, căzură de acord asupra faptului că Lysippe avea dreptate și că trebuiau să îngroape oul undeva în siguranță.

Lysippe își îndreptă umerii și inspiră adînc.

– Îmi doresc doar să aud ceea ce încearcă să spună micuțul grifon.

– Cred că e prea mic, zise Tanais, ridicîndu-se în picioare. Lasă-l cîteva secole să crească și poate atunci o să înțelegi.

– Haide, Lysippe! spuse Hero, țopăind de pe un picior pe altul. Dacă Megabyxos ne găsește aici, dăm de bucluc sau cel puțin eu dau. Voi trei veți scăpa sigur cu un avertisment. Vă dați seama că majoritatea cetățenilor a uitat deja că tu și Annyla erați cu mine cînd a izbucnit incendiul? Eu sînt cel care va rămîne cunoscut în istorie pentru că am dat foc templului! Bine că am făcut a doua copie după Piatra Filozofală, cel puțin pot s-o vînd vreunui alchimist naiv ca să am din ce trăi în exil, cînd cetățenii de bună-credință din Efes vor hotărî să mă ostracizeze.

Dar zîmbea, ca și cum nu i-ar păsa că era considerat infam. Zîmbetul îi deveni sentimental cînd Annyla se agăță de brațul lui.

– Herostratus! zise ea cu hotărîre. Tu poate vei intra în istorie, dar Lysippe și Tanais vor deveni legende.

– Ah, o profeție! zise Hero, tachinînd-o. Și regina Macedoniei? Pentru ea ce profeție ai, dulcea mea Melissa?

Annyla zîmbi.

– Avînd o copie atît de exactă după Piatra Filozofală în pătuțul lui, normal că micul și scumpul Alexandru va ajunge să se creadă fiul unui zeu și va porni să cucerească lumea, după cum a prezis oracolul.

– Ha!

Hero pufni și se aplecă să-i ciufulească părul.

– Și noi? Ce vezi în viitor pentru noi? Oare poate o preoteasă a lui Artemis să însoțească în exilul său un vagabond ca mine?

Lysippe și Tanais își zîmbiră una alteia și, pline de tact, îi lăsară pe cei doi prieteni singuri în umbră ca să-și facă planurile de viitor.

– Nu te-am întrebat niciodată. Cum e să te transformi? zise Lysippe, ridicîndu-și privirea către stele.

Tanais zîmbi.

– Nu e nimic de temut, surioară. Dar nu pot să-ți descriu. E ceva ce trebuie să experimentezi pe pielea ta și cred că diferă de la om la om, la fel ca simțămintele pe care le ai cînd ucizi pe cineva. Dar poate tu nu vei avea parte de o moarte violentă. Poate grifonul te va duce direct pe lumea cealaltă.

– Nu l-am ucis pe Alchimist. Aș fi făcut-o totuși, dacă nu s-ar fi dezintegrat mai întîi.

– Știu că ai fi făcut-o. Dar pentru binele tău mă bucur că nu a trebuit s-o faci.

– Mă tot întreb ce a văzut cînd a atins oul, înainte de a muri.

Tanais își trecu degetele unite cu pielițe printre cele ale lui Lysippe.

– Să-i mulțumim mamei că nu vom ști niciodată! Există și cîteva părți bune ale faptului că sîntem amazoane.

– Cum ar fi să trăim fără bărbați? zise Lysippe, privind-o pe Tanais. Nu era sigură dacă sora ei era destul de mare ca să poată face copii sau dacă avea destul sînge de amazoană, dar nu se putea împiedica să se gîndească la regina Macedoniei care era cu cîțiva ani mai mare decît Tanais și la cum fusese cît pe ce să se transforme sora ei.

– Nu eu! zise Tanais, rîzînd. Nu încă, cel puțin. Vom avea destul de furcă s-o învățăm pe surioara noastră să călărească și să lupte. Presupun că va trebui s-o plimb pe grumazul lui Soare-Răsare...

– Nu! zise repede Lysippe. O voi plimba eu pe Vînt-de-Nord. E mai liniștit.

Tanais părea gata să se ia la harță. Apoi rîse din nou.

– O s-o instruim pe rînd, atunci. Am văzu-o pe Melanippe și pe celelalte măsurînd din ochi niște bărbați necăsătoriți din Efes, așa că bănuiesc că în curînd vor fi de ajuns de mulți copilași ca să ne dea de lucru amîndurora.

Își puse mîna în jurul umerilor lui Lysippe.

– Hai, surioară, ne-am certat destul. Hai să mergem acasă.

LUMEA LUI LYSIPPE-GHID

Lysippe și Tanais au sosit în Efes în 356 î.Hr., cînd orașul era o parte îndepărtată a Imperiului Persan. Stăpînirea ateniană (greacă) din zona Mării Egee slăbise și regi tirani erau preocupați să pună mîna pe putere. Cel mai puternic dintre aceștia a fost regele Filip al Macedoniei, care a pavat drumul pentru faimosul său fiu Alexandru zis „cel Mare", născut în noaptea cînd Templul lui Artemis a ars pînă la temelii.

La vremea acestei povestiri, orașul Efes era situat pe cîmpie și marea ajungea pînă la Templul lui Artemis. Mai tîrziu, orașul a fost construit mai departe, în jurul dealului și golful s-a colmatat. Ruinele care se văd astăzi la Efes datează din perioada romană.

Citatele din titlurile capitolelor fac parte din opera unui filozof din Efes, pe nume Heraclit, care era renumit pentru ghicitorile sale obscure, traduse de Richard Geldard și folosite cu permisiunea Editurii Lindisfarne Books.

agora piața, centrul orașului.

alchimie străvechi studiu al chimiei, legat îndeaproape de filozofie.

alchimist persoană care practică străvechea artă a alchimiei. Visul oricărui alchimist era să găsească Piatra Filozofală care putea preschimba metalul fără valoare în aur și conferea viața eternă.

amazoane o rasă legendară de războinice despre care se spune că își tăiau un sîn și trăiau fără bărbați. Locuiau în orașe, pe țărmul Mării Negre, dar au fost nevoite să plece în exil datorită grecilor, ale căror mituri spuneau că primele amazoane erau copii ai zeului războiului Ares născuți de naiada Harmonia, venite pe lume în văile din Frigia.

În această povestire, ultimele triburi de amazoane duc o existență nomadă în stepa scită – o teorie apărută recent datorită descoperirii unor morminte de

amazoane în Kazakhstan, la frontiera cu Rusia. Pentru conformitate cu miturile, amazoanele care au parte de o moarte violentă se transformă în nimfe.

amforă vas pentru vin, ulei etc.

Anatolia „Tărîmul Mamei Soare " – ceea ce astăzi numim Asia Mică, include Turcia.

Artemis zeița greacă a vînătorii și străvechea zeiță-mamă a Anatoliei. Era venerată sub diferite forme în multe orașe.

Artemis Efesia zeița-mamă și Stăpînă a Animalelor venerată în faimosul Templu din Efes. Animalul ei sacru este albina.

Ekatomvion prima lună a anului nou din calendarul din Efes. Iulie/august.

filozof gînditor/om de știință care încearcă să înțeleagă lumea. Au

existat mulții filozofi greci cu diferite păreri și mulți dintre aceștia și-au scris gîndurile. Pergamentul menționat în carte a fost scris de Heraclit din Efes care avea reputația unui scriitor de ghicitori. Astăzi au rămas doar cîteva fragmente misterioase din opera sa.

fronton zonă triunghiulară din fața unui templu grecesc, de deasupra coloanelor și sub streașină, adesea decorate cu sculpturi sau statui. Frontonul Templului lui Artemis din Efes avea patru statui de amazoane și trei ferestre.

grifon o creatură magică, pe jumătate vultur, pe jumătate leu, cu coada de flăcări. Grifonii sînt asociați cu Artemis. Sînt aprigi păzitori ai celor morți și ai comorilor, se hrănesc de obicei cu cai. În această povestire, au o relație de simbioză cu amazoanele, singurele ființe care-i

pot vedea și le pot atinge ouăle fără să se transforme în cenușă.

Hades locul în care grecii cred că se duc sufletele după moarte. Este un loc al umbrelor sub pământ, fără distincție între rai și iad.

Hidria vas mare cu trei mînere pentru adunarea și păstrarea apei.

himation veșmînt femeiesc decorativ, purtat peste o rochie lungă sau „chiton" (tunică).

Megabyxos Mare preot al Templului lui Artemis din Efes. Sarcinile lui includ gestionarea vistieriei templului și aducerea de sacrificii zeiței.

Melisse Preotese ale Templului lui Artemis din Efes. Sarcinile lor includ îngrijirea bolnavilor și a refugiaților răniți care vin la templu în căutare de adăpost. Melissa înseamnă „albină".

mercenar soldat care luptă pentru bani, și nu pentru țara sa. Aceasta înseamnă că mercenarii adesea schimbă taberele, luptîndu-se pentru cine plătește mai bine.

nimfe fantome ale amazoanelor care au avut parte de o moarte violentă și care bîntuie locurile în care le-a fost vărsat sîngele. Sînt legate de aceste locuri pînă cînd grifonul iese din ou pentru a le duce sufletele de pe această lume. Grecii cred că nimfele erau zeități rurale, care uneori le ajutau pe femei să nască și erau slujnicele lui Artemis. Nu toată lumea le poate vedea.
Sînt de mai multe feluri, în funcție de locul în care amazoanele au murit/ s-au transformat:
driadă – nimfa copacilor;
naiadă – nimfa rîurilor;
oceanidă – nimfa mării (uneori numită nereidă);
oreadă – nimfa peșterilor.

oracol preoteasă care vorbește direct cu zeii și răspunde la întrebările oamenilor privitoare la viitor. În Grecia antică existau mai multe oracole, dintre care cel mai faimos era cel de la Delfi.

(a) ostraciza a exila din societate. Statele grecești erau conduse prin democrație și se putea vota exilarea persoanelor foarte nepopulare prin scrierea numelor lor pe fragmente de oale numite „ostraca".

Piatra Grifonului / Piatra Filozofală piatră neagră cu auriu care cade din cer având puterea de a-i face pe oameni nemuritori și de a transforma lucrurile. Grecii o numesc „Piatra Filozofală" și cred că transformă metalul fără valoare în aur. În Templul lui Artemis, este cunoscută drept „Piatra Sanctuarului" și se spune că-i apără pe oamenii care cer

adăpost în templu. Amazoanele o numesc „Piatra Grifonului“ și cred că este cheia puterii lor pierdute.

În această povestire, piatra este un ou de grifon care se va sparge dacă este încălzit îndeajuns, dar altfel rămîne inactiv. Amazoanele îl pot auzi șoptind.

sifiu tulpini de plante tămăduitoare care cresc pe coasta nord-africană.

Skeroforion lună de vară din calendarul din Efes. Iunie/iulie.

stepă cîmpie acoperită cu iarbă.

Thargelion lună de vară din calendarul din Efes, numită după festivalul ce se ținea în cinstea Zilei lui Artemis.

triremă o corabie de luptă lungă, îngustă cu trei rînduri de vîsle, folosită pentru lupta pe mare.

unguent Pastă sau loțiune cu miros dulceag, folosit pe piele.

CELE ȘAPTE MINUNI –
romane fantastice pentru adolescenți.
În centrul fiecărui roman se află cîte una
dintre cele șapte minuni ale lumii antice,
iar amestecul exploziv de mit, istorie, legendă
și magie îi va încînta, cu siguranță,
nu doar pe cei mai tineri cititori.

ÎN CĂUTAREA TEMPLULUI AMAZOANELOR

Cînd regele Filip al Macedoniei îndeamnă tribul amazoanelor să se alăture armatei pe care o conduce, acestea pornesc în mare grabă, căci poate așa vor dobîndi celebrele Pietre ale Grifonului care au aparținut cîndva strămoșilor. Dar nu sînt singurele care rîvnesc la puterea acestor pietre despre care se povestește că ar putea transforma orice metal în aur și dărui viața veșnică. Răpită pentru a fi vîndută ca sclavă la Efes, Lisyppe, ultima amazoană care a scăpat cu viață, trebuie să găsească Piatra pentru a-și putea salva sora de la moarte. Va reuși oare să devină o adevărată războinică amazoană pentru a-l putea înfrunta pe Alchimist?

rao
international
publishing
company

ISBN (10) 973-576-958-1
ISBN (13) 978-973-576-958-1
9 789735 769581
www.rao.ro
www.raobooks.com